colecția romanul polițist

James Hadley **Chase**

ASUL DIN PACHET

LUCMAN

http://www.virtual-project.eu

Titlul original: THE JOKER IN THE PACK,
by JAMES HADLEY CHASE

James Hadley
CHASE

Asul din pachet

Capitolul I

Uriaşul avion Jumbo Jet, de pe cursa Zürich–Miami, ateriză în Florida conform programului, la ora zece şi treizeci şi cinci de minute.

În general, doamnei Helga Rolfe nu-i displăcea să călătorească în postura de pasager important.

Căsătorită cu unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume, era iubită şi răsfăţată cu tot felul de servicii de către tinerele stewardese, iar comandantul de bord o vizita uneori. De această dată însă, zborul, ca şi tratamentul preferenţial o enervaseră, deoarece Helga, frământată de o problemă, una gravă, ar fi preferat singurătatea, în locul conversaţiei stupide a comandantului, un tip prea sigur de succesul lui la femei şi care, aplecat spre ea, îşi netezea mustaţa, făcându-i curte.

Se simţi uşurată deci când coborî şi se urcă în Cadillacul oprit direct pe pistă, care avea să o ducă împreună cu bagajele la celălalt avion, pentru cursa Miami–Nassau, în care altă stewardesă plină de amabilitate urma să-i ofere un loc pentru ultima parte a călătoriei la capătul căreia îşi întâlnea soţul infirm, pe Herman Rolfe. Graţie puternicei magii exercitate de numele Rolfe, urcă prima la bord, unde scaunul vecin fusese lăsat liber. Însoţitoarea de bord sosise deja, cu câteva minute înainte de îmbarcarea celorlalţi pasageri, aducând cu ea o sticlă de şampanie, pe care Helga n-o refuză. Ceru şi un strop de coniac.

Avea nevoie de ceva care s-o remonteze după lunga şi obositoarea călătorie peste Atlantic.

În timpul decolării, îşi rezemă capul de spătarul înalt, lăsându-se pradă gândurilor. Cât durase zborul de la Zürich, examinase conturile, constatând că două milioane de dolari dispăruseră pur şi simplu. Archer recunoscuse. Mai precis, era vorba de două milioane o sută cincizeci de mii de dolari, însă diferenţa era lipsită de importanţă. Se întrebă ce reacţie avea să aibă Herman, când avea să-i spună că fusese furat. În mod sigur avea să-şi anunţe avocaţii din New York, iar aceştia aveau să se repeadă ca uliii asupra lui Archer. Asta era inevitabil, dar cum o să reacţioneze la aflarea veştii că era şi ea amestecată? Asta

o neliniştea. Avea să creadă, oare, că fusese şi ea păcălită, s-o considere nevinovată, tâmpită, gură-cască, sau, mai rău, o persoană în care nu se mai putea avea încredere? Îi permise stewardesei să-i toarne de băut. Amestecul savant de şampanie şi coniac o liniştea. Se gândi la zilele şi nopţile de coşmar petrecute în orăşelul elveţian Castagonla, cu Archer prizonier şi cu acel homosexual fraier, dar plin de bune intenţii, pe care sperase să şi-l facă amant.[1] Gândindu-se la el, se simţi învăluită de acea dorinţă sexuală care o tulbura aproape continuu. Dincolo de culoar, pe celălalt rând de scaune, stătea un bărbat bine, destul de tânăr, solid şi care citea *Time*. Îi aruncă o ocheadă, după care se întoarse la poziţia comodă. Îşi spuse că ar fi, probabil, un tip interesant la pat. Închise ochii. Astfel de gânduri ar trebui alungate, se luă singură la rost. Era în drum spre soţul ei infirm, impotent, dar periculos de bănuitor.

— Doamnă Rolfe?

Lângă ea se afla tânăra stewardesă, cu pleoapele machiate în albastru, clipind din genele lungi.

Helga întoarse capul, încruntându-se. „Fetele astea, îşi spuse cu amărăciune, n-au nici un fel de probleme. Dacă au chef să facă dragoste, se lasă în voia simţurilor. N-au nimic de ascuns, nu le este teamă de nimic, ceea ce nu e cazul meu.

1. Vezi *Asul din mânecă*, Editura Lucman, 2003.

Se duc la un motel, la un hotel, oriunde. Pentru ele, plăcerea nu înseamnă complicaţii..."

— Da?

— Vom ateriza în zece minute, doamnă Rolfe. Vă rog să vă legaţi centura, dacă nu vă supăraţi.

Fiind tratată ca un pasager important, coborî prima, iar pe pistă o aştepta Hinkle, alături de un Rolls Royce Silver Shadow, vopsit în două culori.

Cu aerul său de episcop anglican, blajin şi bine hrănit, Hinkle, care era infirmierul lui Rolfe, valet şi şef pe deasupra, o cam înspăimântase la început pe Helga. Era şi avea să rămână un maniac al perfecţiunii. Păntecos, chel, păstrând doar o coroană subţire de păr alb care-i îndulcea trăsăturile rubiconde, Hinkle, părând mult mai în vârstă decât cei cincizeci de ani pe care îi avea, era înzestrat cu o forţă fizică remarcabilă. Când Helga se căsătorise cu Herman, el nu fusese de acord, cel puţin aşa lăsase impresia, însă după circa şase luni, timp în care o studiase atent, păruse să descopere la ea aceeaşi manie a perfecţiunii, inteligenţă şi o judecată ascuţită. O profesionistă. Păstrând în sinea lui aceeaşi rezervă, dăduse de înţeles cu subtilitate, ca un servitor perfect ce era, că o acceptase, ba chiar o admira.

— Sper că doamna a călătorit bine, spuse, cu un glas plin de o demnitate ecleziastică.

— Excelent.

Se îndreptă cu pas vioi, plin de eleganţă către Rolls. Hinkle o urmă respectuos, la oarecare distanţă.

— Cum se simte domnul?

— Doamna va vedea.

Hinkle o ajunsese din urmă, depăşind-o, pentru a-i deschide portiera... Ea se opri, întorcându-se. Bărbatul care citise *Time* se îndrepta spre ieşire. Simţi din nou dorinţa aceea rebelă, ca un soi de junghi. Se lăsă pe pernele de piele, în timp ce Hinkle luă loc la volan.

Rolls-ul Silver Shadow ieşi fără zgomot din aeroport. Câţiva funcţionari o salutară. O primire pe care şi-ar dori-o şi soţia unui preşedinte al Statelor Unite, gândi. Puterea şi magia exercitate de numele Rolfe puteau fi câteodată apăsătoare, însă în alte circumstanţe erau cheia care descuia uşi în lumea întreagă.

— Nu se simte bine? îl întrebă Helga.

— Nu, doamnă. Călătoria pare să-l fi obosit. A lucrat prea mult. Doctorul Levi a sosit azi-dimineaţă cu avionul. Acum se află lângă domnul.

Ea se aplecă puţin în faţă.

— E bolnav?

— Să spunem obosit, răspunse Hinkle, care nu-şi permitea niciodată judecăţi categorice.

„Obosit", asta putea însemna şi că Herman era pe moarte. Cunoscându-l pe Hinkle, Helga abandonă subiectul.

— Şi hotelul?

— Doamna va vedea. Este absolut regretabil că nu am găsit vile convenabile de închiriat. Domnul a hotărât să vină aici pe nepregătite. Era dezamăgit că nu putea merge în Elveţia. Dacă m-ar fi anunţat cu opt zile mai devreme, aş fi putut rezolva ceva.

Vocea bine timbrată a lui Hinkle coborî cu un ton: astfel îşi exprima el dezaprobarea. Ea ştia că servitorul avea oroare de viaţa la hotel, unde nu putea pregăti mâncare, nu se putea ocupa de nimic şi nici nu putea da ordine.

— Nu s-a găsit chiar nimic? Nicăieri?

— Aparent nu, doamnă.

— Domnul intenţionează să rămână mult timp la hotel?

Hinkle coti, intrând pe faleza înaltă care contura admirabila plajă, cu palmierii ei, cu înotătorii din apa oceanului de un verde ca smaraldul.

— Cred, doamnă, că totul va depinde de doctorul Levi.

Ajunseră la luxosul hotel *Diamond Beach*, care oferea întreaga gamă de distracţii: tenis, mini-golf, piscină uriaşă, plajă particulară.

Doi comisionari aşteptau. Helga intră în holul impunător, unde proprietarul o întâmpină plin de respect. Îi era cald, îmbrăcată aşa cum plecase de la Zürich, unde era zăpadă; se simţea sfârşită. Fu condusă la ultimul etaj unde, după ce o întrebaseră ce dorea să bea, i se sugerase o masă uşoară, servită pe terasă. Îi făcură o plecăciune, după care o lăsaseră, în sfârşit, singură.

Se dezbrăcă rapid, şi intră în baie. Acolo o aştepta cada plină cu apă caldă, parfumată. Întârzie o clipă, goală, în faţa oglinzii uriaşe.

Găsi că nu arăta chiar rău la cei patruzeci şi trei de ani ai ei. Suplă, cu abdomenul plat, sâni grei şi coapse frumos rotunjite. Chipul? Se examină încruntată, aplecându-se spre oglindă. Obosită, da, desigur. Cine n-ar fi, după un asemenea zbor istovitor? Obosită, însă interesantă. Pometi înalţi, ochi mari de culoare violet, nas scurt, admirabil desenat, buze cărnoase, ten fără cusur. Da... În ciuda trecerii anilor, frumuseţea nu i se ofilea.

Termină baia, îmbrăcă apoi un taior-pantalon uşor, din bumbac. Camerista ei personală, Maria, îi trimisese o întreagă garderobă adecvată climei de la Nassau. Destinsă, ridică receptorul telefonului.

— O votcă dublă şi nişte sandvişuri cu somon afumat, comandă ea.

Ieşi pe terasă, contemplând plaja îndepărtată. Bărbaţi şi femei, băieţi şi fete; graşi, slabi, înalţi, scunzi, toţi se prăjeau de-a valma la soare. Fetele alergau, scoţând ţipete ascuţite, urmărite de băieţi. Helga se simţi încă o dată copleşită de dorinţa aceea refulată. Se întoarse în răcoarea salonului şi telefonă pentru a întreba dacă doctorul Levi locuia în hotel. O voce anonimă şi servilă îi răspunse că da, rugând-o să nu închidă: un moment, doamnă Rolfe. Imediat, doctorul veni la telefon. Vocea sa moale, liniştitoare, exprima întotdeauna un respect profund, ca şi când s-ar fi adresat unei alteţe regale.

— Sunt fericit să aflu că aţi ajuns cu bine, doamnă Rolfe, spuse ea. Cu ce vă pot fi de ajutor? Un calmant, poate?

Era doctorul cel mai bine plătit şi cel mai bine cotat din Paradise City şi ştia despre el că era posesorul unei averi considerabile, însă respectul pe care-l manifesta la simpla pomenire a numelui Rolfe o exaspera uneori pe Helga.

— Ne-am putea vedea, doctore?

— Cu siguranţă.

Ajunse imediat după băiatul de serviciu pe etaj, care adusese somon afumat şi un *shaker* cu votcă.

— Serviţi-vă, doctore, îi propuse Helga.

— Mulţumesc. Nu. Dar luaţi loc, doamnă Rolfe, probabil că sunteţi la capătul puterilor.

— Da.

Îl studie, aşezându-se într-un fotoliu; un omuleţ care o ducea cu gândul la o pasăre: nas coroiat, ochelari fără rame şi o ditamai frunte bombată.

— Vorbiţi-mi despre soţul meu, doctore.

Doctorul luă loc. Ca şi ea, era un profesionist. La fel ca ea, spunea lucrurilor pe nume.

— Domnul Rolfe are şaizeci şi opt de ani, rosti el calm. Se încăpăţânează să lucreze tot timpul sub tensiune. La vârsta şi în starea lui, ar fi momentul să se oprească, să se liniştească şi să încerce să recupereze ceva din sănătatea care i-a mai rămas, însă domnul Rolfe continuă să se extenueze. În aceste ultime trei săptămâni, s-a concentrat asupra unei afaceri, care ar fi pus la încercare şi un om în plină formă fizică, nemaivorbind de un infirm, în vârstă. Acum a venit de la New York cu avionul.

Doctorul Levi tăcu, ridicând din umeri.

— Situaţia se prezintă astfel, doamnă Rolfe, continuă el. Soţul dumneavoastră este într-o stare precară de sănătate, însă refuză să recunoască acest fapt. Singurul sfat pe care i l-aş putea da ar fi să se întoarcă acasă, în vila sa confortabilă

şi să înceteze orice activitate, lenevind la soare cel puţin trei luni.

Helga îşi luă un al doilea sandviş.

— Nimeni nu l-a putut împiedica vreodată să muncească.

Doctorul Levi dădu din cap.

— Da. Acesta e motivul pentru care plec chiar în această după-masă. Am şi alţi bolnavi de îngrijit, mai puţin importanţi, care merită însă mai mult ajutorul meu. Îmi acceptă sfaturile, în vreme ce soţul dumneavoastră îşi bate joc de ele. Am să vă vorbesc deschis, între noi. Dacă soţul dumneavostră continuă să muncească în ritmul acesta, va muri.

— Dacă el e fericit aşa... mai are vreo importanţă? întrebă Helga.

Doctorul Levi o fixă cu privirea, apoi dădu iarăşi din cap.

— Da, sigur. La vârsta lui, când cineva este într-o continuă suferinţă, fiind şi infirm, atunci bănuiesc...

Lăsă fraza neterminată.

— Sunt soţia lui şi îmi fac griji. Aş vrea să-mi spuneţi adevărul, se poate? Cât mai are de trăit?

Îşi dădu imediat seama că tocmai dăduse frâu liber gândurilor ei secrete şi regretă întrebarea, însă doctorul Levi păru să o înţeleagă.

— Poate muri şi mâine. Sau peste un an. Una peste alta, nu îi acord mai mult de şase luni, dacă nu lasă deoparte munca şi nu se linişteşte.

— Dar în momentul acesta se odihneşte, doctore.

— Nu. Vorbeşte tot timpul la telefon. Primeşte încontinuu telexuri, faxuri şi Dumnezeu mai ştie ce. Chiar şi de aici îşi conduce imperiul.

— Nici dumneavoastră şi nici eu nu putem face nimic în privinţa asta.

— Este exact. L-am avertizat. Întrucât nu ţine seama de sfatul meu, mă întorc la Paradise City chiar în această după-masă.

După ce-l văzu plecat, îşi termină sandvişurile, gânditoare. Mai bău o votcă. „La moartea lui Herman, medită, voi moşteni şaizeci de milioane de dolari şi voi fi liberă să trăiesc după bunul meu plac. Voi putea avea toţi bărbaţii pe care-i voi dori... după moartea sa!"

Uşor ameţită, foarte sigură pe ea, îi telefonă lui Hinkle.

— Domnul ştie că am sosit?

— Da, doamnă. O aşteaptă pe doamna. A treia cameră la stânga, pe culoar.

Se studie în oglindă. Herman punea mare preţ pe înfăţişarea unei femei. Liniştită, luă mapa de piele conţinând conturile falsificate şi, adunându-şi tot curajul, părăsi camera.

Îşi găsi soţul în scaunul lui rulant, la soare. Terasa uriaşă, panorama, umbrelele, ghivecele mari cu flori multicolore, barul, totul sugera puterea şi bogăţia lui.

Îl observă, în timp ce traversa terasa: un trup de o slăbiciune alarmantă, capul lipsit de păr, ochelari de soare, nări înguste, gură aproape lipsită de buze. Cu ochelarii aceia negri, gândi ea, părea un schelet deghizat.

— Ah, Helga...

Primirea rece, obişnuită.

— Aşadar...

Se aşeză lângă el, însă sub o umbrelă. Soarele la Nassau, după cel al Elveţiei, o tulbura puţin.

Discutară banalităţi: ea-i ascultă noutăţile legate de sănătate; el o întrebă, fără interes, cum călătorise. O anunţă că nu se simţea prea bine, însă dobitocul de Levi făcea din ţânţar armăsar. Nici unul dintre ei nu spunea ce gândea.

Când terminară cu nimicurile, el o întrebă sec:

— Ai ceva să-mi spui?

— Da, îi răspunse ea, adunându-şi tot curajul. Jack Archer e un escroc şi un falsificator.

Îl privea în faţă, aşteptând explozia, însă expresia lui nu se schimbă. Şi cât şi-ar fi dorit o reacţie din partea lui! Să se fi crispat, să fi pălit sau să se fi înroşit, dându-i cât de cât senzaţia că

era o fiinţă umană, însă chipul lui uscat rămase ţeapăn, ca un cap de mort.

— Ştiu, răspunse Herman, pe un ton dur. Două milioane de dolari.

Ea simţi un fior rece pe spinare.

— De unde naiba ştii?

— De unde ştiu? Asta-i meseria mea, să ştiu totul! Îţi închipui că nu urmăresc orice mişcare a banilor mei? Archer a furat dând dovadă de viclenie. Mobil. Transalpin. National Financial. Chevron. Calcomp. Hobart şi General Motors. Aşa hoţ cum e, cel puţin a fost inteligent.

Când Archer încercase s-o încânte pe Helga, o asigurase că Rolfe nu va afla niciodată ce acţiuni şi ce obligaţiuni deturnase. Îi spusese că portofoliul lui Rolfe era atât de stufos, încât nu va observa dispariţia câtorva titluri de proprietate, iar ea îl crezuse. Încurcată, tăcu, coborând ochii pe mapa de piele, care nu mai conţinea nici un secret.

— Aşadar, continuă Rolfe, Archer e un escroc şi un falsificator. Astea sunt lucruri care se întâmplă. M-am înşelat în privinţa lui. Dac-am înţeles bine, ţi-a imitat semnătura?

Pierdută cu totul, Helga şopti:

— Da.

— Ar fi trebuit să mă gândesc la această posibilitate. Trebuia şi o a treia semnătură. Asta să fie învăţătură de minte.

Ea ridică privirea, contrariată.

— Ai de gând să-l dai în judecată?

El întoarse capul. Ochelarii negri o fixau cu insistenţă.

— Din fericire, îmi pot permite să nu-l târăsc prin tribunale. Două milioane de dolari? Pentru mulţi, asta poate reprezenta o sumă, dar, spre norocul meu, nu şi pentru mine. Evident, am dat deja dispoziţie ca Archer să nu mai ocupe niciodată un post de răspundere. În felul acesta, viaţa i se va părea mai dură şi mai deprimantă decât puşcăria. De-acum înainte, nimeni nu va mai dori să aibă de-a face cu Archer. Va îngroşa rândurile rataţilor, ale mediocrităţilor şi-ale nenorociţilor.

Încremenită, Helga îşi simţi inima bătându-i cu putere, convinsă că în spatele acestui acces de bunătate, ca şi al hotărârii de a nu face plângere, se ascundea ceva.

— Puteam să jur că-l vei da în judecată, zise ea, într-un târziu.

El clătină din cap. Apoi, ochelarii negri priviră în altă parte.

— Aş fi făcut-o, însă m-a oprit un amănunt. Am aflat că, înainte de căsătoria noastră, ai fost amanta lui Archer. Mi s-a sugerat că, dacă l-aş denunţa pe Archer, acest detaliu dezgustător ar deveni cunoscut de toţi. Archer te-ar putea

împroşca cu noroi în cursul procesului. Sunt gata să renunţ la satisfacţia de a-l arunca în puşcărie, pentru a ne apăra de un scandal, pe tine şi pe mine.

Doamnei Helga îi veni în minte ziua în care Rolfe o ceruse în căsătorie.

— Dragostea fizică are mare importanţă pentru dumneavoastră? o întrebase. Sunt infirm. Vă întreb dacă sunteţi gata să renunţaţi la o viaţă sexuală normală pentru a deveni soţia mea. Când vom fi căsătoriţi, nu va trebui să mai existe niciodată vreun alt bărbat... nici cea mai mică bănuială, care să ducă la un scandal. Este un lucru pe care nu-l voi tolera. Dacă mă veţi înşela, Helga, voi divorţa şi veţi rămâne fără absolut nimic. Nu uitaţi asta. Dacă-mi rămâneţi fidelă, veţi avea o existenţă aurită. Am descoperit că există multe compensaţii, care pot înlocui lucrurile legate de sex. Dacă sunteţi gata să acceptaţi această condiţie, atunci ne putem căsători imediat ce voi fi dat dispoziţiile necesare.

Acceptase, gândindu-se că dragostea fizică putea fi înlocuită de avantajele ce reveneau soţiei unuia dintre cei mai bogaţi bărbaţi din lume, însă lucrurile nu se petrecuseră chiar aşa. Trebuise să mărturisească în sinea sa că, pentru ea, sexul era viaţa.

— Sunt dezolată...

Altceva nu putu să spună. El ridică din umeri.

— N-are nici o importanţă. Trecutul e trecut, mormăi Rolfe, schimbându-şi poziţia, iritat. Te scutesc de povara finanţelor mele. De-acum înainte, nu voi aştepta de la tine decât un rol de însoţitoare; continuă să te bucuri de banii mei şi să te comporţi ca o soţie fidelă. De afacerile din Elveţia se va ocupa Winborn.

Apăsă cu arătătorul descărnat un buton aflat lângă el.

Şocată, cuprinsă brusc de furie, Helga exclamă:

— Deci, nu mai ai încredere în mine?

— Nu-i vorba de încredere, răspunse Rolfe cu glas îngheţat. Evident, nu-i vina ta. Eu sunt cel responsabil pentru alegerea lui Archer. Te-ai descurcat foarte bine. Am fost mulţumit, însă e mai bine, având în vedere circumstanţele, să te eliberez de toate responsabilităţile.

Ca răspuns la apăsarea pe buton, Hinkle apăru pe terasă. Văzându-i împreună, se opri discret, la o oarecare distanţă.

— Aşadar, şuieră furioasă Helga, trebuie să fiu îndepărtată... Pedepsită pentru lipsa ta prosteasc ă de judecată!

Ochelarii negri se întoarseră spre ea. Capul de mort rămase impasibil.

— Profită de plajă, Helga, mormăi Rolfe cu un glas care trăda o indiferenţă totală. Şi

comportă-te corect... Mi se întâmplă rar să comit o greşeală, însă, atunci când se întâmplă, n-o repet a doua oară.

Pocni din degetele osoase şi Hinkle se apropie.

Lăsând mapa cu acte pe scaun, Helga părăsi terasa, furioasă şi aprinsă la faţă, îndreptându-se către apartamentul ei.

Unicul copil al unui strălucit avocat internaţional, Helga beneficiase de o educaţie continentală. Făcuse Dreptul, urmând şi studii de secretariat. Tatăl său se asociase unui cabinet de avocatură din Lausanne, Elveţia, specializat în probleme fiscale.

La vârsta de douăzeci şi patru de ani, Helga era deja în posesia calificării când tatăl ei o adusese pentru angajare la firmă, ca asistentă personală. Dotată cu un indiscutabil simţ al banilor, deveni rapid de neînlocuit. Criza cardiacă ce avea să-i omoare tatăl şase ani mai târziu nu-i schimbă cu nimic poziţia în firmă. Jack Archer, unul dintre tinerii asociaţi, o luă ca secretară particulară. Era drăguţ, dinamic, plin de farmec. Ea avusese dintotdeauna un temperament focos. Bărbaţii îi erau necesari şi avusese deja atâţi amanţi, încât nu le mai stia numărul. Devenise amanta lui Archer la o oră

după ce acceptase să-i fie secretară. Nimeni n-a ştiut exact cum reuşise Archer să preia contul lui Herman Rolfe, devenind astfel unul dintre principalii asociaţi ai acestuia. Helga l-a ajutat să se ocupe de importantul portofoliu. Perspicacitatea, raţionamentul sigur în materie de finanţe, frumuseţea şi personalitatea ei îl impresionară pe Rolfe. Acesta o ceru în căsătorie. Îndemnată de Archer, acceptă. Totul mersese ca pe roate, până când Archer, în dorinţa de a câştiga rapid un milion de dolari, investise în nichel australian, acolo unde nu exista nichel. Pentru a se salva, imitase semnătura frumoasei Helga, uşurându-l pe Rolfe cu două milioane de dolari.

Aşezată pe terasa ei care domina plaja, femeii i se părea că aude încă vocea convingătoare a lui Archer: „Ascultă-mă, Helga, nu-i nevoie să afle Herman. Ştii doar că nu verifică niciodată conturile. Are multe altele pe cap. Semnezi toate astea, iar el o să accepte. Te rog să mă ajuţi să scap din acest necaz. Averea lui este evaluată la şaizeci de milioane de dolari, aproximativ, aşa că... două în plus sau în minus, ce contează?".

Deşi era convinsă că Herman nu-şi va da seama de pierderea a două milioane de dolari, refuzase să devină complicea lui Archer. Şi bine făcuse! Căci Herman aflase de deturnarea de fonduri făcută de Archer înainte să-i spună ea!

Oftă adânc. Dumnezeu o ajutase să nu cedeze tentativei de şantaj! Deci...

E mai bine, având în vedere circumstanţele, să te eliberez de toate responsabilităţile.

Bătrân mizerabil şi infirm! După tot ce făcuse pentru el! Toţi banii pe care-l ajutase să-i câştige prin investiţii abile! Să fie dată la o parte, astfel!

De-acum înainte, nu voi aştepta de la tine decât un rol de însoţitoare; continuă să te bucuri de banii mei şi să te comporţi ca o soţie fidelă.

Nu va mai avea niciodată ocazia de a lua avionul către Lausanne, Paris, Bonn, unde să-l reprezinte. Nu va mai fi primită niciodată ca o personalitate în aeroporturi şi hoteluri de lux. Însoţitoare! Un chip zâmbitor, vorbe alese pentru moşnegi dolofani în căutarea favorurilor soţului ei, care o linguşeau, sperând într-un cuvânt bun pe lângă el. Adio libertate! Gata cu băieţii de serviciu pe etaj, care veneau în camera şi-n patul ei, plecând cu mâinile lor experte pline de bani. Gata cu băieţii tineri şi frumoşi, grăbiţi şi întotdeauna pregătiţi. Pentru că numai în timpul călătoriilor îşi permitea să fie în căutare de amanţi, niciodată la Miami, nici la Paradise City sau New York, domeniile lui Herman. Era condamnată acum să lâncezească în hoteluri ca acesta sau în luxul din Paradise City, în apartamentul etajat din New York, în compania soţului

infirm, dar veşnic cu ochii pe ea, observând-o din spatele ochelarilor negri.

Îşi aminti apoi ce spusese doctorul Levi: *Poate muri şi mâine. Sau peste un an. Una peste alta, nu-i acord mai mult de şase luni, dacă nu se potoleşte.*

Iar Herman n-ar accepta niciodată repausul. Aşadar... Şase luni! Se resemnă să aştepte şase luni. Iar apoi...! Şaizeci de milioane de dolari! Cheia magică a lui Rolfe avea să fie a ei!

Se îmbrăcă în bikini. Nu foarte sigură pe ea, se mai studie o dată în oglindă. Bronzul de iarnă cu care venise din Elveţia îi stătea bine, dar începea să pălească. Trupul ei era provocator. Ştia asta. Îmbrăcată într-un halat subţire de plajă, luă ascensorul, coborând în hol.

Directorul apăru imediat.

— Doamna doreşte ceva?

— Da, vă rog. O maşinuţă pentru plajă.

— Imediat.

Nu aşteptă mai mult de trei minute, până când maşinuţa construită special pentru plaje de litoral apăru în faţa hotelului. Cel care-o adusese îi propuse zâmbitor să-i explice cum s-o folosească, însă ea ştia să conducă orice vehicul pe patru roţi.

Un agent de poliţie, la fel de zâmbitor, pus la curent, opri circulaţia, salutând-o, în timp ce

femeia traversa strada, îndreptându-se către plajă. Îi zâmbi şi ea şi-i făcu semn cu mâna. „Frumos bărbat, reflectă. Dumnezeule! Ce-aş mai vrea să-l am în pat!"

Conducând cu viteză, lăsă repede în urmă mulţimea, îndreptându-se către dune, unde erau doar plaja pustie şi oceanul. Când se convinse că era singură, opri maşinuţa, îşi dădu jos halatul şi alergă spre apă. Înotă cu furie, încercând parcă să se debaraseze de tot ce o exaspera: Herman, Archer, viitorul ei fără ieşire. Era o înotătoare excelentă şi, după ce se destinse, ieşi din apă răcorită, spălată parcă atât fizic, cât şi moral.

Revenind la maşinuţă, încetini brusc pasul. Lângă vehicul se învârtea un bărbat în slip, părând că-l examinează. Un tip înalt, musculos, bronzat, cu păr negru puţin prea lung şi cu ochelari de soare cu lentile verzi.

Se întoarse către ea, cu un zâmbet în care-şi arăta dinţii, destul de albi chiar pentru o reclamă de televiziune. În ciuda ochelarilor care-i ascundeau ochii, părea amabil, simpatic, chiar dacă nu foarte frumos.

— Bună ziua, spuse bărbatul. Vă admiram maşina. E a dumneavoastră?

— A hotelului, răspunse Helga, întinzând mâna după halat.

El i-o luă înainte şi, cu o dezinvoltură care nu trăda familiaritate ori slugărnicie, o ajută să-l îmbrace.

— Mulţumesc.

— Mă numesc Harry Jackson, se prezentă acesta. Sunt în vacanţă. V-am văzut înotând. Sunteţi într-o formă de campion olimpic.

Ea îl privi cu interes. Nu, nu-i făcea complimente. Spunea pur şi simplu ce gândea.

— Ei, da, asta e, îmi place să înot, recunoscu ea încântată, ridicând din umeri. E bine în vacanţă, domnule Jackson?

— Cum să nu! E prima oară când vin în acest colţişor. E grozav, nu?

— Aşa s-ar părea. Abia am ajuns şi eu.

— Aş avea poftă de nişte scufundări submarine. Faceţi aşa ceva?

— Da.

„Ce nu ştiu eu să fac?" se minună singură.

— Cunoaşteţi vreun loc potrivit pentru aşa ceva?... Nu, este o întrebare prostească, desigur, din moment ce abia aţi sosit.

Ea îl examina pe furiş: muşchi magnifici, surâs deschis, emanând sexualitate. Brusc, se simţi cuprinsă de dorinţă. Dac-ar fi violat-o, i-ar fi oferit clipe de extaz.

Se uită în jur: plaja era pustie. Erau doar ei, singuri.

După câteva momente, îl întrebă:

— Cum ai ajuns pân-aici?

— Pe jos. Îmi place foarte mult să merg pe jos, îi răspunse el, zâmbind. M-am săturat de tot zgomotul ăla. Oamenii se distrează bine pe-aici, însă fac un tărăboi grozav.

— Aşa e, confirmă ea şi se urcă în maşinuţă. Vreţi să vă conduc înapoi?

— Cu plăcere. Îmi ajunge cât am mers astăzi.

Se instală alături de ea.

Îl studie cu şi mai multă atenţie, în timp ce pornea motorul. Nu părea să aibă mai mult de treizeci şi trei de ani, în treacăt spus, cu vreo zece mai puţin decât ea. Ar fi vrut să-i ceară să-şi scoată ochelarii de soare. Pentru ea, ochii unui bărbat erau foarte importanţi.

— Cu ce vă ocupaţi, în viaţa de toate zilele, domnule Jackson? îl întrebă Helga, dorind să ştie în ce categorie să-l încadreze.

— Sunt reprezentant de vânzări, răspunse Jackson. Călătoresc destul de mult. Este o existenţă care îmi convine. Sunt liber... propriul meu stăpân. Asta e esenţial pentru mine.

„Şi pentru mine", gândi Helga, demarând.

— Ce vindeţi?

— Echipament pentru bucătării.

— E interesant, nu? Toată lumea are nevoie de echipament de bucătărie.

„Mărunt, plevuşcă, îşi spuse ea, necompromiţător, fără nici o tangenţă cu îngrozitorul mediu frecventat de Herman... N-ar prezenta nici un pericol."

— Evident. Îmi place să fac asta. Aşa cum aţi spus, oamenii au mereu nevoie de câte ceva pentru bucătărie.

— Unde v-aţi cazat, domnule Jackson?

— Am închiriat una dintre căsuţele de pe plajă. Îmi oferă mai multă libertate de mişcare. Mă simt mai bine aşa, întrucât urăsc hotelurile.

— Mda. Şi soţiei îi surâde acest stil de viaţă?

— N-am aşa ceva. Ţin prea mult la libertatea mea. N-am nici măcar o prietenă pe-aici, dar îmi găsesc eu vreuna. Cred în relaţiile de scurtă durată... fără complicaţii.

Râse iarăşi. Ea fu cât pe-aci să oprească maşina şi să-i ceară s-o posede acolo, pe loc, însă îşi reveni rapid.

— Mă numesc Helga, spuse ea. Sunt singură în seara asta. Am putea ieşi undeva, împreună?

Oare avea să se eschiveze? Să-i dea de înţeles din priviri, fără vorbe, că era prea în vârstă pentru el? Mâinile i se încleştară pe volan.

— Excelentă idee! se entuziasmă el. De acord. Unde şi când să vin să vă iau?

— Aveţi maşină?

— Evident.

— Atunci, în faţă la *Ocean Beach Club*, la nouă?

Zărise dinainte localul, la vreo sută de metri de hotel. La nouă, Herman avea să fie în pat.

— De acord. Voi fi încântat, zise Harry şi se gândi puţin. Ştiu un restaurant bun, cu specialităţi din fructe de mare. Vă plac?

— Da.

— Perfect. Nu-i nevoie să vă îmbrăcaţi cine ştie cum. Mergem cum dorim. E bine aşa?

— Da.

Câteva minute, merseră în tăcere, apoi bărbatul spuse cu glas scăzut:

— Helga... e un nume mai puţin întâlnit.

Îşi scoase brusc ochelarii de soare, zâmbindu-i. Ochii lui mari, plini de căldură o liniştiră. „N-o să am probleme cu el, medită ea. E un tip ca lumea."

— Nici dumneavostră nu sunteţi o apariţie comună.

Râse, măgulită.

— O să vorbim despre asta pe seară.

— Iată şi căsuţa mea! exclamă el, arătând cu mâna.

Se aflau cam la opt sute de metri de hotelul unde locuia Helga.

Încetini, observând şirul de pavilioane situate la o sută de metri de ocean, pe jumătate ascunse de palmieri. Opri maşina.

— Atunci, pe diseară. La nouă, îi reaminti ea.

— De acord.

Puse mâna uşor pe braţul femeii, abia atingând-o. Pentru ea fu ca un şoc. „Ştie deja ce vreau, reflectă ea."

— Pe curând şi mulţumesc pentru plimbare.

Excitată, pradă ameţelii, demară spre hotel.

Era şapte şi un sfert seara. Alex, amabilul coafor al hotelului, venise să-i aranjeze părul, iar asistenta acestuia îi făcuse apoi un masaj facial. Un băiat de pe etaj adusese un *shaker* cu votcă. După o aţipeală scurtă care o odihnise, se gândi la întâlnirea de la ora nouă, la *Ocean Beach Club*.

Îmbrăcase o rochie albă, simplă; albul o prindea, punându-i în valoare bronzul. Se contemplă în oglindă, mulţumită de ceea ce vedea. Nu-i mai rămânea decât să bea un păhărel, să treacă să-i spună bună seara lui Herman, anunţându-l că intenţiona să facă o plimbare pe jos, să-şi dezmorţească picioarele după lunga călătorie. N-ar fi manifestat nici cel mai mic interes, dar ea dorea să-i spună, oricum.

Chiar când îşi umplea paharul, începu să zbârnâie telefonul. Ridică încruntată receptorul.

— Sper că n-o deranjez pe doamna?

Recunoscu glasul molatic-mieros al lui Hinkle.

— Deloc, Hinkle, spuse ea mirată. Ce s-a întâmplat?

— Doamna mi-ar putea acorda câteva momente?

— Sigur că da, asta-i bună!

— Mulţumesc, doamnă.

Închise. Perplexă, Helga se aşeză, bău o înghiţitură şi aşteptă.

Nu-i trecea prin minte nici un motiv pentru care ar fi vrut Hinkle s-o vadă, în afară de ceva legat de Herman. Îl cunoştea pe Hinkle de trei ani. Niciodată nu fusese atât de categoric, iar ea avusese rareori ocazia să-i ceară vreun serviciu. Avea propria ei cameristă, considerându-l pe Hinkle drept proprietatea exclusivă a lui Herman.

Se auzi o bătaie în uşă, apoi Hinkle intră. Purta o jachetă albă, cravată de smoking şi pantaloni negri. În ciuda uniformei de valet, îşi păstra aerul de episcop plin de bunătate. Închise uşa, făcu câţiva paşi prin cameră, după care se opri. Helga îi aruncă o privire interogativă:

— Ei bine, Hinkle?

— Cu permisiunea doamnei, aş dori să vorbesc deschis.

— Ceva legat de domnul?

— Da, doamnă.

— Nu vrei să iei loc?

— Mulţumesc, doamnă. Mai bine nu.

După câteva momente de tăcere, continuă:

— Sunt de cincisprezece ani în serviciul domnului. Nu mi-a fost întotdeauna uşor să lucrez pentru domnia sa, însă cred c-am făcut tot ce mi-a stat în putinţă.

— Sunt convinsă, Hinkle, aprobă ea cu hotărâre.

Venea, oare, s-o anunţe că se săturase de Herman şi să-şi ceară lichidarea, ceea ce ar fi însemnat un dezastru?

— Nimeni n-ar fi putut face mai mult decât dumneata.

— Vă cred, doamnă. Dar în prezent mă găsesc într-o situaţie extrem de delicată. Natural, după atâţia ani, împărtăşesc un sentiment de devotament faţă de domnul. Cum bine ştiţi, pe timpul călătoriilor mă ocup de documentele domniei sale. Domnul Rolfe mă consideră de-acum ca pe o piesă de mobilier, ca pe o persoană aflată permanent la dispoziţia sa, un personaj neutru, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Aranjându-i actele, am descoperit o ciornă de scrisoare adresată domnului Winborn. Încercând să o clasez undeva, unde domnul s-o găsească uşor, am fost nevoit s-o citesc. Iar acum mă aflu în faţa unei

dileme. Acesta este, de altfel, motivul pentru care m-am hotărât să vă vorbesc, doamnă.

Helga încremeni.

— Nu pricep, rosti ea cu glas uscat.

— Dacă doamna poate avea răbdare să mă asculte, am să vă explic totul, din moment ce am permisiunea să vorbesc deschis.

— Ei, bine?

— Trebuie să mărturisesc, spre marele meu regret, că nu am fost de acord, la vremea respectivă, cu căsătoria domnului. Dar, după ce am început să vă cunosc, mi-am dat seama de ceea ce însemnaţi, am apreciat tot ce aţi făcut pentru domnul, povara pe care v-aţi asumat-o pentru a-i uşura existenţa, călătoriile de afaceri permanente, în locul său. Dacă-mi pot permite, doamnă, am rămas impresionat de zelul, de bunăvoinţa dumneavoastră fără limite, de competenţa financiară, precum şi de sacrificiile la care aţi consimţit.

Helga, cu respiraţia oprită, deschise ochii mari.

— Ei bine, Hinkle, e o mărturisire remarcabilă! Îţi mulţumesc.

— Nu-mi este uşor să vorbesc despre lucrurile acestea, doamnă, continuă liniştit Hinkle, privind-o în ochi. Domnul nu se simte deloc bine. Îmi dau seama de asta mai bine decât doctorul

Levi, dat fiind că sunt mai mult în preajma soţului dumneavoastră. Am observat la el o slăbiciune intelectuală întristătoare care, până în prezent, i-a scăpat doctorului Levi.

— Vrei să spui că soţul meu nu mai e întreg la minte?

Era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat Helga.

— Nu chiar, doamnă. Domnul este foarte suferind. În mod sigur, din cauza medicamentelor administrate de doctorul Levi, soţul dumneavoastră pare să sufere în prezent şi de o manie a persecuţiei.

Helga tresări.

— Ce te face să crezi aşa ceva?

— Nu-mi e uşor să vă spun, doamnă, mărturisi Hinkle, necăjit. O lungă perioadă de timp, domnul mi-a vorbit de dumneavoastră cu bunătate, respect, admiraţie chiar. De câtva timp însă, atitudinea sa pare să se fi schimbat.

— Adevărat? exclamă Helga, surprinsă.

— Da, doamnă. Brusc, pare a fi început să se intereseze de fiica sa, domnişoara Sheila. Ştiţi, desigur, că domnul şi ea s-au certat. Ea a plecat de-acasă şi timp de trei ani n-a mai dat nici un semn.

— Da, ştiam, zise Helga, cu glas încordat.

— Această ciornă de scrisoare adresată domnului Winborn, doamnă, conţine instrucţiuni

legate de un nou testament. Ce face domnul cu propriii bani nu mă priveşte. Totuşi, dată fiind atenţia constantă cu care l-aţi înconjurat, precum şi ca o consecinţă a unui eveniment secundar, am considerat de datoria mea să vă avertizez.

— Ce eveniment secundar? întrebă Helga, cu glasul sugrumat.

— Regret că trebuie să vă anunţ că am surprins o convorbire telefonică, ieri, prin care domnul dădea instrucţiuni unei agenţii de detectivi să vă urmărească. Ştiind cât de mult meritaţi încrederea soţului, am considerat această procedură ca nelalocul ei şi am intuit că şi-a pierdut o parte a raţiunii.

O agenţie de detectivi particulari! Helga simţi fiori pe spinare. Îşi fixă privirea asupra mâinilor, făcând eforturi să depăşească starea de şoc.

— Domnul s-a culcat, continuă Hinkle, coborând glasul. I-am dat un calmant. Ciorna scrisorii adresate domnului Winborn, de care ar fi cazul să luaţi cunoştinţă, se află în sertarul din dreapta, jos, al biroului. Nu a fost expediată încă.

Ea ridică privirea.

— Îţi mulţumesc, Hinkle.

— Nu e decât un act de dreptate, doamnă, încheie el în timp ce se îndrepta către uşă, înainte de a părăsi încăperea.

În decursul celor cincisprezece ani petrecuţi în lumea nemiloasă a afacerilor şi a marilor finanţe, Helga se obişnuise cu şocuri, dezastre, catastrofe chiar. Nu o dată, le şi suportase. Simţi din plin lovitura. O cuprinse o furie rece, în vreme ce mintea ei intră în acţiune. Cum de ajunsese Herman s-o bănuiască? Nici după ceea ce-i destăinuise Hinkle nu-i venea să creadă că Herman ar suferi de o boală mintală. Plecase, oare, urechea la zvonuri? Primise vreo scrisoare anonimă? Se arătase totuşi atât de prudentă în aventurile ei amoroase! Se gândi la Hinkle. *Ştiind cât de mult meritaţi încrederea domnului.* Bunul Hinkle, întotdeauna bine intenţionat! Îşi goli paharul şi îşi aprinse o ţigară. Supravegheată de un detectiv mizerabil! Dar nu asta era problema urgentă. Herman schiţase o scrisoare în care cerea modificări ale testamentului. Îi scrisese lui Stanley Winborn, principalul său consilier juridic; un bărbat înalt, slab, pe care ea îl ura. Se opusese cu înverşunare căsătoriei lor şi aproape se îmbolnăvise de invidie când Rolfe îi încredinţase lui Archer portofoliul afacerilor din Elveţia.

Trebuia să ştie ce obstacole urma să înfrunte. Să ia la cunoştinţă, aşadar, conţinutul scrisorii. O persoană pusă în gardă face cât două. Îşi amintea sfaturile înţelepte ale tatălui ei. Fără a

mai sta pe gânduri, stinse ţigara şi o porni către apartamentul lui Herman. Traversă salonul şi se îndreptă fără zgomot către cameră. Uşa era întredeschisă. Aruncă o privire. Herman era nemişcat. Ochii, în general ascunşi în spatele ochelarilor negri, erau închişi. Se simţi cuprinsă de fiori. De n-ar fi fost uşoara mişcare a cearşafului care se ridica pe pieptul lui, l-ar fi putut crede mort.

— Herman? şopti ea.

El rămase nemişcat.

Întorcându-se, Helga se strecură în biroul încăpător, aflat în faţa ferestrei. Trase sertarul de jos, din dreapta, unde găsi un dosar din piele, roşu. Îl puse pe birou şi aprinse lampa. Inima îi bătea cu putere, dar deschise dosarul. Scrisoarea era acolo.

Dragul meu Winborn...

Scrisul era mărunt, clar, uşor de descifrat. Privirea îi alergă peste rânduri.

În ceea ce priveşte testamentul meu.

Am motive să cred că Helga nu mai e demnă să-mi moştenească averea şi nici să se ocupe de afacerile din Elveţia. În ciuda sfaturilor tale, pe care astăzi regret că nu le-am luat în seamă, am

ea n-ar trebui să primească decât un venit neimpozabil de o sută de mii de dolari pe an, asta în următoarele condiţii: să nu fie amestecată în nici un fel de scandal, să nu se recasătorească şi să fie supusă periodic unei anchete a unei agenţii de informaţii specializate, care-i va supraveghea conduita. Nu va putea avea acces la capital şi va primi doar un venit. Va putea păstra folosinţa tuturor bunurilor mele imobiliare, iar dumneata îi vei supraveghea conturile. În cazul în care nu ar îndeplini condiţiile de mai sus, ar pierde aceste avantaje, ca şi venitul menţionat.

Mă întreb deseori ce se întâmplă cu fiica mea, Sheila. A fost pentru mine un motiv permanent de îngrijorare, însă a avut bunul simţ să-şi ia un alt nume (habar nu am care e), aşa încât orientarea ei politică de stânga, ca şi modul său deplorabil de viaţă nu au pătat niciodată numele de Rolfe. Doresc s-o recompensez cu un milion de dolari.

Te rog să redactezi toate aceste dispoziţii în termeni juridici uzuali şi să-mi trimiţi un proiect prin poştă.

Cu bine,
Herman Rolfe

Timp de câteva momente, Helga privi fix scrisoarea. Prima reacţie fu de disperare amară. Interdicţie de a se recăsători! Adio amanţi! Diavolul bătrân o condamna la o castitate de călugăriţă. Winborn avea să se distreze citind scrisoarea. Dovezi? Cine să fi vorbit? Era convinsă că Winborn n-ar ezita s-o pună sub urmărire, după moartea lui Herman. Nimic nu i-ar plăcea mai mult decât s-o vadă fără o para chioară! Şi venitul acesta de o sută de mii de dolari pe an! După ce avusese la dispoziţie, ani întregi, uriaşa avere a lui Herman, asta nu era decât o pomană demnă de milă! Iar fiică-sa urma să moştenească un milion de dolari!

Un zgomot uşor o făcu să tresară.

Rolfe se afla în pragul camerei, sprijinit în două bastoane grele.

În pijamaua de mătase albă, cu capul lui de mort şi ochii care aruncau fulgere, avea aerul unui duh răzbunător.

— Cum îndrăzneşti să umbli în hârtiile mele personale? strigă el cu glas aspru.

Furia, ruşinea, teama, ura, toate explodară în mintea ei, care se ridică dintr-o mişcare.

— Iar tu cum îndrăzneşti să mă urmăreşti? Să-ţi pătez numele! Puţin îi pasă lumii de numele tău. Ai un computer în loc de inimă! Un computer care face bani! Asta eşti! N-ai nici o urmă de sentiment şi de înţelegere în tine!

Rolfe făcu un pas nesigur, cu ochii scânteietori.

— Târfă!

— Mai bine târfă decât un infirm ridicol! îi azvârli ea în faţă.

Nici nu încheie bine, că avu loc incidentul.

Sângele i se urcă în cap lui Rolfe, gura i se strâmbă, iar bastoanele îi scăpară, căzând cu zgomot pe podea. Îşi duse mâinile la inimă. Trupul descărnat fu străbătut de o durere fulgerătoare. Helga închise ochii, să nu-l mai vadă. Apoi, el se prăbuşi în faţă, brusc, la picioarele ei.

Capitolul al II-lea

„Va muri, oare?“

Helga îşi cercetă micul ceas de mână, din aur şi platină, încrustat cu briliante, unul dintre numeroasele cadouri primite la căsătoria cu Herman. Era ora unsprezece şi optsprezece minute, seara.

Prin fereastra deschisă răzbătea murmur de glasuri. Proiectoarele camerelor de televiziune desenau pe tavan umbre ciudate. Vestea se răspândise şi şacalii presei apăruseră deja, însă administratorul hotelului închisese etajul superior şi blocase apelurile telefonice în centrală.

Oare avea să moară?

Întrebarea îi învolbura mintea.

Hinkle dovedise o eficacitate remarcabilă. Apăruse în doar câteva secunde, descoperind spectacolul: Rolfe pe podea, iar Helga lipită cu spatele de peretele din capătul camerei. Se repezise

la stăpânul său şi, ghemuit lângă el, îi pipăise pulsul, cu degetele lui grăsuţe.

— E mort? întrebase Helga.

Un semn scurt, negativ, din cap, după care Hinkle ridicase trupul uşor ca un fulg, dispărând cu el în cameră. Ea îşi adunase tot curajul şi telefonase portarului de noapte, cerându-i să trimită imediat un doctor la apartamentul domnului Rolfe. Omului îi scăpase o exclamaţie de surpriză, însă ea închisese, nelăsându-i timp de întrebări.

Perfect calm, Hinkle se întorsese în încăpere, având un aer grav.

Ea îi spusese că tocmai telefonase după un doctor.

— Mi-aş permite să sugerez doamnei să se întoarcă în apartamentul dumneaei şi să-l anunţe pe doctorul Levi.

— E vorba de o criză?

— Mi-e teamă că da, doamnă. Trebuie avertizaţi domnii Winborn şi Loman.

Revenită în apartamentul ei, Helga telefonase la Paradise City, după doctorul Levi. Acesta tocmai luase cina. Avea musafiri, dar promisese să închirieze un avion-taxi, cu care să ajungă în două ore. Winborn se afla la teatru. Îi lăsase un mesaj s-o sune. Loman, cu glasul sugrumat de emoţie, promisese să ajungă în cursul dimineţii,

cu avionul firmei. O întrebase îngrijorat dacă aflase presa. Îi răspunsese că, după cât îşi dăduse seama, vestea încă nu se răspândise.

— Asta va provoca panică la bursă, gemu el.

Enervată, îi închisese telefonul.

Se întoarse în apartamentul lui Rolfe. Pe palier, la capătul scării, se afla un negru uriaş, cu cască, vizieră şi pistolul atârnat la şold. Un altul era postat la uşa ascensorului. Amândoi o salutară.

Administratorul hotelului se afla în salonaş. O informase că doctorul venise şi se afla la căpătâiul lui Rolfe. Vizibil neliniştit, mormăise câteva cuvinte neutre, de consolare. Helga nici măcar nu-l auzise.

Când fusese surprinsă de Rolfe, închisese brusc dosarul roşu. Acesta se afla încă pe birou, ca un semnal luminos. Îl pusese în sertar.

Un bărbat negru, impunător, destul de tânăr, ieşise din încăpere. Se prezentase: doctor Bellamy. Ea realizase că îl intimida, făcându-l să fie nervos şi neliniştit. O anunţase că soţul ei suferise un atac cerebral, însă vor face tot ce era posibil pentru a-l salva, după care se repezise la telefon.

Helga vruse să intre în cameră, însă apăru Hinkle, blocând intrarea.

— Poate că ar fi mai bine, doamnă, să nu rămâneţi aici, o sfătui el cu blândeţe. Vă rog, contaţi pe mine.

Ea dăduse din cap:

— Doctorul Levi e pe drum. Ştii dacă... El suferă?

— Nu, doamnă.

Administratorul, care îi auzise, se apropiase.

— Daţi-mi voie să vă conduc în apartamentul dumneavoastră, doamnă Rolfe.

Hinkle închisese uşa camerei, în timp ce ea traversa salonul. Se opri, apropiindu-se de birou, luă de-acolo dosarul roşu şi, însoţită de administrator, se întoarse în apartamentul ei.

— Voi avea grijă să nu fiţi deranjată, promisese administratorul înainte de a o părăsi. Valetul domnului Rolfe va răspunde la telefon. Nu aţi luat masa de seară. Mi-aş putea permite să vă sugerez...

— Nu, mulţumesc, n-am nevoie de nimic.

Închisese uşa. În acel moment, îşi amintise de întâlnirea cu Jackson, lucru care-i provocase amărăciune. În *shaker* mai era puţină votcă. O bău, îşi aprinse o ţigară şi se aşeză.

Se afla acolo, în fotoliu, de două ore, cu dosarul roşu pe genunchi, fumând ţigară după ţigară.

Avea să moară?

Sosi doctorul Levi. Rămase s-o vadă numai

câteva minute. O anunţă că soţul ei avusese un atac foarte serios; imediat ce transportul avea să fie posibil, urmau să-l interneze. Doctorul regreta că vestea se răspândise. Acum, că presa se afla acolo, o sfătuia să rămână în apartament. Conducerea hotelului, înţelegând situaţia, luase măsuri de securitate. O întrebă dacă dorea un calmant şi-i promise noutăţi mai târziu, în cursul serii.

La ora nouă, când ar fi trebuit să plece la întâlnirea cu Harry Jackson, soneria telefonului o făcuse să tresară. Glasul catifelat al centralistei o întreba dacă dorea să răspundă unui apel al domnului Stanley Winborn. Acesta, alertat în timpul actului întâi al piesei, plecase imediat acasă. Ea îi repetă ceea ce spusese doctorul Levi.

— L-am avertizat şi pe Loman, replică Winborn, cu răceală în glas. Vom sosi la dumneavoastră cât mai curând posibil.

„Vulturii încep să se adune", cugetă ea.

Administratorul hotelului îi aduse o farfurie cu sandvişuri minuscule şi un cocteil, totul pe un paltou.

— Aveţi nevoie să vă recăpătaţi forţele, doamnă Rolfe, zise el. Vă rog să mâncaţi ceva.

Apoi plecă. Îşi dădu seama că era moartă de foame şi regretă că sandvişurile nu erau mai mari, însă, după ce bău trei pahare de votcă şi devoră tot din farfurie, se simţi destul de liniştită ca să

poată redeschide dosarul roşu şi să mai citească o dată scrisoarea lui Rolfe, adresată lui Winborn.

Oare avea să moară? se întrebă încă o dată, introducând scrisoarea în dosar. Dacă el ar dispărea, asta ar rezolva toate problemele. Conţinutul scrisorii îl cunoştea doar Hinkle. Hinkle? Putea conta pe el, ca să păstreze tăcerea? Trecu apoi la Archer, ultima persoană din lume pe care-ar fi bănuit-o de şantaj... şi totuşi! Hinkle? Dar ar fi cuvântul servitorului împotriva cuvântului ei, şi, dacă ea distrugea scrisoarea, nu mai putea face nimic. Evident, Winborn l-ar crede pe Hinkle dacă valetul i-ar vorbi de scrisoare, dar, fără s-o aibă, n-ar putea face nimic. El păstra originalul testamentului lui Herman. Ar fi, aşadar, obligat să respecte dorinţele acestuia. Şaizeci de milioane de dolari... însă numai dacă Herman ar muri! Dar avea să moară? Strânse pumnii, lovindu-i unul de celălalt. Şi dacă n-ar muri? Văzuse în ochii ei o ură ucigătoare. Dispreţul, oroarea, exprimate atât de făţiş, provocaseră atacul. Era sigură de asta. Aşa că, dacă îşi va reveni, o va condamna la o viaţă de mânăstire. Ba chiar i-ar face viaţa atât de imposibilă, încât ei nu i-ar mai rămâne altă soluţie – ca şi fiicei lui Rolfe – decât să-l părăsească. Contemplă vastul apartament luxos. Îi veniră în minte alte camere, din alte hoteluri. Revăzu magnifica vilă de pe

insula proprietate particulară din larg de Paradise City, casa din Castagnola, elegantul duplex din New York. Îşi aminti de saluturile, zâmbetele, slugărnicia hotelierilor, ale portarilor, chiar şi ale poliţiştilor, gata toţi să-i satisfacă cel mai neînsemnat capriciu. Adio, toate acestea. La patruzeci şi trei de ani ar fi nevoită s-o ia de la zero, perspectivă care o înnebunea.

Nu, n-ar fi capabilă să-şi câştige singură existenţa. Avea ceva bani puşi deoparte şi bijuterii personale cam de trei sute de mii de dolari. Cu tot aspectul deprimant al întoarcerii la viaţa dură a afacerilor, nu asta o îngrozea cel mai tare. Ci gândul că n-ar mai fi doamna Herman Rolfe, adulată şi copleşită cu atenţii, soţia unuia dintre cei mai bogaţi şi mai puternici oameni din lume.

Pe când, dacă el ar muri...

Ar fi cu desăvârşire liberă şi ar dispune de şaizeci de milioane de dolari! Cu intuiţia şi cunoştinţele în materie de drept, cu infailibilul ei simţ al afacerilor, ar putea deveni la fel de puternică precum Rolfe. Când ai şaizeci de milioane de dolari capital, ocazii se găsesc cu duiumul.

Asta dacă el ar muri!

Se uită lung la dosarul roşu. Oare ar trebui să distrugă scrisoarea? Nu chiar imediat, îşi spuse. Dacă el s-ar însănătoşi, ar trebui să ducă dosarul

îndărăt, în birou. Însă, dacă ar muri, bineînţeles, n-ar ezita s-o distrugă.

Se uită în jur, în căutarea unei ascunzători sigure şi, în cele din urmă, deschise şifonierul, din care luă una dintre valizele goale. Ascunse în ea dosarul şi o puse la loc, dedesubtul alteia, goală şi aceea. Scrisoarea era în siguranţă acolo.

Era ora unsprezece şi patruzeci. Oare cât mai era de aşteptat?

Străbătu în lung şi-n lat salonul încăpător, având grijă să nu se apropie de fereastra deschisă. Nu dorea să fie văzută de reporterii avizi de scandal. Încă se învârtea prin salon, pe gânduri, când, o jumătate de oră mai târziu, doctorul Levi bătu la uşă.

— Cum se mai simte?

— E prea devreme pentru a ne forma o părere, zise Levi închizând uşa în urma lui. Sunt dezolat, doamnă Rolfe, dar starea sa este gravă. Totul depinde de ceea ce se va întâmpla în următoarele două, trei zile. Facem tot ce e posibil pentru salvarea lui. Dacă poimâine îi va merge mai bine, atunci am putea spera. Voi rămâne aici. Doctorul Bellamy este extrem de competent. Aveţi nevoie de răbdare, doamnă Rolfe. Vă voi ţine la curent.

— Două, trei zile?

— Ar fi posibil să intervină ceva chiar mâine.

— Trebuie să-mi spui totul. E grav? Ce înseamnă asta?

Doctorul Levi îşi scoase ochelarii, frecându-şi nasul. Mormăi, fără să se uite la ea:

— Paralizia totală a braţului drept, slăbiciune intelectuală vizibilă şi, fără îndoială, nu va mai putea vorbi...

Îşi puse ochelarii, evitând în continuare privirea femeii.

Ea îşi stăpâni un fior. Asta era ceva ce n-ar fi dorit nimănui, nici chiar lui Herman.

— Dar nu-şi mai poate folosi nici picioarele de câtva timp, aproape deloc, şopti ea, ca pentru sine.

— Este, într-adevăr, tragic, recunoscu doctorul cu blândeţe, dar îl avertizasem.

— Vrei să spui că nu va mai putea vorbi?

— Rămâne de văzut. Mi-e teamă că da. Vă sfătuiesc să vă odihniţi, doamnă Rolfe. Oricum, altceva nu puteţi face. V-am adus ceva care vă va ajuta să dormiţi.

— Mai bine-ar muri, murmură ea, înfiorată. Fără picioare, fără mâna dreaptă, fără să poată vorbi...

Doctorul Levi depuse o tabletă pe masă.

— Luaţi asta, vă rog, doamnă Rolfe. Şi culcaţi-vă.

După plecarea lui, se aşeză, fără a lua în seamă somniferul. Cu pumnii strânşi sprijiniţi pe genunchi, îşi dori din tot sufletul moartea soţului, nu pentru ea, ci pentru el.

Stanley Winborn îi comunică doamnei Helga decizia luată în ultimul moment, conform căreia Loman, vicepreşedinte la Rolfe Electronic Corporation, putea fi mai util la New York decât aici. Acum, că vestea se răspândise, acţiunile corporaţiei riscau o scădere. Era inevitabil, dar asta nu-i afecta prea mult: totul se mişca atât de repede, încât era suficient un strănut, pentru ca indicele Dow Jones să coboare. Loman însă trebuia să rămână acolo, la bară. În mod curent, Winborn folosea astfel de exprimări.

Ajunsese la hotelul *Diamond Beach* la unsprezece şi un sfert. Ascunsă îndărătul storurilor veneţiene, Helga privea strada. Îl văzu coborând din Silver Shadow şi oprindu-se să discute cu ziariştii care nu se mişcaseră de acolo în ultimele paisprezece ore.

În ciuda duşmăniei pe care i-o purta, Helga era nevoită să recunoască faptul că Stanley Winborn era un bărbat distins, având aerul unui politician prosper. Înalt, zvelt, cu părul negru, des, argintiu pe la tâmple, cu o expresie rece,

plină de trufie, cu o inteligenţă vie şi costume întotdeauna impecabile. Trata pe toată lumea, Helga nefăcând excepţie, cu o politeţe arogantă. Nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată zâmbind, iar să râdă, nici atât.

După câteva minute, timp în care discută cu reporterii şi se lăsă fotografiat pentru ziare, pătrunse în hotel.

Se scurse aproape o oră până când veni s-o caute. Era convinsă că în tot acest timp discutase cu doctorul Levi. Winborn se informa întotdeauna înainte de a trece la acţiune. În aşteptarea lui, frunzări ziarele. Cele mai multe titrau cu majuscule îngroşate: HERMAN ROLFE: CRIZĂ CARDIACĂ.

Se gândi la avalanşa de întrebări, mărturii de simpatie, telegrame, telexuri şi scrisori, pe care cele câteva cuvinte aveau s-o declanşeze. Spera ca toate acestea să se adune pe biroul din New York, şi nu la Nassau.

— O chestiune cât se poate de neplăcută, mormăi Winborn la intrarea în apartament, cu un ton de circumstanţă care o enervă pe Helga. S-ar părea că starea lui e gravă.

— Da.

— Vă pot ajuta cu ceva, doamnă Rolfe? Sunt la dispoziţia dumneavoastră, asta se subînţelege.

Privirea lui de oţel o ţintuia.

— Cu nimic. Vă mulţumesc.

După un timp, Winborn reluă:

— Domnul Rolfe tocmai stabilise un acord important cu guvernul japonez. Se pregătea să-mi trimită proiectul contractului când a intervenit acest eveniment groaznic. Afacerea este urgentă. Ştiţi unde se află acel proiect?

Fără să gândească, Helga răspunse:

— Hinkle trebuie să ştie.

În aceeaşi clipă, realiză primejdia. Dacă Winborn se apuca să discute cu Hinkle despre documentele lui Herman, exista posibilitatea ca valetul să facă vreo aluzie la scrisoarea compromiţătoare.

Nu avea însă de ce să-şi facă probleme.

Winborn se încruntă.

— Aş prefera să nu discut despre afacerile domnului Rolfe cu un servitor.

„Snob şi dobitoc! gândi Helga, dar îi mulţumesc lui Dumnezeu că eşti astfel!"

— V-aş putea ruga să mă însoţiţi, doamnă Rolfe, continuă Winborn, să examinăm acele documente? Acest contract trebuie să fie studiat cât mai curând.

Încă o lovitură norocoasă! Dacă nu ar fi avut prezenţa de spirit să subtilizeze dosarul roşu, Winborn l-ar fi luat acum cu el.

— Da, desigur.

Porniră împreună către apartamentul lui Rolfe. Cei doi paznici în uniformă se aflau încă acolo, unul în capătul scărilor, iar celălalt la uşa ascensorului. Îi salutară, iar Winborn, pe care atenţia celor din jur îl încânta, le răspunse, dând din cap. O infirmieră solidă, binevoitoare le deschise, poftindu-i să intre.

— Să faceţi cât mai puţin zgomot, şopti aceasta, înainte să dispară în cameră, închizând uşa.

Winborn rămase în preajma doamnei Rolfe, cât timp aceasta umblă prin sertare. Găsi rapid mapa ce conţinea dosarul japonez. Dedesubt era încă una, pe care scria: Portofoliul elveţian.

— Asta îmi aduce aminte, spuse Winborn cu glas scăzut, că Loman mi-a relatat despre o gaură de două milioane de dolari în contul din Elveţia. Domnul Rolfe i-a mărturisit că pierderea a fost cauzată de speculaţii nefericite la Bursă.

Helga făcu eforturi să-şi stăpânească enervarea. Cel puţin, Rolfe nu apucase să povestească tot. Nici Loman şi nici Winborn nu erau la curent cu escrocheriile lui Archer. Ridică privirea.

— Portofoliul elveţian mă priveşte pe mine, domnule Winborn. Sunt la curent cu această

pierdere. Am discutat despre ea cu soţul meu. E problema mea... nu a dumneavoastră.

Winborn strânse uşor buzele şi-atâta tot. Se înclină.

— Bine, vă las, doamnă Rolfe.

— Altceva nu mai doriţi?

— Momentan, nu. Doctorul Levi crede că, dacă va interveni o uşoară îmbunătăţire a stării de sănătate, domnul Rolfe va fi transferat la Paradise City, unde ar putea fi îngrijit mai bine decât aici. Cam în două zile ar putea fi luată o decizie. Trebuie să plec la Miami chiar astă-seară. Sunt sigur că pot conta pe dumneavoastră, să mă ţineţi la curent.

— Evident.

— În acest caz, vă rog să mă scuzaţi. Am de dat mai multe telefoane. În caz că aţi avea nevoie de mine, sunt în apartamentul numărul 14.

Se îndreptă către uşă, de unde se întoarse.

— În calitate de executor testamentar şi consilier juridic al domnului Rolfe, cred că ar trebui să ştiu dacă veţi continua să urmaţi indicaţiile domnului Archer. Două milioane de dolari reprezintă o pierdere gravă.

Ea îl privi în ochi.

— Încă nu este nevoie să acţionaţi în calitate de executor testamentar, domnule Winborn,

şi sper că nu va fi nevoie încă mulţi ani de-acum înainte, adăugă ea, calmă.

O altă strâmbătură uşoară din buze.

— Şi eu sper la fel, doamnă Rolfe. Vă rog să mă scuzaţi.

Acestea fiind zise, ieşi.

Helga se relaxă, oftând adânc, rezemându-se de un scaun. Îşi spuse că se descurcase bine, întrucât, dacă scrisoarea ar fi fost descoperită, acest om periculos ar fi scos ghearele.

Întoarsă în apartamentul ei, îl găsi acolo pe Hinkle, care o aştepta. Părea obosit, iar chipul său pierduse expresia obişnuită de bunăvoinţă.

— Cum se simte doamna? o întrebă el grijuliu.

— Bine. Dar dumneata, Hinkle?

— A fost o noapte grea, dar am impresia că în acest moment domnul îşi revine. Nu trebuie să renunţăm la speranţă.

— Doctorul Levi ţi-a spus despre... despre paralizie?

— Da, doamnă. E îngrozitor, însă n-are rost să ne gândim doar la asta. Mi-aş putea permite să vă sugerez un prânz pe terasă? Ziariştii au plecat. Aşadar, nu veţi fi deranjată, iar soarele vă va face bine.

— De acord. Curios lucru, Hinkle, mi-e tare foame.

— Din cauza emoţiei, doamnă. E de înţeles.

„Dragul de Hinkle, e atât de bun!“ gândi ea. Îşi dori ca, în cazul în care Herman ar fi murit, valetul să rămână alături de ea.

— Vă propun un pateu uşor, de prepeliţă, doamnă, urmat de un şniţel dat prin piper. Voi supraveghea atent bucătarul, promise el, întunecat la chip. N-are pic de talent. Iar ca desert, o băutură răcoritoare şampanizată. Mi-e teamă că vinurile nu sunt grozave pe-aici, însă un Bollinger mi s-ar părea acceptabil.

— Pare minunat, Hinkle.

Acesta se îndreptă spre masa pe care se aflau un *shaker* şi un pahar, pe o tavă de argint. Turnă un cocteil, în timp ce ea îl pândea cu privirea, căutând să descifreze expresia de pe chipul rubicond. „Nu, îşi spuse, ăsta nu-i un şantajist.“ Era sigură de data asta.

— La toate te gândeşti, Hinkle, îl lăudă ea când îi aduse paharul.

— Îmi place să cred, doamnă.

O scurtă tăcere, după care continuă:

— Momentan, nu-i pot fi cu nimic de ajutor domnului. Din păcate, nu mai este în îngrijirea mea. Aş fi aşadar bucuros dacă doamna ar apela la serviciile mele. Ar fi o mare satisfacţie pentru mine.

— Mulţumesc, Hinkle, voi ţine cont de asta.

Graţie gândirii ascuţite, Helga nu scăpă ocazia de a-l atrage pe Hinkle de partea ei, o dată pentru totdeauna:

— Domnul Winborn mi-a cerut unele documente legate de o afacere. I-am explicat că dumneata eşti la curent cu toate afacerile domnului, însă Winborn...

Se opri, văzând uşoara roşeaţă de pe chipul lui Hinkle, după care punctă, întorcându-se:

— Domnul Winborn e un snob.

Privirea i se întâlni cu a lui Hinkle.

— Este şi impresia mea, doamnă, mormăi el, înclinându-se. Prânzul va fi servit într-o jumătate de oră.

După plecarea lui, trecu pe terasă, contemplând plaja, mulţimea, circulaţia de pe faleză.

„Pe Hinkle cred că l-am cucerit", îşi spuse ea.

După prânz, o vizită doctorul Levi. O anunţă că hemoragia cerebrală se oprise, lucru încurajator. Îşi scoase ochelarii, frecându-şi nasul. Dar hemiplagia a fost puternică. Totuşi, cu timpul, ar fi posibilă o recuperare.

— În două sau trei luni, am putea constata o anumită schimbare, continuă el. I-am cerut profesorului Bernstein să fie alături de noi. E cel mai mare specialist din Europa. N-aş vrea însă să

vă dau prea multe speranţe, dată fiind starea nu tocmai satisfăcătoare a inimii domnului Rolfe. Una peste alta, cred că, datorită terapiei intensive la care e supus, în două, trei zile va putea fi transportabil. Din nefericire, nu mai pot rămâne, dar aştept cu nerăbdare să-l internăm la noi. Până atunci, doctorul Bellamy este extrem de competent; puteţi avea deplină încredere.

Helga reflecta cu repeziciune.

— O anumită schimbare? Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Dacă inima va continua să reziste şocului suferit, sunt aproape sigur că soţul dumneavoastră va reîncepe să vorbească, iar paralizia părţii drepte se va atenua.

— Două sau trei luni?

— Poate şi mai mult, dar cu siguranţă nu mai puţin.

— Vreţi să spuneţi că, timp de două sau trei luni, va fi incapabil să vorbească?

— Mi-e teamă că da. Va mormăi ceva, fără îndoială, însă fără a reuşi să se exprime inteligibil. Vă spun acest lucru, deoarece domnul Winborn ţine enorm să discute cu el. L-am sfătuit insistent să nu-l supună pe domnul Rolfe la eforturi prea mari.

„Două sau trei luni, dacă-l ţine inima", îşi repeta în gând Helga.

— L-aş putea vedea? întrebă îngrijorată.

Nu-şi dorea deloc acest lucru, însă ştia că asta aşteptau de la ea.

— Nu vă sfătuiesc, doamnă Rolfe. Nu are rost să vă necăjiţi mai mult decât trebuie. Doctorul Bellamy va rămâne în contact permanent cu mine, aşa că nu trebuie să vă faceţi griji. O să văd, vineri, dacă-l putem transporta sau nu.

Doctorul Levi îşi puse ochelarii, studiind-o pe Helga.

— N-ar trebui să vă închideţi în această cameră, doamnă Rolfe. Profitaţi de soare, de plajă, o sfătui el, zâmbind. N-aş vrea să îngrijesc doi pacienţi importanţi, mi-e de-ajuns unul. Încercaţi să vă distraţi. Domnul Rolfe nu va muri... să zicem că va supravieţui câtăva vreme, după părerea mea, cel puţin până la sfârşitul anului. Puteţi, aşadar, ieşi din hotel, încercaţi să aveţi o viaţă normală, având în vedere că soţul dumneavoastră e în mâini bune.

— Sunteţi foarte înţelegător şi foarte amabil.

Imediat după plecarea lui, Helga se întoarse pe terasă, bucurându-se de mângâierea senzuală a soarelui.

Dacă nu-i vine de hac o criză de inimă, atunci, în două, trei luni, îi va vorbi lui Winborn despre scrisoare. Ei haide, în tot acest timp se pot întâmpla multe lucruri.

Continua să aibă sub control portofoliul elveţian, ale cărui acţiuni şi obligaţiuni se ridicau la circa cincisprezece milioane de dolari. Lucru la care trebuia să reflecteze. Numai că gândurile ei lucrau cel mai bine noaptea. La lăsarea serii, aşadar, în patul ei, avea să-şi pună la cale viitorul. Pentru moment, părea să deţină toate atuurile: Herman, incapabil să vorbească timp de două sau trei luni, scrisoarea compromiţătoare aflată în posesia ei, şi mai avea şi control asupra a cincisprezece milioane de dolari. Cărţi bune, la prima mână.

Intră în cameră să se schimbe şi să-şi pună costumul de baie. Îmbrăcă pe deasupra un halat uşor de plajă şi sună la portar.

— O maşinuţă pentru plajă, te rog.

— Sigur că da, doamnă Rolfe. Vă rugăm să aşteptaţi doar trei minute.

Dacă Herman îşi mai recăpăta vreodată capacitatea vorbirii, adio toate aceste privilegii de musafir de lux! Putea să fi cerut şi un iaht de şaizeci de tone şi tot n-ar fi fost probleme, numai că, în acel moment, cheia magică se afla într-un echilibru foarte precar.

La ieşirea din apartament remarcă dispariţia celor doi paznici. Se simţi uşurată. Câtă vreme Herman avea să mai rămână în această

lume, nici ea, nici el nu aveau să mai fie hărţuiţi de ziarişti.

Ajunse pe ţărmul oceanului, la volanul maşinuţei, răspunzând cu amabilitate la salutul agentului de circulaţie, care oprise traficul special pentru ea, apoi se îndreptă către dunele pustii, depărtate, la adăpost de mulţime.

Trecând prin faţa şirului de căsuţe, îşi aminti de Harry Jackson. Îl uitase complet, chiar din seara trecută, însă, văzând căsuţele, îşi aminti că-i spusese că locuia acolo şi amintirea îi stârni o anume tristeţe.

Ziarele de dimineaţă publicaseră fotografii cu ea. Aşadar, în prezent, Harry Jackson ştia că era doamna Herman Rolfe. Nu se mai punea problema unei aventuri lipsite de pericole. În ciuda chipului amabil şi deschis al tânărului, ştia că nu-şi mai putea asuma riscuri şi nici să mai aibă amanţi la Nassau. Nu uita că era supravegheată. Privi peste umăr. N-o urmărea nimeni. În spatele ei se întindea plaja pustie, însă asta nu garanta că de undeva nu era observată cu un binoclu puternic de vreun individ. Cedă unui acces brusc de furie. Doar în Europa n-ar mai fi pândit-o nici un risc. În orice caz, nu la Paradise City, ultimul loc unde şi-ar fi putut permite escapade. Trebuia găsit pretextul unei scurte

deplasări în Elveţia, imediat ce avea să fie posibil. Greu, dar nu imposibil.

După ce lăsase maşinuţa la umbra unui palmier, alergă spre ocean şi înotă cu putere. Se întoarse apoi pe spate, făcând pluta, lăsându-se în voia valurilor. Când arşiţa deveni de nesuportat, ieşi din apă, traversă plaja şi se aşeză la umbră.

— Salut!

Harry Jackson, numai în slip, zâmbitor, cu ochelarii de soare în mână, alerga prin nisip către ea.

— Aveţi obiceiul să trageţi clapa?

Ea ridică privirea spre trupul acela musculos, bronzat, străpunsă în aceeaşi clipă, ca de o lovitură de cuţit, de o dorinţă violentă. Noroc că-şi pusese ochelarii de soare, aşa că el nu-i putea ghici în ochi imboldul.

— Ah, bună. Îmi pare foarte rău pentru aseară.

Jackson se aşeză lângă ea, întinzându-şi picioarele lungi, sprijinit într-un cot.

— Glumeam. Am aflat ce i s-a întâmplat soţului dumneavoastră şi sunt dezolat, doamnă Rolfe.

„Încă o lovitură norocoasă, îşi zise ea; dacă ieşeam ieri-seară cu acest tip, la ora asta am fi fost amanţi; lucru periculos, acum când ştie cine sunt."

— Aţi citit ziarele? îl întrebă Helga, cercetând plaja, cu teama că ar fi putut fi zăriţi de cineva.

— Evident. Sunt întotdeauna la curent, îi răspunse el, zâmbind. Cea mai frumoasă femeie din categoria milionarelor. Iată cum sunteţi descrisă, şi cred că au dreptate.

— Există femei mai frumoase... Liz Taylor...

— Încă n-am întâlnit-o, aşa că habar n-am.

Jackson luă un pumn de nisip, pe care-l lăsă să i se scurgă printre degete.

— Cum se simte soţul dumneavoastră, doamnă Rolfe? După ceea ce spun ziarele, e destul de grav.

Ea n-avea nici cea mai mică intenţie de a discuta despre sănătatea lui Herman cu un vânzător de articole de menaj.

— Vă simţiţi bine în vacanţă, domnule Jackson? îl întrebă.

Când era nevoie, vocea ei putea deveni foarte tranşantă. Aşa făcu şi acum.

— Iertaţi-mă, însă nu e o simplă curiozitate. Chiar am nevoie să ştiu, insistă el.

Helga se întoarse brusc spre el. Contempla oceanul, liniştit, zâmbitor: un exemplar superb de virilitate.

— De ce?

— Bună întrebare! Vedeţi dumneavoastră, doamnă Rolfe, am o problemă.

Instinctul aprinse în mintea ei un semnal de primejdie.

— De ce m-ar interesa problemele dumitale, domnule Jackson?

— Problema... nu problemele.

Mai luă un pumn de nisip şi-l scurse printre degete.

— Nu ştiu, mă întrebam... S-ar putea să vă intereseze.

— Nu cred. Am eu însămi o mulţime de probleme, rosti ea scurt, ridicându-se brusc. Îţi doresc vacanţă plăcută. Trebuie să mă întorc la hotel.

El ridică privirea. Zâmbetul îi era mai puţin amical.

— Sigur că da. Tocmai mă întrebam dacă, în legătură cu problema asta a mea, ar trebui să vorbesc cu dumneavoastră sau cu domnul Stanley Winborn.

Ea se simţi scuturată de un fior uşor, care-i acceleră bătăile inimii, însă era destul de vexată ca să rămână impasibilă. Îşi îmbrăcă halatul subţire.

— Aşadar, îl cunoşti pe domnul Winborn?

— Nu, şi, între noi fie vorba, doamnă Rolfe, nici nu prea am chef să-l cunosc. Nu pare un tip

prea abordabil. Şi nu face impresia unuia serviabil. Sau mă înşel?

Zâmbi iarăşi.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, replică ea sec. Trebuie să plec.

— Cum doriţi, doamnă Rolfe. Nu vă pot împiedica. Mă gândeam doar că dumneavoastră s-ar putea să fiţi mai serviabilă decât domnul Winborn, dar, dacă sunteţi atât de grăbită, cred că va trebui să-mi încerc norocul pe lângă avocatul dumneavoastră... Fiindcă asta este el, nu?

Helga se rezemă de aripa maşinuţei. Scormoni prin sacul de plajă după tabachera de aur, scoase o ţigară şi şi-o aprinse.

— Dă-i drumul, domnule Jackson. Vorbeşte-mi despre problema dumitale.

Încă o dată, Jackson zâmbi.

— Nu sunteţi numai frumoasă, doamnă Rolfe, ci şi inteligentă. Rar găseşti aceste două calităţi împreună.

Ea aşteptă, lăsându-l să scormonească nisipul.

— În urmă cu două, trei zile, doamnă Rolfe, soţul dumneavoastră mi-a telefonat, angajându-mă să vă urmăresc, declară Jackson.

De această dată, Helga îşi stăpâni cu greu şocul. Azvârli ţigara, însă se potoli repede. Cu mână sigură, aprinse alta, conştientă de privirea admirativă a lui Jackson.

— Aşadar, dumneata trebuie să fii detectivul angajat de soţul meu?

— De fapt, sunt ceea ce se numeşte un agent de informaţii, mărturisi Jackson, râzând uşor. Dar nici cuvântul detectiv nu-mi displace; e o descriere destul de bună.

— Parcă înţelesesem că erai vânzător de articole de bucătărie, pufni Helga cu dispreţ. Meserie mai puţin respingătoare decât cea de spion.

Jackson izbucni în râs.

— Pac! Dacă vreţi adevărul, am fost reprezentant de vânzări, însă nu acoperea efortul pe care-l făceam. Munca de agent e mai productivă. Aduce bani.

— Şi nu vă este jenă să spionaţi oamenii? întrebă Helga, scuturând scrumul în nisip.

— Nu mai mult decât vă este dumneavoastră să vă înşelaţi soţul, doamnă Rolfe, i-o întoarse Jackson, zâmbitor. Asta este o muncă, pe când adulterul, nu.

Ea realiză că pierdea vremea. Bărbatul cu zâmbet parşiv avea pielea ca de crocodil.

— Care este problema dumitale, domnule Jackson?

— A, da... problema mea. Când domnul Rolfe mi-a telefonat, asta m-a cam intimidat. Sunt asociat la Lawson's, o agenţie de informaţii

din New York, ei fiind cei care m-au recomandat domnului Rolfe. Să ştiţi, doamnă, că numele grele mă impresionează întotdeauna. Nu ştiu de ce, dar asta este. Poate că sunt un tip mărunt... e posibil. Cert este că, atunci când domnul Rolfe mi-a încredinţat această misiune, nu m-am simţit tocmai în largul meu şi tot ce-am fost în stare să spun a fost: „Da, domnule Rolfe... Sigur, domnule Rolfe... Contaţi pe mine, domnule Rolfe". Ce mai... neisprăvit în toată regula!

Clătină din cap, încruntându-se.

— Mă subjuga cu manierele autoritare, cu glasul acela uscat... Uitaţi-vă bine la mine, doamnă Rolfe, arăt eu ca unul care să aibă trac? Ei bine, acesta a fost efectul produs de domnul Rolfe asupra mea... M-a făcut să mă intimidez! bombăni el stânjenit şi scormoni iar nisipul. Pe scurt, am acceptat misiunea, fără să mai aduc vorba despre onorarii, cheltuieli... Înţelegeţi acum, doamnă Rolfe? Mi-am zis că nu aveam de ce să-mi fac probleme. Era de-ajuns să vă ţin sub urmărire şi, după opt zile, să trimit, împreună cu raportul, nota de cheltuieli. Mă gândeam că unui om atât de important, precum domnul Rolfe, nu-i poţi cere un avans.

Helga tăcu. Azvârli chiştocul ţigării în nisip, stăpânindu-şi enervarea care punea stăpânire pe ea.

— Iar acum, că domnul Rolfe s-a îmbolnăvit, înţelegeţi care e problema mea? continuă Jackson. Din ceea ce scriu ziarele, va fi transportat curând la Paradise City. Trebuie să-mi câştig şi eu existenţa. Am angajat doi tipi care să fie cu ochii pe dumneavoastră şi trebuie să-i plătesc, zise el, afişând acelaşi zâmbet. Eu sunt cel din birou, înţelegeţi? Nu mă ocup de pândă. Iar tipii ăia nu lucrează aşa, pentru ochi frumoşi. Ar fi trebuit să-i cer un avans domnului Rolfe, însă, cum v-am spus, mă intimidasem. Deci, am de plătit doi tipi, iar domnul Rolfe se află la pat. Înţelegeţi care-i problema mea?

Helga rămase tăcută. Muţenia ei păru să-l irite de această dată pe Jackson. Îşi schimbă nervos poziţia, afundând brusc mâna în nisip.

— Am ezitat până să mă hotărăsc dacă să mă adresez dumneavoastră sau domnului Winborn, pentru avansul meu, reluă el, după o lungă tăcere.

Helga aşteptă continuarea.

— Înţelegeţi, doamnă Rolfe?

Glasul lui Jackson căpătase un ton dur, iar zâmbetul dispăruse.

— Să spunem, domnule Jackson, că te ascult, rosti ea liniştită.

— Mda... Frumuseţe, inteligenţă şi duritate. Îmi place grozav, doamnă Rolfe. Aşa că am să vă spun totul pe şleau. Zece mii de dolari, iar eu

îmi chem câinii de pază, dumneavoastră vă puteţi distra, iar când domnul Rolfe se va însănătoşi, îi voi trimite un raport negativ. Cinstit, nu?

Helga îi aruncă o privire plină de fulgere.

— Te sfătuiesc să te adresezi domnului Winborn pentru banii dumitale. Domnul Winborn se întoarce la New York abia astă-seară, aşa că ai tot timpul. Şi mai este un lucru pe care ar trebui să-l ştii, în legătură cu mine, care pare să-ţi fi scăpat. Pentru mine, şantajul este un cuvânt mare, iar un şantajist, un gunoi.

Urcă în maşinuţă, în timp ce Jackson izbucnea în râs.

— Şi totuşi, merita să încerc, nu? Cine nu riscă nu câştigă!

Fără a-l mai privi, Helga demară, îndreptându-se cu viteză spre hotel.

— Au sosit mai multe telegrame pe care le-am dus în apartamentul dumneavoastră, doamnă Rolfe, anunţă hotelierul, înmânându-i cheia. Domnul Winborn a întrebat de dumneavoastră. Doreşte să vă vadă înainte să plece.

— Comunicaţi-i că m-am întors şi-l voi primi peste jumătate de oră, răspunse Helga.

Ascensorul o aşteptă, în timp ce traversa cu pas susţinut holul, conştientă de liniştea bruscă,

glasurile înăbuşite şi privirile furişe care o însoţeau.

Răsuci cheia în broască, intră în apartament şi-şi aruncă privirea asupra teancului de scrisori aflate pe masă. Se strâmbă, pătrunzând direct în sala de baie. Avalanşa se declanşase.

Făcu un duş, îmbrăcă o rochie albastră de pânză, se pieptănă privindu-se gânditoare în oglindă, apoi schiţă un zâmbet.

Se aşeză pe terasă, la adăpostul unei umbrele, îşi încrucişă splendidele-i picioare lungi şi încercă să se liniştească.

Pe viitor, trebuia să fie mult mai prevăzătoare şi să nu mai agaţe orice necunoscut, îşi zise ea. Aventura cu Jackson s-ar fi putut sfârşi cu o catastrofă. Aprinse o ţigară, repetându-şi că va trebui să se controleze, cel puţin până la plecarea în Europa.

Jackson!

O păcălise de-a binelea, cu zâmbetul lui direct, amical. Inofensiv! O adevărată viperă, ce mai! Socoti că-l tratase cum trebuia, lucru pentru care se felicită. *Cine nu riscă nu câştigă*! Dobitocul! N-avea nici un act semnat de Herman, doar un simplu telefon. Trebuie să fi fost cu adevărat prost, ca să-şi închipuie că ar fi putut obţine zece mii de dolari cu o ameninţare atât de lipsită de temei. Era convinsă că nici n-avea

să îndrăznească să-l contacteze pe Winborn. După cum singur mărturisise, Winborn nu părea un tip prea abordabil. Şi, dacă din ură ori de necaz, Winborn l-ar fi crezut, bani nu i-ar fi dat niciodată. L-ar fi expediat pur şi simplu pocnind din degete. Chiar dacă pentru moment era neplăcută, situaţia părea rezolvată. Domnul Jackson n-avea decât să-i mai spioneze şi pe alţii. Era încântată că-i venise de hac.

De-acum încolo însă, trebuia să se păzească. Era pentru a doua oară că scăpa ca prin minune de un şantaj. Numai dacă băieţii aceştia frumoşi şi musculoşi n-ar mai face-o să-şi piardă capul, precum pe alcoolic un singur pahar băut! Trebuia să lupte împotriva acestei slăbiciuni, ştiind foarte bine că, mai întotdeauna, nu ezita să dea cu piciorul prudenţei.

Cel puţin, era sigură că Jackson, neprimind nici un ban, îşi va retrage spionii, însă nu mai dorea să se expună riscurilor. Trebuia să se întoarcă în Elveţia; acolo se iveau destule ocazii lipsite de pericol.

Winborn sosi la ora cinci şi un sfert.

— Situaţia, declară el după ce se aşeză într-un fotoliu, este destul de complicată. Aş dori să vă întreb dacă aveţi vreo procură asupra contului bancar al soţului dumneavoastră?

Ea clătină din cap.

— Nici eu şi nici Loman. Acest eveniment neprevăzut blochează contul personal al domnului Rolfe. Cheltuielile vor fi considerabile. Care este situaţia dumneavoastră financiară, doamnă Rolfe?

— Am un cont personal, însă este în scădere. Am acces la contul din Elveţia. Acolo, dividendele se adună continuu. Aş putea vira în contul meu bani din Elveţia.

Winborn se încruntă.

— Rata de schimb fiind aşa cum este, nu v-aş sfătui, doamnă Rolfe.

Nu se gândise la asta şi se mustră singură pentru atâta neglijenţă.

— Aveţi dreptate, e o prostie.

Întrevăzu apoi şansa ce i se oferea.

— Aş putea pleca la Lausanne, să iau cecuri de călătorie.

— Ar fi cel mai înţelept, o aprobă el. Corporaţia va prelua cheltuielile domnului Rolfe... Şi ale dumneavoastră, desigur, adăugă el, privind-o.

— Prefer să am propriii mei bani, răspunse sec Helga. Când Herman se va întoarce acasă, în afară de orice pericol, voi face un drum rapid, dus-întors.

Winborn îşi răsuci inelul gros, de aur, de pe degetul mic.

— Doctorul Levi mi s-a părut parcă mai optimist, însă zilele următoare vor fi chinuitoare. Ştiţi cumva unde aş putea da de Sheila, fiica domnului Rolfe?

— Nici cea mai vagă idee. De altfel, nici n-o cunosc. Dumneavoastră aţi cunoscut-o?

— Da, bineînţeles. O tânără remarcabilă... extraordinară chiar.

— Ce spuneţi! Chiar aşa?

Cuprinsă brusc de curiozitate, Helga îşi aminti că fata urma să moştenească un milion de dolari. Winborn continua să se joace cu inelul.

— A obţinut o diplomă în istorie la Oxford, cu cea mai mare notă. Din ceea ce mi s-a relatat, era cea mai tânără din promoţia ei. Apoi şi-a luat şi diploma în economie, cu menţiunea *Bine*. Soţul dumneavoastră şi cu mine speram că va face lucruri mari, o situaţie importantă aşteptând-o în cadrul corporaţiei... Din nefericire, adăugă Winborn, ridicând din umeri, resemnat, s-a înrolat într-una dintre mişcările acelea contestatare, destructive, care par să fie boala tinerilor de astăzi. Soţul dumneavoastră s-a dovedit extrem de generos cu Sheila, întotdeauna, însă ea a folosit banii pentru a subvenţiona tot soiul de grupuri minoritare, ajungând să fie arestată într-o bună zi, împreună cu mai mulţi, pentru contrabandă cu arme. A trebuit să cheltuim

bani grei şi să luptăm pentru a o salva de puşcărie. Soţul dumneavoastră s-a şi certat cu ea, din această cauză, chiar a ameninţat-o că, dacă nu se supune planurilor pe care le-a pregătit pentru ea, îi va tăia indemnizaţia. S-a dovedit a fi un mod de abordare nepotrivit. Ea a plecat, trântind uşa, iar de atunci nu mai ştim nimic.

— Bravo! exclamă cu sinceritate Helga.

— Mda... Are multă personalitate, la fel ca tatăl ei. Am sperat că, în momentele acestea grele, Sheila, care şi-a iubit şi îşi iubeşte tatăl, cred, va dori să-l vadă. Şi el la fel, de cealaltă parte. De altfel, acesta este motivul pentru care v-am întrebat dacă ştiţi unde se află.

— Nu, însă vestea îmbolnăvirii tatălui a ajuns, probabil, şi la ea. Toate ziarele lumii au scris despre asta.

— Într-adevăr. Nu putem, aşadar, decât să aşteptăm.

Tăcu un moment, după care continuă:

— Am o mică nelămurire, pe care, poate, mă puteţi ajuta să o rezolv, doamnă Rolfe. Doamna Fairely, infirmiera, afirmă că soţul dumneavoastră încearcă să transmită un mesaj fiicei sale, după cum s-ar părea.

Helga încremeni.

— Un mesaj?

— Doamna Fairely are o vastă experienţă, a îngrijit mulţi bolnavi cu astfel de crize. S-a obişnuit cu sunetele lor nearticulate. Aşadar, ea crede că soţul dumneavoastră repetă necontenit nişte cuvinte ciudate: „Frumos. Urât. Trei", încercând în acelaşi timp să arate spre uşa camerei. Nu înţeleg nimic. Dumneavoastră pricepeţi ceva?

— Frumos, Urât, Trei? Ciudat! Nu pricep nimic.

— Ei, n-are importanţă, poate că infirmiera va reuşi să ne dea mai multe lămuriri, mai târziu, conchise Winborn, uitându-se la ceas. Iar acum, trebuie să plec, doamnă Rolfe.

Mai întârzie câteva minute, asigurând-o că firma se afla pe mâini bune; nu trebuia decât să-i telefoneze, în caz că avea nevoie de ceva, orice. În sfârşit, doctorul Levi promisese să rămână în contact cu el. Toate acestea fură enunţate cu o voce politicoasă, rece, timp în care, rămas în picioare, o studiase cu privirea lui de oţel.

Imediat după plecarea lui, apăru Hinkle cu un platou, pe care se aflau un *shaker* şi un pahar.

— Sper că doamna a profitat de o baie bună, zise el amabil, în timp ce îi turna băutura.

— Da, mulţumesc, Hinkle, replică ea, luând paharul. Domnul Winborn a plecat.

Pe chipul valetului trecu o umbră, timp de o clipă.

— L-am observat, doamnă.

— Mă întreba dacă ştiu unde am putea da de Sheila. După părerea lui, ar trebui s-o anunţăm şi pe ea. Nu ştii, din întâmplare, unde ar fi putut pleca?

— Ba da, doamnă. Domnişoara Sheila îmi scrie din când în când. Sunt fericit să vă pot anunţa că nu am încetat nici o clipă să ţin legătura cu ea. Domnişoara Sheila îmi face onoarea de a mă aprecia, aşa mi-a spus.

Helga zâmbi.

— Înţeleg foarte bine. Unde se află?

— La Paris, doamnă. Iertaţi-mă dacă nu vă dau adresa. Mi-a încredinţat-o ca pe un secret.

— Da, bineînţeles. Crezi că ar vrea să-şi vadă tatăl?

— Nu mă îndoiesc, doamnă. I-am şi scris deja, explicându-i starea în care se află domnul Rolfe. Ea este cea care va hotărî. Îmi place să cred că va veni, însă ar putea avea dificultăţi de ordin financiar. Se pare că domnişoara Sheila duce o viaţă grea. Nu cred că este tocmai termenul convenabil, adăugă Hinkle, cu un aer dezaprobator. N-ar fi exclus să nu aibă bani de călătorie.

— I-aş putea trimite eu.

Hinkle clătină din cap.

— Nu v-aş sfătui, doamnă. Dacă-mi pot permite, cred că ar fi mai bine să aşteptăm răspuns

la scrisoarea mea. Dacă o face şi are nevoie de bani, aş putea apela la dumneavoastră?

— Evident!

El dădu din cap, uşurat şi mulţumit în acelaşi timp.

— Doamna ia cina aici?

Helga se gândi la lungile ore de singurătate, dar pentru ce să iasă în oraş, riscând să cadă pradă tentaţiilor oferite de bărbaţi? Era mai puţin periculos să ia cina singură pe terasă şi apoi să se bage în pat, cu o carte în mână.

— Da. Intenţionez să mă culc devreme.

— În acest caz, v-aş propune ceva uşor. O omletă cu trufe, poate, şi puţin homar? O să le prepar eu însumi.

— Mor de poftă să gust una dintre delicioasele dumitale omlete, Hinkle.

Un alt compliment mai potrivit nici că i-ar fi putut adresa. După plecarea lui, se gândi la Sheila, care habar n-avea că era moştenitoarea unui milion de dolari, de la tatăl ei. Helga se încruntă brusc. Dacă Herman ar fi murit fără să-şi recapete capacitatea de a vorbi, fata n-ar fi primit nici un ban, cu condiţia ca scrisoarea acestuia să nu ajungă în mâinile lui Winborn, lucru care ar fi salvat-o şi pe ea de o viaţă de călugărie. După câteva minute de gândire, îşi spuse că ar fi putut totuşi să lase un milion de

dolari fetei, o dată ce ea moştenea şaizeci de milioane de dolari... Da, fără nici o problemă.

Îşi aminti apoi ceea ce zisese Winborn. Ce semnificaţie avea acel mesaj ciudat, pe care Herman încerca să-l transmită infirmierei?

Frumos. Urât. Trei.

Repetă cu voce tare cele trei cuvinte, pe toate tonurile posibile, după care se ridică brusc.

Sigur că da!

Încerca să spună: *Winborn. Scrisoare. Sertar*![1] Şi nu arătase spre uşa camerei, cum crezuse infirmiera, ci spre salon!

Trebuia neapărat să încredinţeze dosarul roşu administratorului, pentru ca acesta să-l pună în seif, iar ei îi fu ciudă că nu-i venise ideea mai devreme.

Punând paharul deoparte, trecu în cameră, merse la şifonier, de unde luă valiza. O deschise.

Încremenită, cu inima gata să-i spargă pieptul, contemplă valiza goală.

Dosarul roşu dispăruse.

---

1 În textul original, cuvintele *Beau*, *Laid* şi *Trois* sugerează mai clar apropierea fonetică de *Winborn*, *Scrisoare*, *Sertar* (n.r.).

Capitolul al III-lea

În mai puţin de cinci minute de căutări febrile, Helga se convinsese că dosarul cu scrisoarea lui Herman către Winborn fusese furată.

Încremenită, cu pumnii strânşi şi trăsăturile îngheţate, se întoarse în salon, lăsându-se într-un fotoliu.

Cine să-l fi furat?

Winborn? Nici vorbă. Hinkle? Reflectă, cu ochii pe jumătate închişi. Acesta cunoştea conţinutul scrisorii. Să fi descoperit, oare, că ea o luase şi hotărâse s-o pună într-un loc sigur, ca să nu fie tentată s-o distrugă? Luă în calcul această posibilitate, numai că nu şi-l putea imagina pe Hinkle cotrobăindu-i prin cameră, până la găsirea acelei valize aparent goale. Nu... Hinkle nu era în stare de una ca asta. Şi atunci, cine?

Îşi aminti că administratorul hotelului o văzuse luând dosarul din sertarul biroului şi ducându-l cu

ea, însă refuză să creadă că şeful unui hotel de asemenea categorie... Nu, era ridicol. Îşi mai aminti de cei doi gardieni de pe culoar, care dispăruseră. Aşadar, în timp ce ea era la scăldat, oricine putuse urca la ultimul etaj şi să intre în apartament.

Aprinse o ţigară, încercând să nu se lase pradă panicii. Era nevoită să se resemneze la gândul că scrisoarea dispăruse, şi o dată cu aceasta un atu important. Iar acum, ce avea să se întâmple? Oare hoţul avea să-i trimită scrisoarea lui Winborn? Cinismul o împiedica să creadă aşa ceva. O dată în plus, se pregătea punerea în scenă a unui şantaj? Pe buze îi apăru un surâs amar.

Bâzâitul discret al telefonului o făcu să tresară. Ezită înainte de a ridica receptorul.

— Domnul Winborn doreşte să vă vorbească, doamnă Rolfe. Vă fac legătura?

— Winborn?

Helga se încruntă. La ora asta, Winborn ar fi trebuit să se afle în avionul de Miami.

— Eşti sigură că nu-i o greşeală? Domnul Winborn a plecat mai devreme la Miami.

— Domnul de la telefon spune că este Stanley Winborn şi că e urgent.

— Fă-mi legătura.

După câteva secunde, auzi glasul centralistei:

— Vorbiţi, domnule Winborn.

— Alo? silabisi şovăitoare Helga.

— Alo! Nu închideţi. Am la mine ceva care vă aparţine.

Recunoscu glasul calm al lui Jackson. Asta era! îşi spuse ea, crispându-se. Ar fi trebuit să se gândească la el, vipera inofensivă!

— Nu s-ar zice că pierzi vremea, domnule Jackson, remarcă Helga, încercând să pară nepăsătoare, cu toate că ochii ei aruncau fulgere.

El râse discret.

— Puteţi s-o mai spuneţi o dată, doamnă Rolfe.

Se auzi o bătaie discretă în uşă, după care aceasta se deschise imediat, lăsându-i loc lui Hinkle, care împingea o măsuţă rulantă, cu cina servită.

— Nu pot vorbi acum, îi răspunse ea, sec. Sună-mă peste o oră.

Şi închise.

Hinkle apropie un scaun de măsuţă.

— Omleta ar trebui mâncată imediat. Dacă se răceşte, nu va mai fi bună.

Ea îşi adună tot curajul, se ridică şi se aşeză la masă, iar Hinkle se grăbi să-i întindă pe genunchi un şervet.

— Mă răsfeţi, Hinkle, rosti ea răvăşită, fără să-şi recunoască propriul glas.

— O fac cu plăcere, doamnă.

Ridică expert capacul de argint şi servi omleta. Îi turnă vin, după care, retras un pas în spate, aşteptă, cu mâinile dolofane împreunate în faţă.

Helga reuşi să mănânce omleta numai graţie nervilor ei de oţel, flecărind amabil cu Hinkle. Înghiţi forţat ultima bucăţică, îl felicită şi refuză cafeaua, mulţumindu-i. Îi ură apoi noapte bună.

După plecarea lui, trecu pe terasă. Noaptea era caldă, iar luna strălucea. Unii încă se scăldau. Glasurile lor vesele răzbătând de pe plajă o făceau să se simtă şi mai singură.

Am la mine ceva care vă aparţine.

Nu putea fi vorba decât de scrisoarea lui Herman, adresată lui Winborn. Cum reuşise să facă rost de ea? Avea să încerce s-o şantajeze, asta era clar. Ce era de făcut? Dacă îi trimitea scrisoarea lui Winborn, viaţa ei actuală lua sfârşit. Portofoliul elveţian i-ar fi fost retras. Pica şi călătoria plănuită pentru Lausanne. Ar fi urmat să-i ceară lui Winborn bani, ca să aibă cu ce-şi duce traiul, aşteptând ca Herman să se refacă suficient pentru a se ocupa de ea. N-avea rost să intre în panică, se îmbărbătă ea. Scrisoarea încă nu-i fusese trimisă lui Winborn. Trebuia, înainte de orice, să afle condiţiile puse de Jackson. Oare viaţa ei avea să fie dictată de-acum încolo de un fost agent de vânzări de articole de menaj? Se

ridică şi începu să străbată terasa încoace şi-ncolo, reflectând. În primul rând, trebuia să se stăpânească şi, datorită minţii ei agere, să găsească o soluţie. În final, odată hotărârea luată, se întoarse în salon şi telefonă la recepţie.

— Da, doamnă Rolfe? auzi vocea slugarnică a tipului de serviciu.

— Doresc un magnetofon de buzunar, cu microfon ultrasensibil. Am nevoie de el în mai puţin de o oră.

O scurtă tăcere, după care maşinăria prinse viaţă.

— Mă ocup imediat de asta, doamnă Rolfe.

— Mulţumesc.

Închise şi luă din dulap o geantă albă, din pânză. Tăie dublura cu foarfecele. Dacă microfonul era destul de sensibil, magnetofonul ascuns în geantă ar fi putut înregistra totul.

Pentru moment, nu mai avea nimic de făcut. Dacă Jackson îi trimitea lui Winborn scrisoarea, urma să-l poată denunţa pentru şantaj. Trebuia însă să fie atentă, să reuşească să conducă ea însăşi tranzacţia. Să poarte conversaţia de o asemenea manieră, încât să-l ducă de nas. Ştia cam totul despre înregistrări. Poliţia trebuia să-l poată identifica, să existe siguranţa că, într-adevăr, Jackson era şantajistul. După patruzeci de

minute, interminabile parcă, secretarul directorului hotelului, un tânăr înalt, blond, bătu la uşă.

— Înţeleg că doreaţi un magnetofon, doamnă Rolfe? V-am adus mai multe, dintre care să vă alegeţi unul.

Depuse pe masă patru aparate miniaturale.

— Care este cel mai sensibil? îl întrebă ea.

— Cred că acesta, primi răspunsul, tânărul indicând aparatul cel mai mare.

— Mulţumesc... lasă-le pe toate, spuse Helga, zâmbind. Aş vrea să le încerc, să mă joc puţin cu ele.

— Doriţi să vă arăt cum funcţionează, doamnă Rolfe?

— Nu e cazul, mă pricep la magnetofoane.

Rămasă singură, probă cele patru aparate, le puse pe rând în geantă, vorbind când în şoaptă, când tare. Tocmai îl încerca pe ultimul, când sună telefonul.

— Vă caută domnul Winborn, doamnă Rolfe.

Se uită la ceas. Exact o oră.

— Dă-mi-l.

Jackson vorbi cu voce dură.

— Ascultă, păpuşico, nu-mi place să fiu lăsat s-aştept, pricepi?

— Am crezut întotdeauna, domnule Jackson, îi răspunse glacial, că agenţii de vânzări, oricât de nepricepuţi ar fi, ar trebui cel puţin să fie

politicoşi. Mi se pare că uiţi bunele maniere, dacă le-ai avut vreodată. Şi nu mă lua cu păpuşico, ne-am înţeles?

După câteva momente, Jackson izbucni în râs.

— Frumoasă, inteligentă şi, pe deasupra, dură. De acord, doamnă Rolfe, să uităm asta. Ce-aţi spune de o baie la miezul nopţii? În acelaşi loc?

Ea se gândi rapid. Ar fi fost mult prea periculos să-l întâlnească în locul acela izolat. Nu, confruntarea trebuia să aibă loc pe terenul ei.

— Vino dumneata la mine, domnule Jackson. Vom discuta pe terasă.

— Nici vorbă. Mă gândesc la reputaţia dumneavoastră şi la a mea. Ce-aţi spune de *Perla în stridie*, un restaurant? Am putea lua o cafea acolo.

— Într-o jumătate de oră, promise Helga şi închise.

Derulă banda. Magnetofonul recomandat de secretarul directorului înregistrase conversaţia cu o acurateţe remarcabilă. Strecură aparatul în geantă, adăugând alături ţigările, bricheta, portofelul, pudriera şi o batistă, apoi, îmbrăcând o jachetă subţire, coborî în hol.

Intenţiona să ajungă prima la restaurant. Taxiul Cadillac o duse în faţă la *Perla în stridie*, unul dintre cele mai frecventate cabarete din Nassau. Şeful de sală o recunoscu imediat.

— Doamnă Rolfe! E o onoare pentru noi, o asigură, zâmbind cu toată faţa lui neagră.

— Aştept pe cineva: domnul Jackson, zise Helga. Vom servi doar o cafea. Ne puteţi oferi o masă mai ferită, într-un colţişor liniştit?

— Sigur, doamnă Rolfe, numai dacă nu vă deranjează că e la etajul întâi. Avem acolo nişte separeuri.

Omul părea că se pierduse cu firea în faţa unui personaj atât de important. O luă înainte pe scări, conducând-o spre un separeu, de unde se putea supraveghea sala principală.

— Acesta vă convine?

Ea contemplă mulţimea de la parter, atentă la zgomotul glasurilor, amestecat cu zăngănitul veselei şi al capacelor. Risca să bruieze înregistrarea.

— Aş prefera un loc mai liniştit.

— La balconul cazinoului, poate? Momentan, acolo nu se află nimeni, doamnă Rolfe. V-ar conveni mai mult?

— Să mergem să vedem.

O conduse pe coridorul larg, spre un balcon impunător, deschis spre plajă şi ocean. Era pustiu, în afară de patru sau cinci chelneri de culoare.

— E perfect, mulţumesc, spuse ea, strecurându-i în mână o bancnotă de zece dolari. Vă

rog să-l aduceţi aici pe domnul Jackson, imediat ce apare. Cafea şi coniac, vă rog.

Zece minute mai târziu, apăru şi Jackson. Ea pusese geanta pe masă şi, cum îl zări venind pe culoar, porni rapid magnetofonul. Banda avea o autonomie de o jumătate de oră, de ajuns, gândea ea, pentru ca Jackson să poată fi inculpat.

Acesta purta un costum alb impecabil, cămaşă în carouri mici, bleu ou alb, şi cravată roşie. Era foarte prezentabil. În alte condiţii, sângele femeii ar fi început să fiarbă.

— Bună seara, rosti el, îndepărtându-l cu un gest pe şeful de sală. V-am făcut să aşteptaţi?

Arborând zâmbetul lui amical, luă loc. Ea se adresă, peste umărul lui, şefului de sală:

— Vom servi cafeaua imediat, vă rog.

— Prea bine, doamnă Rolfe.

După ce şeful de sală dispăru, Helga se întoarse hotărâtă către Jackson. Destins, sigur pe el, acesta îşi pusese mâinile puternice pe masă. Ea îl studie, spunându-şi că, de cele mai multe ori, bărbaţii erau înşelători. Cine şi-ar fi imaginat că acest pachet de muşchi şi zâmbet ascundea un suflet de şantajist?

— Ce mai face domnul Rolfe? întrebă Jackson. E vreo îmbunătăţire?

— Ce mai face agenţia de detectivi, domnule Jackson? Merg afacerile?

El o privi, izbucnind în râs.

— Trebuie să vă explic...

Un chelner aduse cafeaua şi coniacul. Îl aşteptară să plece, apoi Helga declară:

— Nu ştiu dacă eşti capabil să realizezi cât de mult îmi displace această întâlnire. Aşa că, dacă ai amabilitatea, spune-mi de ce ai plănuit-o?

— Impresia mea era, doamnă Rolfe, că dumneavoastră aţi fixat întâlnirea, replică Jackson râzând. Nu eraţi obligată să veniţi.

Un punct pentru el, reflectă Helga. Nu mai era timp de pierdut.

— Ai spus că ai ceva care-mi aparţine... Despre ce este vorbă?

— Bună întrebare...

Jackson bău o înghiţitură de cafea şi se aşeză picior peste picior, continuând să zâmbească. Helga şi-ar fi dorit să poată cârpi o palmă peste gura acestui filfizon.

— Azi după-masă, când m-aţi trimis la plimbare, doamnă Rolfe, am fost la un pas să las totul baltă. Eraţi pe poziţie. N-aveam nici un act din care să reiasă că domnul Rolfe m-a angajat. Şi n-aveam deloc intenţia să mă dau pe lângă Winborn. Mi-e teamă de oameni ca el. Eram, aşadar, gata să-mi iau adio de la cheltuielile făcute...

Luă paharul de coniac, mirosindu-l.

— Ca să înţelegeţi mai bine, doamnă Rolfe, am să vă explic modul meu de operare. Nu dispun de personal valoros. Am nişte contacte. În meseria mea, am nevoie de unul măcar, în fiecare hotel de lux. Aceste contacte le consider ca pe nişte oameni invizibili... personalul. Oameni care sunt în măsură să intre în camere, să umble pe culoare, să cureţe băile, rămânând însă invizibili pentru ochii clienţilor. Personalul mă costă cinci sute de dolari, doamnă Rolfe, iar pentru mine e o sumă să-l plătesc pe mucosul care se ocupă de camera dumneavoastră, vă freacă baia şi vă face patul. Iar acest mucos, care e un metis antilez, n-are decât un singur vis al vieţii lui: să aibă o motocicletă Harley-Davidson Electra Glide. Maşinăriile acestea costă scump. Face el economii, însă e departe de sumă. Iar săptămâna aceasta a sosit aici la reprezentanţă un asemenea model, unul singur, înţelegeţi? Tipul ştia că, dacă nu oferea mai mult, ar fi fost nevoit să mai aştepte încă şase luni. Acum, dumneavostră ştiţi cum e... în zilele noastre oamenii nu mai pot aştepta, vor totul imediat; aşa că i-am dat bani şi a cumpărat motocicleta. În schimb, mi-a făcut un mic serviciu. Asta e, faci cuiva un serviciu, îţi face şi el unul. Schimb contra schimb. Vă miră că folosesc asemenea cuvinte, nu? Am făcut şi eu nişte studii, însă n-am ajuns prea departe.

Gustă coniacul, apoi ridică paharul în lumină, examinându-l.

— Nu-i rău deloc. Se întâmplă o dată să tragi numărul câştigător, doamnă Rolfe. Cereţi un coniac şi vi se va aduce cel mai bun. Iar eu, dacă cer unul, mi se aduc lături.

Helga simţea nevoia unei ţigări, însă nu îndrăznea să se atingă de geantă atâta vreme cât magnetofonul funcţiona. Se stăpâni, întorcându-se către plaja pustie şi oceanul sub clar de lună, aşteptând urmarea.

— Deci, mucosul care se ocupa de camera dumneavoastră a aruncat o privire pe-acolo. Iată cum procedează el, doamnă Rolfe. De îndată ce un client părăseşte camera, omul intră şi face curat. Omul meu nu-i prost şi e plin de dorinţa de a place. I-am zis: „Aruncă o privire. Dacă găseşti vreo chestie care ţi se pare importantă, o vreau". S-a uitat la mine cu ochii lui negri, inteligenţi, întrebând: „Ce poate fi important?". L-am lămurit: „Vreau s-o prind pe păpuşa asta. Dacă găseşti scrisori de dragoste, ar fi perfect". Între noi vorbind, încercam marea cu degetul, adăugă el, râzând. N-aveam nici cea mai mică speranţă, însă puştiul a reuşit. Când mi-a dat scrisoarea soţului dumneavoastră adresată lui Winborn, am sărit până în tavan. Mă urmăriţi, doamnă Rolfe?

„Aşadar, iată cum se întâmplase. Continuă să vorbeşti, gunoiule, vâră-ţi capul în laţ!"

— Te ascult.

— Nici nu mă-îndoiesc! exclamă el, râzând. Am deci scrisoarea. O chestie pe cinste, nu? Dacă ar primi-o Winborn, aţi da de mare belea.

Cu gândul la banda de magnetofon care înregistra, Helga grăbi lucrurile.

— Fără îndoială. Numai că asta este pur şi simplu un şantaj. Cât vrei, domnule Jackson?

— Parcă mi-aţi spus că nu aţi ceda niciodată unui şantaj, ripostă el, zâmbind ironic.

— Există momente când şi cei mai buni generali pierd o bătălie. Cât?

— Mă surprindeţi, mormăi Jackson, cercetând-o gânditor. Credeam că vă veţi apăra.

— Puţin îmi pasă ce gândeşti, declară sec Helga. Cât?

Zâmbetul ironic se estompă puţin.

— Sincer, doamnă Rolfe, dacă ar fi numai între dumneavoastră şi mine, v-aş da scrisoarea gratis. N-aş aştepta de la dumneavoastră decât cheltuiala mea de zece mii de dolari, ce naiba! Nu credeţi c-ar fi corect?

Helga nu zise nimic. Bău un strop de coniac, jindui după o ţigară, însă nu reacţionă.

— Vorba e că mucosul meu a intrat la idei, continuă Jackson. Şi ce credeţi c-a făcut? Două

fotocopii după scrisoare. Mi-a dat mie o copie, iar a doua, iat-o, e a dumneavoastră.

Scoase din portofel o foaie împăturită, pe care o puse pe masă, împingând-o către Helga. Ea o luă şi o despături, constatând că era, într-adevăr, o copie a scrisorii lui Herman.

— Între noi, doamnă Rolfe, nu mi-aş fi imaginat vreodată că un pârlit de metis ar avea îndrăzneala să dea o asemenea lovitură. E mai ambiţios decât mine. Cum vă spuneam, m-aş mulţumi bucuros numai cu cheltuielile mele, numai că el are alte gânduri.

Helga îl fixă cu o privire de gheaţă.

— Chiar aşa?

— Japiţa asta mică spune că scrisoarea e o adevărată mină de aur. Eu, când un amărât de metis se apucă să-mi vorbească de mine de aur, nu dau două parale pe ce spune, însă, când a început să-şi detalieze povestea, am ciulit urechea... Trebuie să recunosc că e mai versat decât mine.

Jackson clătină din cap, goli paharul şi zâmbi. E prea frumos să fie adevărat, chibzui Helga. Îşi imagina deja poliţia luându-l ca din oală. Vedea sticleţii umflându-l pe acest nimeni. La naiba cu averea lui Herman! A-i vedea arestaţi pe acest şarpe arogant şi pe acolitul lui compensa pierderea a şaizeci de milioane de dolari... Era o

prostie, se lăsă purtată de furie, însă cel puţin în acest moment era sinceră.

— Chiar aşa? repetă ea hotărâtă. Şi până la ce punct? N-ai putea pune capăt acestei flecăreli, domnule Jackson, şi să-mi spui cât m-ar costa să reintru în posesia scrisorii?

Timp de o fracţiune de secundă, Jackson păru că-şi pierde siguranţa, după care-şi recăpătă zâmbetul sfidător.

— Mda... Trăncănesc şi iar trăncănesc... Ei bine, iată. Pentru mine, vreau zece mii de dolari chiar mâine, nu mai târziu de prânz. Bancnote mici. Suma îmi acoperă cheltuielile şi nici nu-mi trebuie altceva. Lăsaţi banii într-un plic la recepţie. Clar?

Helga acceptă, dând din cap.

— Cât despre jigodie, aici e un pic mai complicat. Cum v-am explicat, doamnă Rolfe, habar n-aveam ce era în capul lui. Cum, necum, a aflat că sunteţi căsătorită cu un personaj important. Ştie că soţul dumneavoastră e plin de parale. Nu se va despărţi deci de scrisoare fără cel puţin cinci sute de mii. V-am spus, nu e zdravăn. Am încercat să-l potolesc, însă nici nu vrea să audă. Îmi pare rău, doamnă Rolfe, dar asta e. Dacă ţineţi la scrisoare, va va costa cinci sute de miare, plus zece mii ai mei.

Helga rămase impasibilă, însă şocul era puternic. După un timp, declară:

— Îmi vine greu să cred că un servitor de culoare poate avea asemenea pretenţii.

Jackson lăsă capul în jos.

— Şi mie, doamnă Rolfe. Mă jur că am căzut în fund auzindu-l, dar asta-i viaţa.

— Şi puştiul ăsta e cel care va pune mâna pe atâţia bani? Mi se pare că eşti foarte puţin pretenţios, domnule Jackson.

— Se prea poate, replică el, râzând, însă nu vreau decât să intru în posesia cheltuielilor mele. Îmi iubesc meseria. N-am cine ştie ce ambiţii. Vă spun cinstit, îmi pare rău că m-am încurcat cu puştiul ăsta. Am fi putut aranja totul între noi, cu zece miare. Ieri-seară, dacă, în loc să vă fi dat mare faţă de mine, mi-aţi fi acceptat propunerea, nu i-aş mai fi cerut ăluia să vă cotrobăie prin cameră.

Helga îl privi în ochi.

— Nu crezi că vorbeşti prea mult, domnule Jackson? Te laşi purtat de val. Chiar în momentul în care noi făceam conversaţie pe plajă, mucosul ăla, cum zici, îmi răscolea camera. Acest detaliu mă convinge că lucraţi mână în mână, amândoi, şi sunt absolut sigură că veţi împărţi banii pe care vi-i voi da.

Încă o dată, zâmbetul plin de siguranţă i se şterse de pe chip. Se întoarse, reflectă o bună perioadă de timp, după care zâmbetul reapăru.

— Cum v-am mai zis, doamnă Rolfe, sunteţi inteligentă. De acord, vă voi vorbi pe şleau. Ideea îi aparţine puştiului. Personal, nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap, însă, când el m-a asigurat că o să plătiţi, m-a pus pe gânduri. Cu toţi aceşti bani care vă vor pica în mână la moartea soţului dumneavoastră, am realizat că puştiul judeca bine. Cum era imposibil să vă abordeze singur, i-am propus să mă ocup eu de asta şi să împărţim jumătate-jumătate. Aşadar, doamnă Rolfe, dacă doriţi scrisoarea, ne daţi zece mii de dolari mâine şi cinci sute de mii în cecuri la purtător, în mai puţin de zece zile.

— Şi voi avea scrisoarea?

— Bineînţeles... fără nici o şmecherie. Pe onoarea mea.

Helga trase aer în piept.

Îl avea la mână. Chiar dacă pierdea averea lui Herman, cel puţin acest mizerabil intra în puşcărie!

— Perfect. Banii vor fi la recepţie mâine, la prânz.

Se ridică.

— Aşadar, ne-am înţeles? întrebă Jackson zâmbind.

— Ne-am înţeles.

Întinse mâna după geantă, însă el i-o luă înainte. Mâna lui mare acoperi geanta, în timp ce continua să zâmbească.

— Nu, doamnă Rolfe. Ar fi prea simplu. Sunteţi prea guralivă. Aţi atras atenţia celor de la hotel când aţi cerut un magnetofon ultrasensibil. Puştiul m-a sunat.

Scoase aparatul din geantă şi băgă rola în buzunar.

Se aplecă apoi către ea; chipul său de filfizon transfigurat într-un rânjet de mască o îngheţă.

— Ai de-a face cu un profesionist, proasto! îi şuieră el printre dinţi. Să nu mai încerci niciodată să mă tragi în piept! Zece miare mâine, dacă nu, rămâi fără un ban! Noapte bună, păpuşo, du-te să te culci singură!

Se ridică şi, recăpătându-şi zâmbetul de om bun, o lăsă împietrită.

Când Helga pătrunse în holul hotelului, recepţionerul îi veni în întâmpinare. Realizând că acesta dorea să-i vorbească, se opri.

— A telefonat domnul Winborn, doamnă. Rămâne peste noapte la hotelul *Sonesta Beach*, din Miami, şi v-a rugat să-l sunaţi imediat ce vă întoarceţi.

— Mulţumesc.

Urcă în ascensor şi, o dată ajunsă în cameră, ieşi pe terasă. Luă loc, fără a acorda vreo atenţie lunii enorme, reflectate în apa liniştită a oceanului, dar şi strigătelor celor amatori de scăldat la miezul nopţii.

Zece mii de dolari n-ar fi reprezentat o problemă, însă cinci sute de mii!

Adică să fie nevoită să cedeze şantajului?

Îşi aprinse o ţigară; niciodată nu se mai simţise atât de singură. Cu amărăciune, recunoscu în sinea ei că fusese singură dintotdeauna. Unică la părinţi, cu o inteligenţă remarcabilă, fusese ţinută mereu departe de ceilalţi copii de vârsta ei; tatăl ei nu se interesa decât de propriile afaceri, iar mama, de biserică. Avusese parte doar de singurătate, înrăutăţită de această dorinţă sexuală care o chinuia, îmboldind-o către tot soiul de aventuri primejdioase.

„Priveşte lucrurile aşa cum sunt, îşi spuse ea, eşti singură şi nu ai pe nimeni care să-ţi sară în ajutor. Cum ai de gând să ieşi din rahat?"

Tot gândind, realiză, în cele din urmă, că şi dacă Herman murea chiar în acea noapte, Jackson şi metisul lui îi rămâneau în cârcă până la sfârşitul zilelor. I-ar restitui originalul scrisorii, păstrând însă o fotocopie. Iar la refuzul ei de a mai ceda altor şi altor cereri, i-ar trimite copia lui Winborn,

care ar lua imediat măsuri. Cu priceperea lui juridică şi mânat de resentimente faţă de ea, ar intenta pe loc o acţiune, mai ales dacă administratorul hotelului i-ar confirma că scrisoarea fusese luată de ea.Winborn o putea lăsa cu uşurinţă fără cele şaizeci de milioane de dolari!

Nemişcată, adâncită în gânduri, încercă din răsputeri să-şi adune forţele şi să-şi recâştige încrederea în sine. Ar fi vorba doar de o bătălie. Îi zisese lui Jackson că şi cei mai buni generali pierd bătălii, numai că, în ceea ce o privea, era ferm hotărâtă să n-o piardă pe aceasta.

Reveni în salon, cerând centralistei telefonul hotelului *Sonesta Beach.*

— Doresc să vorbesc cu domnul Stanley Winborn.

Fu rugată să aştepte. Calmă, fumă o ţigară, admirând oceanul sub clar de lună. „La cât aş avea de pierdut, medită ea, nu-mi pot permite să risc. Dacă e să pierd, cel puţin mă voi asigura că nu va câştiga nimeni".

— Sunt doamna Rolfe, anunţă ea, auzindu-l pe Winborn la celălalt capăt al firului.

— Îmi pare rău că v-am deranjat, doamnă Rolfe.

Glasul suna categoric, ca de gheaţă; îşi imaginâ şi privirea de oţel, expresia arogantă, plină de severitate.

— V-aş putea ruga să faceţi ceva pentru mine?

— Sigur că da, asta-i bună! exclamă ea surprinsă.

— M-am gândit în avionul de Miami la ceea ce încerca să comunice soţul dumneavoastră. Acele cuvinte ciudate, „Frumos. Urât. Trei." Le-am tot repetat de nenumărate ori şi mi-a venit o idee, cum că el ar încerca să spună: „Winborn. Scrisoare. Sertar".

„Mizerabilul, gândi Helga. Mizerabil şi şmecher." Încercând să aibă un ton detaşat, îi răspunse:

— Nu mi-ar fi trecut prin cap aşa ceva, domnule Winborn.

— I-am telefonat doamnei Fairely, infirmiera, iar ea l-a întrebat pe domnul Rolfe dacă asta încerca să spună. Reacţia lui a confirmat. Infirmiera este sigură că într-unul dintre sertarele domnului Rolfe se află o scrisoare... V-aş putea cere să vă duceţi să vă uitaţi, doamnă Rolfe?

„Nu chiar atât de şmecher, în fond", reflectă Helga. „Mai bine te întorceai s-o cauţi singur".

— Dar am căutat prin sertare împreună, domnule Winborn, urmă Helga. Nu era nici o scrisoare.

— Poate că ne-a scăpat. Noi căutam contractul cu japonezii. N-aţi vrea să vă mai uitaţi o dată, cu atenţie? insistă Winborn pe un ton şi mai uscat.

— Sigur că da. Dacă dau de vreo scrisoare care să vă fie adresată, vă voi suna imediat.

— Îmi pare rău că vă necăjesc cu contractul, însă infirmiera afirmă că domnul Rolfe pare să fie foarte neliniştit în legătură cu acest subiect.

— Dacă nu vă telefonez într-o oră, înseamnă că n-am găsit nimic.

— Vă mulţumesc, doamnă Rolfe. Cum se mai simte?

— Nimic nou, deocamdată.

După ce închise telefonul, rămase o vreme nemişcată. Winborn nu era un dobitoc, însă exista ceva şi mai urgent. Simţise în glasul lui o undă de bănuială. Dacă, într-adevăr, avea îndoieli, avea să facă cercetări. Administratorul hotelului i-ar fi mărturisit, nu din rea-voinţă, desigur, că ea luase dosarul roşu din biroul lui Rolfe.

Umerii i se gârboviră. Datorită aerului umed, apăsător, simţi că o treceau fiori. Nu era însă momentul să-şi facă probleme legate de Winborn. Înainte de toate, trebuia să rezolve socoteala cu Jackson... dar cum?

Se simţi, brusc, sfârşită. Îşi aminti de ceea ce tatăl ei îi repeta mereu: „Când ai o problemă gravă, nu lua hotărâri pripite... noaptea e cel mai bun sfetnic".

Se ridică, apoi intră în cameră.

„Culcă-te singură", îi aruncase în faţă Jackson, râzând ironic.

„Dac-aş avea măcar un bărbat, gândi Helga; unul viril, înalt, plin de muşchi, care să mă ia de aici şi să mă facă să uit de toate, care să şteargă amintirea zâmbetului îngâmfat, batjocoritor al lui Jackson, al soţului meu muribund, o ameninţare reală la adresa vieţii mele intime..."

Deschise dulăpiorul cu medicamente din baie, de unde îşi luă flaconul cu somnifere, înghiţi rapid două pastile, apoi se dezbrăcă, făcu un duş scurt şi se băgă în pat.

Prin fereastra deschisă pătrundeau zgomotul mulţimii care se distra şi rumoarea traficului. Auzea slab orchestra unui restaurant cântând *I follow my secret heart*.

O inimă secretă?

Da, inima ei era secretă, dar şi singură.

O podidiră lacrimile. Avea oroare de cei care-şi plângeau singuri de milă. Stinse, enervată, lampa de pe noptieră.

Câteva momente, contemplă clarul de lună difuz, filtrat de storurile veneţiene. Din fericire, cele două pastile îşi făcură efectul, cufundând-o într-un somn agitat. Când efectul somniferului se mai diminuă, începu să viseze. Se afla în biroul tatălui ei, de la Lausanne. Acesta era aşezat la masa de lucru, foarte înalt, suplu, drept, cu

trăsături severe, în timp ce ea, în picioare lângă el, îi vorbea de Jackson.

Cu toate că fusese un avocat internaţional strălucit, avea o slăbiciune pentru întâmplările desuete. În vis, el îi vorbea, însă nu reuşea să înţeleagă ce-i spunea. Nu auzea decât: „Ceea ce semeni aceea culegi". „Ce iei pe mere dai pe pere". În sfârşit, aplecându-se către ea, pronunţă distinct: „Atacul e cea mai bună apărare". Era pe cale de a se trezi, când îi auzi ultimele cuvinte: „Cunoaşte-ţi duşmanul".

Deschise ochii, tresărind. Visul fusese atât de real, încât se uită în jur, prin camera luxoasă, întrebându-se unde se afla; memoria îi reveni brusc. Razele soarelui se strecurau printre storurile lăsate. Se uită la ceasul de pe noptieră: opt şi un sfert.

Nemişcată, se gândi la visul avut. *Cunoaşte-ţi duşmanul.* Somnul provocat de pastile îi refăcuse energia. Mintea îi era limpede. Rămase în pat, pe gânduri, până la ora nouă, când comandă cafea. Se afla în baie, terminându-şi toaleta rapidă, când auzi o bătaie în uşă.

— Intră!

Îmbrăcă dintr-o mişcare un halat, trecând în salon chiar în clipa în care Hinkle intra, împingând o măsuţă rulantă.

— Bună dimineaţa, Hinkle, spuse. Ce mai e nou?

— Domnul Rolfe a petrecut o noapte destul de liniştită, răspunse valetul, servind cafeaua. Doctorul Bellamy îl va consulta în această dimineaţă.

Ea luă ceaşca pe care i-o întindea.

— Ai putea să-mi afli două lucruri, Hinkle?

— Cu siguranţă, doamnă.

— Aş vrea să cunosc numele detectivului hotelului şi pe cel al tipului care face curat în camera mea.

Hinkle ridică din sprâncene, modul său de a-şi exprima stupefacţia, însă răspunse liniştit:

— Detectivul hotelului se numeşte Tom Hennessey, doamnă. Iar băiatul care face curăţenie pe etaj e un tânăr metis, Dick, pe numele său.

— Eşti o adevărată mină de aur, Hinkle.

Acesta o studie cu atenţie.

— Ceva în neregulă, doamnă?

— Totul e foarte bine. Vreau doar să cunosc oamenii care se ocupă de mine.

Îi adresă un zâmbet. Realiza că nu reuşise să-l surprindă, dar puţin îi păsa.

— Da, desigur. Doamna va lua masa de prânz aici?

— Nu cred. Am chef să ies. Mă voi duce la restaurant ori la rotiserie.

— Doamna mai are nevoie de mine?

— Nu. Pregăteşte-mi doar unul dintre minunatele dumitale cocteiluri, pentru diseară, la şase. Asta-i tot. Ieşi puţin şi destinde-te, Hinkle.

— Mulţumesc, doamnă. Dacă-mi permiteţi, mă voi duce să mă bucur de soare.

După plecarea acestuia, îşi bău cafeaua, îşi termină toaleta, apoi se duse la apartamentul lui Herman.

Infirmiera, toată numai zâmbet, o introduse în salonul încăpător.

— Am venit să văd dacă găsesc scrisoarea care-l nelinişteşte atât pe soţul meu. Cum se mai simte?

— Îşi recapătă forţele, doamnă. A avut o noapte liniştită.

— Aş putea să-l văd?

— Sunt sigură că îi va face plăcere.

Helga simţi un fior uşor, îngheţat, pe spinare. Îşi adună curajul, îndreptându-se spre uşa camerei. Infirmiera dispăru discret în bucătăria minusculă.

Helga se opri în prag, contemplându-şi soţul inert. Simţi o strângere de inimă. Oare această ruină era atotputernicul Herman Rolfe, multimilionarul care, printr-un simplu pocnet din degete, îşi impunea voinţa, deţinând cheia magică ce deschidea toate uşile lumii? Masca semănând

cu un cap de mort devenise o figură de ceară care, în apropierea unei flăcări, începuse să se topească. Colţul drept al gurii atârna moale, întredeschis, dezvelind dinţii şi lăsând să curgă saliva pe un prosop întins deasupra pijamalei de mătase albă. Braţul drept, paralizat, se sprijinea pe o pernuţă. Ochii, care fuseseră întotdeauna duri, ca de gheaţă, nu mai erau decât nişte urme de apă stătută, lipsite de viaţă.

Privirile li se întâlniră. Helga se înfioră, apoi, cuprinsă de milă, se apropie puţin, oprindu-se brusc la vederea fulgerelor din ochii lui Herman. Acesta ridică mâna stângă, îndreptând spre ea un deget osos, acuzator. Buzele fleşcăite se strânseră, lăsând să izbucnească un sunet, ca un soi de horcăit: thăă, vrând să însemne târfă.

— Îmi pare rău, Herman, murmură ea, cu glas pierdut. Tare rău. Dumnezeu să ne ajute pe amândoi.

El pocni din degete, ca şi când ar fi vrut s-o alunge. Privirea îi era plină de ură. Cutremurată, se dădu îndărăt, închizând uşa. Rămase o vreme incapabilă de vreo mişcare, apoi, liniştindu-se cât de cât, se îndreptă spre birou.

Îşi făcu apariţia infirmiera.

— Cred că e un şoc îngrozitor pentru dumneavoastră, doamnă Rolfe. Ce nenorocire! Un om atât de valoros!

— Da.

Helga se apucă să răscolească printre dosarele din birou, sub privirea impresionată a uriaşei şi serviabilei infirmiere.

— Aici nu e nici o scrisoare. Comunică-i domnului Rolfe.

— Poate că ar fi bine să-i spuneţi chiar dumneavoastră, doamnă. Foarte ciudat. Domnul insistă atât, legat de asta!

— Momentan, nu cred că aş avea puterea să-l revăd, însă... Poţi examina şi dumneata, pe îndelete, hârtiile de-aici. Şi întreabă-l dacă n-ar dori să te ocupi personal de acest lucru.

Se întoarse în apartamentul propriu, cu ochii în lacrimi. Îi trebuiră minute bune până să-şi revină, însă, datorită capacităţii rapide de recuperare, uită de soţul ei, rămânând doar cu gândul la Jackson. *Cunoaşte-ţi duşmanul.* Era primul lucru pe care-l avea de făcut. Atârnă de clanţă cartonul care indica absenţa proprietarului camerei şi deci posibilitatea de a se face curat în cameră, după care coborî în hol. Ceru un taxi care s-o ducă la Banca Naţională din Nassau, unde îl rugă pe şofer s-o aştepte. Ceru conducerii băncii să-i pună la dispoziţie cincisprezece mii de dolari în bancnote mici, pentru dimineaţa următoare. Ieşind din clădire, zări pe

celălalt trotuar o vitrină uriaşă, a unei reprezentanţe de maşini. O banderolă groasă, deasupra uşii, anunţa: Harley-Davidson Electra Glide. Lăsând taxiul să aştepte, traversă şi intră în magazin. Fu întâmpinată de vânzător, un negru tânăr.

— Mă interesează motocicleta aceasta, spuse. Aş putea s-o văd?

— Electra Glide? Din păcate, doamnă, se forţă vânzătorul să pară cât mai dezolat, am vândut unicul nostru model. Abia peste câteva luni vom mai primi unul.

— Ce păcat! Aş fi vrut să examinez motocicleta, zâmbi Helga. Poate că cel care a cumpărat-o va fi de acord să mi-o arate. Aveţi numele şi adresa lui?

— Un moment, vă rog, doamnă.

Vânzătorul dispăru câteva minute, apoi reveni cu o carte de vizită pe care scrisese: Dl. Richard Jones, 1150 North Beach Road, Nassau. O înmână vizitatoarei, împreună cu un pliant ilustrat.

— Veţi găsi aici toate detaliile, doamnă. Vă sfătuiesc să nu întârziaţi prea mult pentru comandă. Avem o mulţime de cereri.

Urcată în taxi, îi ceru şoferului s-o ducă la adresa respectivă. La vreo zece minute după ce ieşiră din oraş, ajunseră pe o stradă lungă, mizerabilă. Şoferul, un antilez, încetini, întorcându-se către ea.

— Aveţi adresa exactă, doamnă?

— Nu. Mergi încet, atâta tot.

Aplecată peste portieră, reperă într-un târziu numărul 1150, o baracă împuţită, cu acoperiş de tablă ondulată şi cu o grădină mică de buruieni. Nişte cearşafuri cenuşii se aflau întinse la uscat. Pe singura treaptă a pridvorului stătea aşezată o femeie foarte grasă, cu părul sur. Citea o revistă.

Helga îi ceru şoferului s-o ducă înapoi, la hotel. Lipsise aproximativ o jumătate de oră. Recepţionerul o ajunse din urmă, în momentul în care se pregătea să urce în ascensor.

— Iertaţi-mă, doamnă, însă în apartamentul dumneavoastră se face curăţenie. Mai durează aproximativ douăzeci de minute.

— N-are importanţă. Am venit doar să-mi iau ceva.

Zâmbi, intră în cabina ascensorului şi ajunse la ultimul etaj. În faţa uşii deschise, se afla un cărucior mare pentru curăţenie. Pătrunse tiptil în salon, de unde auzi zgomot în sala de baie. Închise uşa, îndreptându-se spre biroul pe care se aflau înşiruite cele trei magnetofoane aduse cu o seară înainte. Cuplă la priză unul dintre aparate, reglă volumul şi intră, tot fără zgomot, în cameră. Pe patul desfăcut se găsea un teanc de prosoape. Auzi răpăitul duşului în sala de baie.

Se apropie. O siluetă subţiratică în uniformă albă era aplecată peste cadă, capul fiind în afara câmpului vizual.

— Dumneata eşti Jones? întrebă Helga, ridicând glasul, ca să se poată face auzită.

Băiatul de serviciu tresări, scăpă para duşului şi se întoarse.

În faţa ei se afla un tânăr superb de optsprezece, nouăsprezece ani, cu păr des, pieptănat pe spate, ochi imenşi de faun şi trăsături delicate.

Se uitară unul la altul.

Un şantajist? gândi Helga. Incredibil.

— Dumneata eşti Jones? repetă ea.

Băiatul închise robinetul duşului, îşi umezi buzele şi dădu din cap.

— Ei bine, am să-ţi spun ceva, Jones.

Vocea ei căpătase un accent metalic. Răsucindu-se pe tocuri, trecu în salon.

Îl aşteptă, cu spatele la fereastră. În cele din urmă, ieşi şi el din sala de baie, cu mâinile fluturând, ştergându-se pe pieptul bluzei albe.

— Rămâi unde eşti, zise ea şi îi arătă biroul.

Apoi se aşeză, scoţând din geantă portţigaretul. Băiatul se apropie, cercetând-o. Pielea măslinie lucea de transpiraţie. Pe sub vesta strâmtă se vedea mişcarea sacadată a pieptului, provocată de respiraţie.

— Ai o asemenea maşinărie? îl întrebă, aruncându-i la picioare pliantul de la Harley-Davidson.

El tresări şi coborî privirea asupra ilustraţiilor în culori ţipătoare.

— Ai sau nu o motocicletă ca asta? insistă ea, hotărâtă să nu-i lase timp de gândire.

— Da, doamnă, răspunse speriat băiatul.

— Cu ce ai plătit-o?

Glasul ei metalic plesnea ca un bici. El deschise ochii mari, dându-se un pas îndărăt.

— Am... am economisit nişte bani, doamnă.

— Ai economisit! exclamă ea, izbucnind în râs. Dumneata, care locuieşti într-o mahala mizerabilă! Într-o cocioabă cu acoperiş de tablă! Ai reuşit să pui deoparte mai mult de patru mii de dolari! Mă întreb ce părere ar avea domnul Henessey!

Chipul rotund al băiatului deveni cenuşiu.

— Am făcut economii, vă jur, doamnă.

— Uite ce e, Jones. Ieri-dimineaţă am lăsat în baie un inel cu diamant, de mare valoare. A dispărut. Şi aflu acum că ieri ai plătit această motocicletă. Te acuz că mi-ai şterpelit inelul, l-ai vândut, apoi cu banii ai cumpărat motocicleta!

Băiatul închise ochii, mutându-se de pe un picior pe altul. O clipă, ea crezu că-l va vedea leşinând. Tot studiindu-l, simţi dorinţa de a sări

pe el. Era de o frumuseţe extraordinară. Metis? Nu s-ar fi zis, dacă n-ar fi fost părul mătăsos, negru. Se linişti.

— Aşa s-a întâmplat, nu?

El făcu un efort, cu sudoarea şiroindu-i pe chip.

— Nu, doamnă. Mă jur că nu v-am luat inelul.

— Juri prea uşor. Foarte bine, vom vedea ce spune domnul Henessey şi ce crede poliţia. N-o să te creadă nimeni că ai reuşit să pui patru mii de dolari deoparte!

Se ridică, îndreptându-se spre telefon.

— Doamnă... vă implor. N-am luat eu inelul.

Ea se întoarse, scrutându-l cu privirea, cu mâna pe telefon.

— Dar ai luat ceva, nu?

Băiatul păru să se micşoreze în uniforma albă şi lăsă încet capul în jos.

„Sunt pe-aproape", gândi Helga, luând mâna de pe telefon.

— Ce-ai luat?

— Un dosar roşu, dintr-o valiză, răspunse tânărul dintr-o suflare.

Ea se aşeză la loc.

— Şi ce-ai făcut cu el?

— L-am... l-am dat unui domn.

— Ce domn?

Ezită, înainte de a mărturisi:

— Domnul Jackson.

— Harry Jackson?

— Da, doamnă.

— De ce?

O nouă ezitare.

— Îmi doream motocicleta. Domnul Jackson a spus că mi-ar putea da el banii, dacă i-aş căuta ceva cu importanţă pentru dumneavoastră.

— Cât urma să-ţi dea?

— Patru mii de dolari, doamnă.

— Deci, nu economisiseşi mare lucru... cam două sute de dolari, acolo.

— Eu... eu nu câştig prea mult.

— E adevărat că Jackson te-a angajat să spionezi clienţii acestui hotel, Jones?

El îşi umezi buzele, îi aruncă o privire implorătoare, apoi se bâlbâi:

— E pentru prima dată. Vă jur că a fost pentru prima dată.

— Ceva important, zici? Ţi-a spus şi ce trebuie să cauţi?

— Scrisori de dragoste, doamnă, sau orice altceva important, bolborosi el, cu lacrimile în gât. Ştiu că n-ar fi trebuit, dar îmi doream atât de mult motocicleta asta!

— Ai citit conţinutul dosarului?

— Nu ştiu să citesc prea bine, dacă nu-i ceva tipărit. Am văzut doar că era vorba de un testament. Mi s-a părut important, aşa că l-am luat.

Ea îşi aminti ce spusese Jackson: *„Nu se va despărţi de scrisoare pentru mai puţin de cinci sute de mii. E nebun! Am încercat să-l aduc cu picioarele pe pământ, însă nu vrea să audă nimic“*.

— Ai fotocopiat scrisoarea?

El holbă ochii, prostit.

— Nu, doamnă. Pur şi simplu, i-am dat domnului Jackson dosarul.

— Iar el ţi-a oferit în schimb patru mii de dolari, bani gheaţă?

— Da, doamnă.

— Şi nu te-ai întrebat de ce voia Jackson să găsească un detaliu important în lucrurile mele? De ce îţi oferea o asemenea sumă de bani?

— Îmi doream motocicleta.

— Nu mai tot repeta asta, ca un tâmpit! se răsti Helga. Trebuia să-ţi fi pus întrebarea!

Băiatul încasă lovitura.

— Mă... gândeam, credeam că încerca să vă facă necazuri, doamnă. Nu vă văzusem niciodată. Aveam în cap doar motocicleta.

— Ştii ce înseamnă şantaj?

El închise ochii.

— Da, doamnă. E ceva rău.

— Nu ţi-a trecut prin cap că Jackson avea intenţia să mă şantajeze?

— Cu siguranţă nu, doamnă. Domnul Jackson e un tip ca lumea. Pe bune. N-ar face niciodată aşa ceva!

— Şi totuşi, intuiai că voia să-mi facă necazuri. Ce fel de necazuri, dacă nu şantajul?

Băiatul îşi frângea mâinile.

— Nu m-am gândit, doamnă. Pur şi simplu, îmi doream motocicleta.

— Jackson mă şantajează, din cauza scrisorii pe care ai furat-o. Ar putea intra în puşcărie pentru cincisprezece ani... şi tu la fel.

— Îmi doream doar motocicleta. Vă jur că nu voiam...

— Of, ajunge! strigă Helga, ridicându-se. Dacă vrei să nu te trezeşti în puşcărie, nu vorbi despre asta cu nimeni, mai ales cu Jackson. Nici o vorbă. Discutăm mai târziu. Până atunci, continuă-ţi treaba şi aşteaptă un semn de la mine. E clar?

— Doamnă, vă jur...

— E clar?

Duritatea din glasul ei îl făcu să tresară.

— Da, doamnă.

Ea luă magnetofonul, pe care îl scoase din priză, după care părăsi încăperea, fără să-i mai arunce vreo privire.

Capitolul al IV-lea

Helga îl zări în holul hotelului pe doctorul Bellamy, care ieşea din lift. Acesta îi zâmbi încurcat, în timp ce o întâmpina.

— V-am căutat, doamnă Rolfe. Mi s-a spus că eraţi plecată.

Ea ridică ochii, spunându-şi că avea în faţă un bărbat bine, însă nu pentru ea. Nu părea prea sigur pe el, aşa că şi-l imagină transpirând abundent în timp ce făcea dragoste.

— Tocmai m-am întors. Cum se mai simte, doctore?

— Face progrese care ne dau speranţe. Îi voi telefona doctorului Levi.

Bellamy o conduse pe Helga departe de mulţime, într-un colţ liniştit al salonului.

— Luaţi loc, doamnă Rolfe, vă rog.

Ea se instală pe o canapea şi căută în geantă după ţigări. Se aşeză şi doctorul Bellamy alături

de ea. Înainte de a scoate cutia cu chibrituri, doctorul îi oferi un foc şi ea îşi aprinse ţigara.

— Mă gândesc să-i spun doctorului Levi că soţul dumneavoastră ar putea fi transportat chiar mâine la spitalul din Paradise City. Şi-a recăpătat forţele, aşa că, sub efectul calmantelor, sunt sigur că starea sa nu se va agrava pe timpul călătoriei. Totuşi, există un mic risc, despre care vreau să discut cu doctorul Levi. Inima sa...

Bellamy ridică braţele.

— Şi mai este o nelinişte a lui. Infirmiera afirmă că e tulburat din cauza unei scrisori.

— Da, murmură Helga, coborând privirea. Numai că el are o mulţime de hârtii şi nu sunt sigură pentru care dintre scrisori e îngrijorat.

Tăcură un timp, după care Bellamy se hazardă:

— Dacă doctorul Levi e de acord, transportarea poate avea loc mâine, în cursul zilei. Voi reveni după-amiază, să vă anunţ care e situaţia exactă.

După plecarea doctorului, ieşi în soarele strălucitor, la o plimbare prin locurile de agrement ale hotelului. Erau clienţi care jucau tenis; mai mulţi se strânseseră în jurul piscinei. Îşi găsi un fotoliu mai la o parte, la umbra unui palmier, unde, asigurându-se că nu se afla nimeni prin apropiere, scoase din geantă magnetofonul şi ascultă banda. Vocea îngrozită a băiatului se

auzea clar. Înregistrarea era excelentă. Dădu din cap, satisfăcută.

Se gândi la metis. Probabil că nu avea mai mult de nouăsprezece ani. Ea, cu douăzeci şi patru mai mulţi, i-ar fi putut fi mamă. Tortura dorinţei o copleşi. Nici unul dintre amanţii ei nu fusese atât de tânăr şi, cu toate acestea, aşezată acolo la umbră, şi-l dorea cu ardoare. Îşi imagina că l-ar fi putut iniţia în tainele dragostei. Mărturia lui înregistrată îl făcea să fie la mâna ei. Era un animal tânăr, iar animalele tinere pot fi dresate.

Mâine avea să se întoarcă în marele oraş Paradise City. Herman urma să stea în spital. Rămase pe gânduri un moment, apoi dădu hotărâtă din cap. Avea să-l ia pe băiat la Paradise City. Nu se punea problema unui refuz. Iar o dată ajuns acolo... Lăsă să-i scape un suspin nervos. În acelaşi timp, avea să-l smulgă şi din ghearele lui Jackson. Lucru foarte important. Gândul îi zbură apoi la femeia aceea grasă, mama puştiului, cu siguranţă. La ea trebuia să ajungă mai întâi şi abia apoi să-l anunţe pe el. Mamele sunt de multe ori dificile, neîncrezătoare. O femeie originară din Antile! Cu siguranţă, avea s-o poată manipula. Fiecare lucru la timpul lui, îşi zise ea. *Atacul e cea mai bună apărare.* Trebuia să câştige timp, să-l facă pe Jackson să aibă răbdare.

Întoarsă în apartamentul ei, se aşeză la birou şi, pornind alt magnetofon, copie banda. Ascultă şi, mulţumită, introduse într-un plic mare primul aparat, sigilă plicul, îşi scrise numele pe el, apoi puse cel de-al doilea magnetofon în geantă. Deschise cartea de telefon. Găsi numărul lui Jackson şi-i ceru centralistei să-i facă legătura.

Jackson răspunse cu glasul său jovial.

— Agenţia „Discretion". Jackson la telefon, bună ziua.

— Bună ziua, domnule Jackson, pari destul de în formă, i-o întoarse ea cu răceală.

— Cine-i la telefon?

— Nu-mi recunoşti vocea, domnule Jackson? Te credeam profesionist.

— A... dumneavoastră sunteţi.

— Da. Mica noastră tranzacţie va fi puţin întârziată. Banca din Nassau are nevoie de o confirmare de la banca mea. Absurd, nu-i aşa? O să te sun eu.

Închise. Asta rezolva problema cu Jackson, cel puţin momentan. Era sigură că el nu va trece la acţiune fără să aibă certitudinea că nu va primi banii. Întârzierea o lăsa să respire puţin.

Telefonul începu să sune. Zâmbi. „Nu, domnule Jackson, gândi ea, trebuie să înveţi să ai răbdare." Fără să ridice receptorul, luă plicul

pregătit şi coborî. La recepţie îl găsi chiar pe directorul adjunct.

— Aţi putea să-mi puneţi acest plic într-o cutie de valori? Cât despre magnetofoane, le păstrez pe toate patru. Vor fi nişte cadouri amuzante. Treceţi-le pe nota mea.

— Cu siguranţă, doamnă Rolfe.

Primi o chitanţă, pe care o băgă în geantă.

— Mi-aţi putea face rost de o maşină nu prea mare, fără şofer? se adresă ea recepţionerului.

— Bineînţeles, doamnă Rolfe. Un Buick, model nou, poate?

— Nu... Mi-ar fi de ajuns un Mini.

Omul ridică sprâncenele, înclinându-se.

— În zece minute, doamnă.

— Ştiţi pe unde se află Hinkle?

— Pe cea de-a doua terasă, doamnă. Doriţi să trimit după el?

— Nu, mulţumesc.

Traversă terasa întinsă, coborî cele câteva trepte de marmură şi îl zări pe Hinkle, instalat într-un fotoliu comod, cu o carte în mână. Purta un costum alb, lavalieră şi o pălărie panama dată pe ceafă. Părea un episcop profitând de o binemeritată vacanţă.

— Ce citeşti acolo, Hinkle? îl întrebă Helga.

Acesta ridică mai întâi privirea de pe carte, apoi sări în sus, scoţându-şi pălăria.

— Un eseu de John Locke, doamnă.

— John Locke?

— Da, doamnă. Un filosof englez din secolul al XVII-lea. În această lucrare el se ridică împotriva dogmei ideilor neconfirmate, aducând dovezi că experienţa te ajută să ştii totul. Extrem de interesant.

Helga clipi de câteva ori.

— Ia te uită! Nu ştiam că eşti atât de cultivat, Hinkle.

— Mă străduiesc să-mi îmbogăţesc cunoştinţele, doamnă. Aveţi nevoie de mine?

— Stai jos, te rog.

Se aşeză şi ea într-un fotoliu de grădină. Dupa o scurtă ezitare, Hinkle se aşeză pe marginea fotoliului său, cu pălăria pe genunchi.

— Doctorul Bellamy spune că domnul ar putea fi transportat chiar mâine la Paradise City, dacă doctorul Levi este şi el de acord.

Chipul lui Hinkle se lumină.

— Iată o veste bună!

— Da. Va trebui, probabil, să te ocupi de el pe timpul spitalizării. Aş dori să angajez personal suplimentar, pentru a te elibera de obligaţiile de acasă.

— Adevărat, doamnă? se arătă mirat Hinkle şi vocea sa scăzu cu câteva tonuri. Vă pot asigura că nu am nevoie de nici un ajutor.

Se aşteptase la o rezistenţă din partea lui, aşa că era pregătită. Era obişnuită să fie ascultată.

— Există un băiat care lucrează aici, la hotel, rosti ea sec. S-ar părea că e inteligent şi ascultător. Îmi place să ajut tinerii, atunci când pot. Mă gândesc să-l iau la noi, aşa că aş dori să-l dresezi puţin, încredinţându-i sarcini mai puţin importante. Poţi face asta pentru mine, Hinkle?

Acesta o privi atent şi, citindu-i pe chip hotărârea luată, ţuguie puţin buzele, înclinându-se.

— Cum doreşte doamna.

— Nici o veste de la domnişoara Sheila?

— Încă nu, doamnă.

Ea se ridică, urmată de valet.

— În cazul acesta, te las cu domnul Locke, îi zise femeia, zâmbind. Dick Jones... Aşa-l cheamă pe băiat. Îl vei plăti cu o sută de dolari pe săptămână, plus casă şi masă. Ai grijă să-şi merite banii. O să-i spun să te caute, Hinkle.

— Foarte bine, doamnă.

Ea se întoarse în hotel, unde îi fusese pregătită o maşină Mini-minor. Îi mulţumi recepţionerului, după care, la volanul vehiculului, se îndreptă spre locuinţa lui Jones.

Parcă în faţa numărului 1150, coborî, deschise poarta şi străbătu scurta alee năpădită de ierburi sălbatice. Simţea privirile stupefiate ale

negrilor aşezaţi pe treptele pridvoarelor sau ale verandelor învechite.

Bătu la uşă, fără să le acorde vreo atenţie. După câteva clipe, femeia cea grasă, cu părul sur, îi deschise. Ochii negri, injectaţi de sânge, se rotunjiră la vederea acelei doamne albe, delicate, îmbrăcată elegant, oprită în prag.

— Doamna Jones? murmură Helga zâmbind. Aş dori să vă vorbesc despre Dick.

Femeia cea grasă o cercetă cu atenţie. De când Helga o văzuse prima dată aşezată pe trepte, citind o revistă, se schimbase, purtând în prezent o rochie de bumbac, roşie, curată, bine călcată, şi un batic roşu cu galben, pe cap.

— Fiul meu?

Vocea îi era moale şi joasă. Helga îşi imagină un glas superb de contraalto izbucnind din acel trup.

— Sunt doamna Herman Rolfe. Am putea vorbi un moment?

— Doamna Rolfe? exclamă mirată femeia şi ochii i se holbară mai tare uitându-se apoi, peste umărul vizitatoarei, către curioşii de pe trepte. Intraţi, vă rog.

O conduse pe Helga într-un salonaş foarte curat. Mobilierul se compunea dintr-o canapea veche, două fotolii deşelate, un televizor vechi şi o masă pe care trona o plantă verde. Pe unul dintre

pereţi o fotografie mărită, într-o ramă aurie, înfăţişa un bărbat alb, înalt şi suplu, foarte zâmbăreţ. Purta un costum necălcat, care fusese odată alb, iar poza studiată pe care şi-o luase avea ceva demn de milă; un ratat fericit, gândi Helga, plantator de trestie de zahăr, cu siguranţă, însă unul care nu se zbătuse prea mult. Privind mai de aproape, remarcă trăsăturile armonioase moştenite şi de Dick Jones.

Doamna Jones închise uşa.

— Am citit azi-dimineaţă în ziar despre domnul Rolfe, îngăimă încurcată femeia de culoare. Vă compătimesc. E o încercare teribilă pentru un om de mare valoare ca el.

— Mulţumesc.

Urmă o perioadă de tăcere, în care cele două femei aparţinând unor lumi opuse se cercetară atent, apoi doamna Jones propuse:

— N-aţi vrea să luaţi loc, doamnă? Nu-i prea mare lux aici, dar e un cămin.

— Acela e soţul dumneavoastră? întrebă Helga, arătând spre fotografie.

— E Henry Jones... un om de nimic, dar care, mulţumesc lui Dumnezeu, mi l-a dăruit pe Dick.

— Am venit să vă vorbesc despre fiul dumneavoastră, doamnă Jones...

Helga ar fi dorit să fumeze, însă instinctul îi spunea că femeia aceea grasă, de culoare, s-ar fi simţit deranjată; or, ea ţinea s-o aibă de partea ei.

— El se ocupă de apartamentul meu de la hotel. Mi-a făcut impresia unui tânăr educat, plin de bunăvoinţă. Am nevoie de personal pentru casa mea de la Paradise City... în apropiere de Miami. Pentru Dick, ar fi o ocazie excelentă să se perfecţioneze, însă, înainte de a vorbi cu el, m-am gândit că ar fi bine să vă cer părerea, zâmbi iarăşi Helga. Valetul meu se va ocupa de fiul dumneavoastră, va fi bine plătit şi va avea ocazia să călătorească, la New York, în Europa...

— Mulţumesc lui Dumnezeu! exclamă doamna Jones, ridicând braţele către cer. O mare doamnă, ca dumneavoastră, să se ocupe de fiul meu?

Helga se sili să râdă.

— Aşa sunt eu, doamnă Jones. Banii îmi permit să ajut oamenii. Văzându-l la lucru pe fiul dumneavoastră, mi-am zis că l-aş putea ajuta, el însuşi fiindu-mi de folos. Ştiu ce înseamnă pentru mame copiii lor. Nu mi-ar plăcea nici mie să fiu despărţită de un fiu bun ca el, însă mi-aş spune că ar trebui să-l las să-şi încerce norocul.

Doamna Jones, devenită brusc curioasă, o privi în ochi pe Helga.

— Aveţi copii, doamnă?

„Vorbeşti prea mult, trase un semnal de alarmă Helga. Fii atentă."

— Din păcate nu, însă am în memorie sentimentele pe care tatăl meu le avea pentru mine, răspunse vizitatoarea pe un ton viu.

— Dick e un băiat bun, o asigură doamna Jones. Are ambiţie. Uite, să vă mărturisesc ceva. Îşi dorea mult o motocicletă. Visa pur şi simplu motocicleta asta şi s-a apucat să economisească ban cu ban. La hotel, câştigă şaptezeci de dolari. Pentru cei ca noi, e un salariu bun. Îmi dă mie treizeci, iar restul îl pune deoparte. Şi, uite-aşa, îl văd într-o zi venind acasă călare pe motocicleta aia. A reuşit să economisească o mie de dolari. Vă daţi seama? O mie de dolari! Dar ştiţi cum a reuşit să facă asta, doamnă Rolfe? Nu tu o prietenă, nu tu un film sau o cafea, nici vorbă de ţigări. Bănuţ lângă bănuţ, răbdare şi, la urmă, a cumpărat motocicleta. Ăsta e fiul meu, doamnă, un băiat bun. Mai bun nici că s-ar putea.

Văzându-i mândria şi admiraţia de pe chip, Helga se întrebă care-ar fi reacţia acestei mame credule dac-ar afla că motocicleta fiului ei îl costase mai mult de patru mii de dolari.

— Eu îi voi da o sută de dolari, plus masă şi casă. Evident, va trebui să merite banii ăştia, însă va putea face şi economii. Aveţi ceva împotrivă să lucreze pentru mine, doamnă Jones?

— Eu? se miră iar uriaşa femeie, clătinând din cap. Doamnă, sunt originară din Haiti. Am lucrat pe o plantaţie de trestie de zahăr. Aşa l-am cunoscut pe Henry Jones. Când băiatul meu a împlinit doisprezece ani, mi-am zis că nu mai puteam rămâne acolo. Am făcut economii şi-am ajuns aici. A fost greu, dar voiam să-i ofer o şansă lui Dick; a găsit-o la hotel. Eu trăiesc doar pentru băiatul meu, doamnă. Luaţi-l cu dumneavostră. O să-mi lipsească, dar va putea ajunge la New York, în Europa, şi să lucreze pentru oameni atât de bine situaţi, precum familia Rolfe... Nici n-aş fi îndrăznit să visez vreodată.

Helga se ridică.

— În cazul acesta, voi aranja totul. S-ar putea ca soţul meu şi cu mine să plecăm la Paradise City chiar mâine. Dick ne va însoţi.

Doamna Jones îşi împreună pe piept mâinile ei mari, deformate de muncă.

— Atât de repede, doamnă?

— Da, însă nu vă faceţi griji. Va fi pe mâini bune.

Helga văzu lacrimile strălucind în ochii negri ai femeii.

— Sunteţi o mamă înţelegătoare, admirabilă.

Doamna Jones se ridică şi ea.

— Fiul meu este admirabil, doamnă. Pentru el, nimic nu-i prea bun. Vă mulţumesc şi Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Întoarsă în apartamentul de la hotel, Helga telefonă la administraţie.

— Vreau să vorbesc cu angajatul care se ocupă de camera mea. Cred că îl cheamă Dick. Vă rog să-i spuneţi să urce la mine.

— E ceva în neregulă, doamnă? întrebă administratorul, îngrijorat.

— Totul e în regulă, răspunse cu răceală Helga. Vreau doar să vorbesc cu el.

— Sigur, doamnă Rolfe. Vi-l aduc imediat.

— Trimiteţi-l pe el. De dumneavoastră nu am nevoie.

Închise, spunându-şi că această cerere va stârni oarecare vânzoleală, însă puţin îi păsa. Îşi aprinse o ţigară, uitându-se la ceas. Era unu fără un sfert. Simţea nevoia să bea ceva, însă preferă să aştepte până când avea să coboare la restaurant.

După trei minute care i se părură lungi, auzi o bătaie în uşă.

— Intră, rosti Helga.

Dick Jones intră nehotărât. În ochii săi întunecaţi se citea o uşoară teamă. Pielea îi era lucioasă de transpiraţie, în lumina limpede care inunda apartamentul.

— M-aţi chemat, doamnă? bolborosi tânărul.

— Intră şi închide odată uşa aia.

Se execută, făcând apoi câţiva paşi, până în apropierea ei.

— Ascultă-mă cu atenţie, Jones. Eşti în încurcătură. Am discutat cu mama ta, îi zise ea şi văzu cum îl trecură fiorii. Crede că ai pus bani deoparte, ca să-ţi cumperi motocicleta, şi că maşinăria asta costă o mie de dolari, cum i-ai povestit. Ştiu că te-a costat mai mult de patru mii de dolari. Şi pot să i-o dovedesc mamei tale. Ce părere ai, ce va spune când o să afle?

Băiatul ridică braţele, în semn de implorare.

— Să nu-i ziceţi, doamnă, se milogi Dick. Vă rog, nu-i spuneţi nimic!

Ea scoase magnetofonul din geantă şi îl puse pe masă.

Îşi ascultară în tăcere propriile voci, distincte şi clare. Când se termină înregistrarea, Helga opri magnetofonul, uitându-se la băiat.

— Asta e o mărturisire, Jones. Recunoşti că ai furat un document de valoare... Poliţia îşi va spune cuvântul. Amicul Jackson şi cu tine aţi putea ajunge la puşcărie pentru cel puţin cinci-sprezece ani.

Pe băiat îl apucă tremuratul.

— Nu voiam decât motocicleta, doamnă.

— Şi, ca s-o obţii, ai devenit hoţ. Mama ta mi-a relatat că eşti un fiu admirabil. Ce-ar crede ea despre un băiat admirabil şi... hoţ.

El nu răspunse. Rămase încremenit acolo, în faţa ei, cu transpiraţia şiroind şi chipul cenuşiu.

Îl lăsă să fiarbă în suc propriu, apoi, după un răstimp destul de lung, continuă:

— Vei părăsi Nassau, Jones. O să vii să lucrezi pentru mine, la Paradise City. Vreau să te smulg din ghearele lui Jackson. Vei fi plătit, dar vei face exact ce ţi se va spune. Domnul Hinkle, valetul meu, se va ocupa de tine. Nu ai voie să-mi pricinuieşti nici un necaz. Mama ta este de acord. Fă-ţi bagajele şi să fii gata pentru mâine dimineaţă. E clar?

Ochii lui negri se rotunjiră.

— Dar, doamnă, nu vreau să plec. Aici locuiesc, am casa mea, o slujbă bună. Nu vreau să plec!

— La asta ar fi trebuit să te gândeşti înainte să ajungi hoţ, i-o întoarse Helga, fără milă. O să faci ceea ce-ţi spun eu, altfel te denunţ domnului Henessey, care nu te va menaja, fii sigur. Ne-am înţeles?

El îşi frânse mâinile.

— Şi ce-o să fac cu motocicleta mea? Doamnă...

— Dă-o dracului, pe nenorocita aia de motocicletă! strigă Helga, furioasă. Ieşi afară! Vei pleca mâine!

Înfrozit, cu privirea fixă, băiatul se dădu înapoi cu spatele, către uşă.

— O să te cheme Hinkle. Vei face tot ce-ţi cere, fără să crâcneşti. Şi caută să-l eviţi pe Jackson. Ai înţeles?

— Da, doamnă.

— Atunci, du-te!

Ieşi cu capul plecat, ca un câine bătut.

Helga stinse ţigara, dându-şi seama că-i tremura mâna. *Atacul e cea mai bună apărare.* Nu putea să-şi ierte nici moartă că-l înfrozise pe tânărul metis, însă fusese nevoită. Lupta doar pentru propriul ei viitor.

Consultând cartea de telefon, găsi o singură altă firmă de detectivi, British Agency, al cărei director era domnul Frank Gritten. Ceru centralistei să-i facă legătura. Îi răspunse un glas de femeie, răspicat şi eficace:

— British Agency. Ce doriţi?

După o scurtă ezitare, Helga răspunse:

— Sunt doamna Herman Rolfe. Aş dori să discut cu domnul Gritten, astăzi, la ora trei după-amiază.

— Doamna Herman Rolfe?

Helga îşi imagina faţa uluită a secretarei.

— Exact.

— Sigur că da, doamnă Rolfe. Domnul Gritten vă va primi cu plăcere la ora trei.

Helga închise.

Rămase pe gânduri, îndelung. Riscul era mare, însă n-avea decât de câştigat... Sau de pierdut.

Coborî în hol şi anunţă recepţionerul că urma să ia masa de prânz la rotiserie. Ceru să i se rezerve o masă într-un colţ liniştit şi ieşi pe terasă. Hinkle nu se afla acolo. Nu şi-l putea imagina făcând baie în ocean, cu toate că, dacă stătea să se gândească bine, nimic din ceea ce făcea Hinkle n-o mai surprindea.

Urcă la volanul maşinuţei Mini, îndreptându-se către Banca din Nassau, unde ceru să-l întâlnească pe director. Fu imediat introdusă în biroul acestuia. Plăcuţa de pe birou o informă că se numea David Freeman; era un englez jovial şi rubicond, care se ridică rapid.

— Sunt încântat să vă văd, doamnă Rolfe, spuse directorul, arătându-i un fotoliu. Cu ce vă pot fi de ajutor?

Helga se aşeză.

— Am cerut ieri să mi se pregătească cincisprezece mii de dolari în numerar, domnule Freeman.

— Desigur. Dispoziţiile dumneavoastră au fost îndeplinite.

— Doresc zece mii în bancnote de o mie. Să fie notate seriile bancnotelor. Vă voi semna o chitanţă, pe care aş vrea să fie trecute şi aceste serii.

Freeman ridică sprâncenele, însă, văzând expresia glacială şi dură a clientei sale, socoti că era preferabil să nu manifeste prea multă curiozitate.

— Sigur, doamnă Rolfe. Voi da ordine în acest sens.

Ridică receptorul telefonului şi dădu câteva instrucţiuni, apoi adăugă:

— Sper că domnul Rolfe se simte mai bine.

— Da, mulţumesc, încuviinţă ea, după care, adunându-şi curajul, continuă: domnule Freeman, mi-aţi putea spune ce reputaţie are British Agency? Este de încredere?

— Cu siguranţă, doamnă Rolfe, o asigură Freeman, dar chipul său roşiatic îi trăda surpriza. Puteţi avea toată încrederea; domnul Gritten, directorul, este un fost inspector principal al poliţiei din Nassau. Şi un vechi prieten de-al meu. Un om de toată încrederea, cinstit şi integru.

— Mai există, mi se pare, agenţia „Discretion"?

Freeman se strâmbă.

— Între noi vorbind, nu v-aş recomanda-o.

— Mulţumesc.

Apăru un funcţionar, aducând zece bancnote de o mie de dolari şi chitanţa, pe care Helga o semnă, asigurându-se că fuseseră notate seriile bancnotelor. Puse banii în geantă.

Aruncându-i lui Freeman o privire rece, Helga zise:

— Păstraţi la loc sigur această chitanţă. Ar putea deveni probă capitală într-un eventual proces, pentru o afacere gravă.

— Înţeleg, doamnă Rolfe.

Chipul buimac al lui Freeman exprima limpede că şi-ar fi dorit să priceapă ceva, însă în faţa lui se afla soţia lui Herman Rolfe, aşa că îşi spuse că nu era cazul să pună întrebări indiscrete soţiei unuia dintre cei mai bogaţi oameni din lume.

Mulţumită de activităţile dimineţei, Helga se întoarse la hotel. Bău de una singură o votcă, pe terasă, şi se duse să ia un prânz uşor la rotiserie. Cum mai avea o oră până să plece la British Agency, urcă în cameră, unde, lungită pe pat, recapitulă ce avea să-i spună domnului Gritten.

Soneria telefonului îi întrerupse gândurile.

— Sunt doctorul Bellamy, doamnă Rolfe. M-am sfătuit cu doctorul Levi. Crede, ca şi mine, că soţul dumneavoastră este transportabil şi a vorbit cu domnul Winborn despre asta. Va fi pregătit un avion-taxi, mâine, la ora două.

— O veste excelentă, doctore. Mulţumesc pentru tratamentul acordat soţului meu.

Telefonă apoi la recepţie, cerând să fie găsit Hinkle. În zece minute, valetul apăru. Îi repetă ceea ce spusese doctorul Bellamy.

— Aranjează în aşa fel să-mi pregătească cineva bagajele pentru mâine dimineaţă, Hinkle, te rog. Te-aş ruga, de asemenea, să iei legătura cu băiatul acela, Dick Jones, şi să ai grijă să fie pregătit de plecare împreună cu noi, da?

Hinkle se înclină.

— Bine, doamnă.

După plecarea lui, părăsi şi ea hotelul, ducându-se cu maşina la birourile British Agency, pe Ocean Avenue.

Cercetând panoul mare din hol, află că agenţia „Discretion" a lui Harry Jackson se afla la etajul trei. Deasupra, la patru, era sediul British Agency, director Frank Gritten.

Luă ascensorul, urcând cele patru etaje. Fu primită de o doamnă în vârstă, cu maniere hotărâte.

— Domnul Gritten vă aşteaptă, doamnă Rolfe, zise secretara şi o conduse pe Helga într-un birou încăpător, luminos.

Tratament rezervat oamenilor marcanţi, gândi Helga; cât va mai dura oare?

Frank Gritten avea exact înfăţişarea unui fost ofiţer de poliţie, masiv, înalt, cu păr înfoiat, alb, ochi albaştri, pătrunzători, şi cu o expresie gravă care inspira încredere.

— Luaţi loc, doamnă Rolfe. Vă rog. Am fost profund mâhnit să aflu despre accidentul soţului dumneavoastră.

Helga se aşeză. Îl privi pe Gritten fără ocol, drept în ochi.

— Am fost la domnul Freeman, la Banca din Nassau. M-a încredinţat că pot avea deplină încredere în dumneavoastră, domnule Gritten.

Acesta zâmbi, instalându-se la biroul său.

— Freeman şi cu mine suntem prieteni de ani buni. Da, doamnă Rolfe, puteţi avea încredere în mine. Cu ce vă pot ajuta?

— Domnule Gritten, soţul meu e bolnav de multă vreme. Infirmitatea i-a afectat judecata. Şi-a băgat în cap că i-aş fi infidelă, declară Helga, continuând să privească direct ochii gânditori şi totodată pătrunzători ai fostului poliţist. În urmă cu trei zile, a angajat un agent de informaţii pentru a mă urmări. Un anume Harry Jackson.

Gritten încuviinţă impasibil, din cap.

— Chiar a doua zi, după ce apelase la serviciile detectivului, soţul meu a suferit acea criză. Detectivul îşi face probleme pentru onorariul său. După cum afirmă, când soţul meu l-a angajat, nu au fixat nici un preţ. A venit să mă caute, cerându-mi să-l plătesc. Susţine că ar fi lucrat două zile, angajând şi doi oameni care să mă urmărească. Aş dori să-mi spuneţi, după opinia dumneavoastră, cam ce sumă ar fi rezonabilă pentru această muncă?

Gritten luă o pipă veche.

— Îmi permiteţi să fumez, doamnă Rolfe?

Helga făcu un gest uşor, de nerăbdare.

— Da, bineînţeles.

El îi explică, îndesând pipa:

— Are dreptul la cheltuieli. Minimum, ar fi trei sute de dolari. Pentru un client de importanţa domnului Rolfe, ar putea pretinde în mod rezonabil o mie de dolari. Plus încă o sută de dolari pe zi, de cheltuială. Pentru două zile muncite, îi puteţi da o mie două sute de dolari, nici un cent în plus.

— Domnul Jackson îmi pretinde zece mii de dolari.

Privirea albastră a lui Gritten deveni ca oţelul.

— Aveţi vreo dovadă, doamnă Rolfe?

— Nimic în scris.

— Vorbim între noi, doamnă. Nimic din ce-mi spuneţi nu va ieşi din acest birou. Vă voi vorbi cinstit, la rândul meu, cu toată încrederea. De şase luni, poliţia din Nassau încearcă să-i suspende licenţa lui Jackson. Este bănuit de şantaje, însă până în prezent n-a reuşit să obţină nici o dovadă. Dacă aţi putea şi aţi fi de acord să aduceţi dovada că vă pretinde zece mii de dolari pentru două zile de muncă, poliţia ar pune capăt activităţilor lui.

— Dar cum se face, domnule Gritten, că el este corespondent al agenţiei de investigaţii Lawson, din New York, o firmă cunoscută ca foarte onorabilă?

Gritten trase un fum din pipă.

— Jackson a fost unul dintre agenţii lor. În urmă cu patru ani, a venit să se stabilească aici, pe cont propriu. Agenţia Lawson l-a ajutat. Anul trecut, Jackson a făcut cunoştinţă cu o cântăreaţă de cabaret, care i-a devenit amantă. Este foarte pretenţioasă şi, ca să n-o piardă, Jackson a început să cheltuiască din greu. Acum e strâmtorat cu banii şi, după ceea ce-mi relataţi, pare gata de orice, ca să facă rost de ceva verzişori.

Cunoaşte-ţi duşmanul! Helga simţi un moment de triumf. Soarta îi oferea noi atuuri.

— Ce ştiţi despre acea femeie, domnule Gritten?

Fostul poliţist scoase pipa din gură.

— Dacă doriţi să-l puneţi pe Jackson la locul lui, doamnă Rolfe, ar trebui să veniţi cu mine la poliţie, care vă va proteja în cel mai discret mod cu putinţă.

— Vă mulţumesc, domnule Gritten, dar prefer să mă ocup singură de Jackson, răspunse sec Helga. V-aş fi însă recunoscătoare dacă mi-aţi da toate detaliile posibile. Cine este acea femeie?

— Se numeşte Maria Lopez. Lucrează la clubul *Blue Bird*. Este soţia lui Ed Lopez, proprietarul unui vas pe care-l şi pilotează, cu care asigură curieratul în toate insulele arhipelagului. Un tip interesant. Poliţia îl supraveghează de multă vreme. E capul unei bande, numite *Capetele de mort*. Acest gangster îi terorizează pe toţi cei care lucrează în docuri; dă amenzi, cere taxe, nedându-se îndărăt de la crimă. Lopez este la fel de periculos ca un câine turbat, doamnă Rolfe.

— Nu are grijă de nevastă-sa?

Gritten zâmbi.

— Ba bine că nu! O adoră! După cum vă spuneam, acest Lopez e un individ interesant. O dată ce capătă încredere în cineva, nu-şi mai pune întrebări. Are încredere deplină în soţia lui.

— Şi totuşi, Jackson şi cu ea...

— Maria e lacomă, iar Jackson cheltuieşte ceva bani pentru ea. Sunt conştienţi amândoi de riscul pe care-l presupune legătura lor, aşa că sunt mai mult decât discreţi, şi nimeni, în afară de poliţie, nu e la curent cu relaţia lor.

— S-ar zice că Jackson stă pe dinamită, nu?

Zâmbetul lui Gritten deveni larg.

— Este o figură de stil, doamnă Rolfe.

Helga se ridică.

— Vă mulţumesc. Mi-aţi fost de foarte mare ajutor. Cât vă datorez?

— Doamnă Rolfe, rosti Gritten, ridicându-se la rândul său, am auzit vorbindu-se despre dumneavoastră. Dacă-mi veţi scuza expresia, s-ar părea că sunteţi ceea ce prietenii mei americani numesc o femeie afurisit de dură. Tot ceea ce v-am spus ca să-l puteţi înfunda pe Jackson e gratis. Vă doresc toate cele bune şi nu uitaţi, din suflet vă rog, că şi Jackson e al naibii de dur. Dacă vreodată veţi avea nevoie de ajutor, sunt la dispoziţia dumneavoastră.

— Nu voi avea nevoie de ajutor, domnule Gritten, dar vă mulţumesc oricum.

După care, adresându-i cel mai fermecător surâs al ei, părăsi biroul şi coborî pe scări, fără să mai aştepte liftul.

Ajunsă la hotel, se uită la ceas. Era patru şi douăzeci de minute. Se gândi la lungile ore de aşteptare, dinaintea confruntării cu Jackson.

Numai dacă n-ar fi atât de singură! Dac-ar avea măcar pe cineva care s-o ajute să treacă mai uşor timpul până dimineaţă! Nici nu se punea însă problema de a-şi asuma vreun risc. Trebuia să rămână în apartament, să ia masa de seară fără nimeni alături, pe terasă, iar apoi să înghită două somnifere, singura companie posibilă.

Surâse cu amărăciune. Una dintre cele mai bogate femei din lume, şi disperată de singurătate!

A doua zi dimineaţă, la ora nouă, Hinkle apăru împingând măsuţa lui rulantă.

— Sper că doamna a dormit bine, glăsui Hinkle încet, turnând cafeaua.

— Foarte bine, mulţumesc.

Cele două pastile îi asiguraseră doamnei Rolfe un somn liniştit. Se simţea destinsă, însă cu mintea limpede.

— Sunt sigură că eşti fericit de întoarcerea acasă, Hinkle.

— Da, doamnă. Viaţa la hotel îmi displace profund.

— Domnul a avut o noapte liniştită?

— Aşa s-ar părea. I s-au administrat calmante, doamnă.

Ea bău o înghiţitură de cafea.

— Pe Jones l-ai văzut?

Chipul lui Hinkle se întunecă.

— Da, doamnă. Va fi gata de plecare după micul dejun.

— Mi se pare a fi inteligent, remarcă ea pe un ton neutru.

— Aşa s-ar părea. Desigur, mai are multe de învăţat.

În glasul lui Hinkle se simţea dezaprobarea.

Aşadar, Dick – pentru ea era Dick, de-acum – nu crease probleme. Îşi simţi inima bătând cu putere.

— Trebuie să ies în dimineaţa asta. Voi mânca de prânz la braserie.

— Bagajele sunt pregătite, doamnă. Mă voi ocupa de nota de plată. Plecarea va fi la ora unu şi jumătate.

— Îmi eşti de mare ajutor, Hinkle, îl flată ea, zâmbind cu căldură.

— Doamna e prea bună. Am pus ordine în îmbrăcămintea şi actele domnului... Dosarul roşu cu scrisoarea către domnul Winborn nu se mai afla acolo.

Pe Helga o trecură fiorii. Ar fi trebuit să se gândească la acest amănunt. Reflectă rapid. Încrederea lui Hinkle era vitală pentru ea. Situaţia devenea extrem de periculoasă; trebuia să-l aibă de partea ei.

— Ai fost atât de bun, să mă asiguri că aveam aprobarea dumitale, spuse Helga liniştită, străduindu-se să-l privească în faţă. Nici nu ştii cât de recunoscătoare îţi sunt, pentru că ai avut încredere să-mi destăinui despre scrisoare. Te-ai purtat ca un adevărat prieten, Hinkle, iar eu am mare nevoie de unul.

Expresia de pe chipul lui Hinkle se îndulci. Se înclină discret, iar ochii i se umeziră. Ea înţelese imediat că era pe calea cea bună.

— M-ai sfătuit să citesc scrisoarea. Am făcut acest lucru, Hinkle, şi îţi datorez scuze. Când mi-ai zis că intelectul domnului s-a diminuat, nu te-am crezut. Nu puteam să-mi imaginez că se îmbolnăvise mental. Ieri l-am văzut şi am constatat, pe loc, că aşa este. Îmi dau seama că eşti mult mai perspicace decât mine. Mi-a adresat o privire plină de ură, a fost îngrozitor. Am auzit că persoanele care suferă de tulburări mentale se întorc împotriva celor pe care-i iubesc cel mai mult. Noi am fost întotdeauna atât de apropiaţi... atât de fericiţi împreună. Am făcut tot ce a fost posibil pentru el...

Îşi ascunse faţa în palme şi simulă un suspin, străduindu-se să stoarcă şi câteva lacrimi.

— Doamnă, vă rog, vă faceţi rău, bolborosi Hinkle cu glas nesigur. Mi-aş putea permite să...

Ea ridică fruntea. Pe obraz i se prelinse o lacrimă.

— Nu, Hinkle, te implor. Ne face prea rău amândurora. Ai fost atât de bun cu mine. Am citit scrisoarea. Dacă domnul Winborn ia cunoştinţă de conţinutul ei, viaţa mea e terminată... Ştiu, ca şi dumneata, că, dacă starea domnului ar fi fost normală, n-ar fi conceput niciodată o asemenea scrisoare, atât de crudă, de nedreaptă. Am luat-o...

Închise ochii, din care se prelinse încă o lacrimă.

— Doctorul Levi crede că domnul n-o mai duce mult. Voi păstra scrisoarea la loc sigur. Dacă el îşi va reveni, voi strecura la loc scrisoarea, printre hârtiile din birou; dar, dacă moare – mă rog la Dumnezeu să-l ajute să se însănătoşească şi să învingă această boală mentală –, voi distruge scrisoarea. Spune-mi dacă greşesc.

— Doamnă, răspunse Hinkle, cu vocea gâtuită, nu v-aş fi sugerat să citiţi această scrisoare dacă n-aş fi sperat că o veţi lua. E un lucru foarte trist, şocant chiar. Mi-e teamă că domnul ar putea fi foarte bolnav. Aţi procedat bine. Ar fi o mare mulţumire pentru mine dacă mi-aţi permite să rămân în serviciul dumneavoastră.

Helga se întoarse brusc, ca nu cumva Hinkle să-i surprindă privirea victorioasă.

— Mulţumesc, Hinkle, şopti ea.

Aşteptă până când uşa se închise în urma lui, după care scoase un oftat profund, de uşurare. Jocul era încă în favoarea ei. Dragul de Hinkle, atât de bun şi credincios!

Simţi o uşoară remuşcare, pentru că se folosise de el, însă o alungă imediat din minte.

Atacul e cea mai bună apărare.

Şi-acum, Jackson!

Peste o oră, parcă maşina pe Ocean Avenue şi urcă până la etajul al treilea al clădirii de birouri. Bătu la uşa din sticlă mată, o deschise şi pătrunse într-o anticameră mică.

Se simţea stăpână pe ea, iar nervii de oţel îi insuflau un curaj vecin cu sacrificiul. Urma să afle curând dacă Jackson putea fi învins cu o cacealma curajoasă sau era, într-adevăr, dat dracului de dur, cum pretindea Gritten.

La un birouaş simplu stătea o negresă tânără, cu păr înfoiat. Purta blue-jeans decoloraţi şi o cămaşă bărbătească în culori ţipătoare, cu poalele înnodate sub sâni. Citea o revistă de cinema. Zărind-o pe Helga, deschise ochii mari. În mod voit, Helga îmbrăcase un costum taior gri, iar la gât purta doar un şirag de perle. Siguranţa ei glacială şi privirea dură păreau s-o hipnotizeze pe fată.

— Cu domnul Jackson, spuse sec.

— Da, doamnă.

Tânăra se ridică, deschizând o uşă din dreapta ei.

— Ai o clientă, anunţă secretara.

Helga o dădu deoparte pe secretară, pătrunzând într-un birou amărât, puţin mai mare decât anticamera.

Remarcă, examinându-l, că ochiurile de geam erau murdare, covorul, tocit, iar dulapurile metalice, cam ruginite.

Jackson, care citea nişte pronosticuri de curse, se ridică dintr-o mişcare şi scăpă ziarul din mână.

— Ei bine, asta da, surpriză! exclamă el, zâmbind forţat.

Helga îl privi fix. Nu mai era tipul atrăgător, impecabil cu care se întâlnise la *Perla din stridie*. Avea în faţă un Jackson în ţinută de lucru, costum vechi, boţit, cămaşă cu manşete murdare şi o pată de grăsime pe cravată.

Helga aşteptă ca fata să închidă uşa, apoi se aşeză în faţa biroului, pe un fotoliu de piele, ros.

— Sunt destul de grăbită, domnule Jackson. Domnul Rolfe şi cu mine plecăm din Nassau cu avionul de ora două. M-a rugat să-ţi achit onorariul.

Timp de o fracţiune de secundă, privirea trădă uluiala lui Jackson, după care acesta îşi reveni, râzând uşor.

— Amabil din partea lui, doamnă Rolfe. Sunt încântat să aflu că s-a pus pe picioare atât de repede.

— Cât îţi datorează?

Jackson închise ochii pe jumătate.

— Ne-am înţeles, cred, asupra acestui lucru, doamnă Rolfe.

— Cât îţi datorează? repetă Helga.

— Aţi acceptat să-mi plătiţi zece mii de dolari.

— Domnul Rolfe consideră această sumă prea mare.

Cu chipul devenit brusc impasibil, Jackson mârâi:

— Asta nu mă priveşte, doamnă Rolfe, zise el aspru şi zâmbetul ironic, sigur de sine, reapăru. Asta o aranjaţi între dumneavoastră şi el, nu?

Helga ridică din umeri. Deschise geanta, scoase cei zece mii de dolari şi numără ostentativ bancnotele, punându-şi-le pe genunchi.

— Dacă-mi dai o chitanţă de zece mii de dolari pentru două zile de lucru, pe care s-o pot înmâna soţului meu, îţi plătesc.

Zâmbetul care trăda siguranţa dispăru.

— Aşadar, jucaţi tare, nu? V-am avertizat doar, recunoaşteţi? N-o să vă meargă. Vă dau chitanţă pentru o mie de dolari, restul sumei rămânând între noi, confidenţială.

Se întrerupse, aplecându-se în faţă, şi, cu ochii scânteind ca nişte agate, întrebă:

— Mai aveţi vreun magnetofon prin geantă?

— Da, încuviinţă Helga, dar nu e pornit. L-am adus ca să-ţi dau să asculţi o înregistrare făcută ieri. O discuţie între mine şi Dick Jones. Mucosul, cum îi spui dumneata.

Depuse aparatul pe birou. Jackson înţepeni.

— Poate că eşti un detectiv profesionist, reluă Helga, dar ca şantajist nu te-ai dovedit a fi decât un amator.

— Credeţi? mârâi Jackson, pe chipul căruia apăruse un zâmbet rău. Ascultă aici, păpuşo, te am la mână, e clar? Dă-mi gologanii sau ţi-i iau eu!

— Eşti destul de prost ca s-o faci şi pe asta, zise sigură de ea şi puse teancul de bani pe birou. Deci, nu eşti numai şantajist, ci şi hoţ.

Jackson întinse mâna după bani, dar se răzgândi. Se uită la ea, înciudat.

— Ce-ai pus la cale?

— Bună întrebare, ca să-ţi folosesc propriile cuvinte! răspunse Helga, care începea să se amuze. Banca a notat seriile banilor, iar poliţia, după cum mi s-a spus, abia aşteaptă să calci strâmb ca să-ţi salte licenţa. Sunt în măsură să dovedesc că aceşti bani îmi aparţin. Poţi dovedi că nu i-ai furat? Dar ia-i, nu te jena... Cu condiţia să ai curajul, domnule Jackson, adăugă ea, cu glas liniştit, dar ameninţător.

El se uită îndelung la bani, apoi la Helga. Chipul i se înroşi brusc.

— Perfect! Ajunge, păpuşo! Ţi-am dat o şansă! Scrisoarea va ajunge la Winborn!

Helga izbucni în râs.

— Te-au lăsat nervii, domnule Jackson? Mă uimeşti. Nu eşti decât un căutător prin gunoaie, amărât. Şi cele cinci sute de mii de dolari pe care trebuie să-i împarţi cu mucosul dumitale? Nici măcar nu mai ai tupeul să te baţi pentru ei?

— Ascultă, scârbă ordinară...

— Ba nu, domnule Jackson. Dumneata ai să asculţi.

Porni magnetofonul. Când din difuzorul minuscul se auzi vocea înspăimântată a lui Dick Jones, Jackson avu o tresărire. Rămase împietrit până la finalul înregistrării, după care, înşfăcând aparatul, îl îndesă în buzunar.

— Nu te repezi, domnule Jackson, nu-i decât o copie, rosti apăsat Helga.

El o fulgeră cu privirea, trăsăturile regulate fiindu-i schimonosite de o furie fără margini.

— Îţi închipui că se va ţine seama de ce spune un împuţit de metis, în loc de ceea ce afirm eu? mârâi Jackson.

— Dar dumneata? Nu pari prea sigur.

Jackson se răsturnă pe spătarul fotoliului, făcând eforturi vizibile pentru a se potoli.

— E o cacealma bună, păpuşo, dar nu se prinde. Încă puţin şi m-ai fi păcălit, rânji bărbatul, încercând să pară stăpân pe el. Aproape, dar nu de tot. Nici un judecător nu va da o sentinţă

în baza unei înregistrări pe bandă magnetică. Primul lucru pe care va dori să-l cunoască va fi conţinutul scrisorii şi cum ai reuşit s-o sustragi dintre documentele soţului dumitale. Mă întreb cam ce-ai putea să-i explici, nu? Ce zici? Nu, puiule, degeaba încerci să mă tragi în piept. Comedia s-a sfârşit. Vreau zece mii de dolari curaţi, fără serii notate, şi cecuri la purtător pentru cinci sute de miare, că dacă nu...

Ea îl studie şi înţelese că dama fusese bătută de rigă, dar nu se sperie, pentru că, în cele din urmă, atuul cel mare îl avea tot ea.

— Credeam că banda înregistrată o să te sperie şi o să te facă să-mi dai scrisoarea, domnule Jackson, zise ea calmă. Văd că te-am judecat greşit.

El o privi neîncrezător mai întâi, apoi chipul i se lumină şi izbucni în râs.

— Eşti o jucătoare înrăită, nu? Mă rog, se poate întâmpla oricui să mai ia şi plasă. Bun, uite ce vei face...

— Ştiu ce am de făcut. Un lucru de care îmi e puţin silă, domnule Jackson. Te-ai dovedit un gunoi, aşa că îţi doresc moartea mai mult decât pe-a altcuiva.

El se încruntă.

— Mă ameninţi?

— Cu tot regretul, domnule Jackson, mă obligi să te şantajez, aşa cum ai procedat şi dumneata.

— Ce tot spui? N-ai terminat cu tâmpeniile? Îţi zic eu ce ai de făcut...

— O să-i telefonez lui Ed Lopez, să-i relatez că i-o tragi nevesti-sii, declară Helga, accentuând fiecare silabă. Am să-i mai spun să ia legătura cu Frank Gritten, pentru a avea dovada. Ai fost urmărit, domnule Jackson. Iată, aşadar, ce voi face dacă nu-mi înapoiezi imediat scrisoarea.

Jackson se făcu mic în fotoliu. Chipul i se albi brusc, deschise gura, iar ochii îi deveniră sticloşi.

— Când ai ceva de ascuns, domnule Jackson, nu te distrezi şantajându-i pe alţii, i-o trânti Helga. Dă-mi scrisoarea!

Cinci minute mai târziu, părăsi biroul, având în mână dosarul roşu. Trecu prin faţa tinerei negrese uluite şi începu să alerge pe scări în jos, până pe trotuar.

Capitolul al V-lea

În timpul întoarcerii la hotel, Helga avu impresia că niciodată cerul nu fusese atât de albastru, oceanul, atât de sclipitor, şi mulţimea care umplea plaja, atât de minunată, de veselă. Se simţea întinerită cu zece ani, radioasă şi în plină formă.

Cel mai bun dintre generali, iată, nu pierdea nici o bătălie!

Pentru a doua oară, pusese cu botul pe labe un şantajist, ba încă, ce mai lovitură îi aplicase acelui gunoi! Prinsă într-un blocaj de circulaţie, se porni să râdă în hohote. Un domn în vârstă, într-o maşină vecină, o privi stupefiat. Îi dărui un zâmbet larg. Domnul zâmbi şi el, timid, după care întoarse capul.

Avea încă în faţa ochilor expresia de om dărâmat a lui Jackson, când îi returnase dosarul roşu, scrisoarea şi copia. Tremura, iar transpiraţia îi

şiroia pe chip. Îi azvârlise o bancnotă de o mie de dolari, cerând chitanţă. Mâna îi tremura în aşa hal, încât abia reuşise s-o semneze.

În timp ce-i smulgea chitanţa, îi spusese cu dispreţ:

— N-ai decât să te distrezi cât mai bine cu târfa dumitale, domnule Jackson. Nu te dau în gât, însă, mai devreme sau mai târziu, se va găsi cine s-o facă.

Zicând acestea, îl lăsase şah-mat.

„Uite cine era să-mi întunece aventura amărâtă", gândi Helga, izbucnind iarăşi în râs. Cele mai bune cărţi erau încă la ea! Peste câteva ore, urma să se întoarcă acasă. Herman, internat în spital, n-avea s-o deranjeze. Se gândi la Dick Jones, la frumuseţea lui, iar inima începu să-i bată cu putere. Îşi spuse că trebuia procedat cu grijă, numai că el era atât de tânăr, atât de plin de sevă! Seducerea lui ar fi reprezentat o aventură excitantă şi numai Dumnezeu ştia câtă nevoie avea de un strop de sare şi piper în existenţa ei! Poate pentru prima oară în viaţă, abia aştepta să se întoarcă acasă. Până atunci, vila luxoasă, cu Herman omniprezent, fusese pentru ea ca un cavou, dar acum, gata! Cu Dick în preajma ei şi Herman în spital, nu se mai gândea nici măcar la Elveţia. Winborn îi promisese o sumă de bani în avans. Imediat după sosirea la Paradise City,

urma să-i telefoneze, cerându-i să-i verse în cont suma discutată, transferând-o, evident, din contul elveţian.

Se uită la ceas. Încă două ore şi jumătate până la plecarea din Nassau. Hotărî să nu mai ia masa la braseria hotelului, care i se părea un loc prea sobru. La buna ei dispoziţie s-ar fi potrivit mai bine un restaurant cu profil antilez. Nu avea importanţă că era îmbrăcată atât de sobru. Avea intenţia să se distreze şi chiar voia o distracţie pe cinste!

Parcurgând faleza, parcă în faţa tavernei *Riviera*. Sala era ţixită de băieţi şi fete pe jumătate dezbrăcate. Amplificatoarele revărsau continuu muzică ritmată, săltăreaţă.

Un bărbat de culoare, îmbrăcat în alb, veni spre ea.

— O masă, doamnă?

Zâmbea cu gura până la urechi, semn că o recunoscuse.

Puţin îi păsa. Tot ce-şi dorea era să danseze împreună cu tinerii.

— Da. Şi o votcă dublă.

— V-aţi simţi mai în largul dumneavoastră în bikini, doamnă, propuse chelnerul. Avem de vânzare. Aveţi şi o cabină, în spate, să vă schimbaţi.

— E minunat! exclamă ea şi izbucni în râs.

Peste zece minute stătea la o masă, îmbrăcată într-un bikini roşu aprins, cu alb, având paharul în faţă. Era încântată să constate că trupul ei zvelt suporta cu succes comparaţia cu cel al fetelor cu fese puternice, tremurânde, care se zbânţuiau pe ringul de dans.

Un tip înalt, suplu, cu părul până la umeri şi un zâmbet plin de importanţă, se apropie în paşi de dans, îmbrăcat numai în slip.

— Nu se poate aşa ceva, puişor... În localul ăsta, nimeni nu stă jos! Treci încoace! Zguduie-te!

Îl urmă în mulţime, abandonându-se ritmului. Câteva fete întoarseră capul, cercetând-o, însă majoritatea părea s-o accepte.

Zbuciumându-se dinaintea ei, băiatul o întrebă:

— Eşti nouă pe-aici, baby, nu? Eu remarc toate tipesele, dar pe tine nu te-am mai văzut.

Tipesele! Îi venea să-l sărute!

Se simţea atât de excitată şi fericită, încât nu mai avea nevoie nici măcar de băutură. Când muzica se opri, tipul îi propuse:

— Bronzul ăsta ar trebui întărit puţin, frumoaso. Înoţi?

— Mai mult sau mai puţin...

— Facem o baie.

— De ce nu?

El o luă de mână, trăgând-o în fugă pe nisip, apoi în apă.

— Vino după mine, fetiţo. Nu mă duc prea departe.

Se opri să-l studieze. Un tip în genul „fii atentă la mine", gândi ea. Nu tu stil, nici un pic de viteză. Îi acordă un avans considerabil, plonjă rapid, îl ajunse şi-l depăşi, ca o săgeată. Înotă cam o sută de metri, după care se întoarse, aşteptându-l. Când o ajunse, constată că băiatului îi pierise orice urmă de veselie.

— Auzi? Cine te crezi? Vreo campioană sau ce? mormăi acesta, acru.

Ea îşi dădu seama de greşeală. Bărbaţii! Voiau ca ei să fie primii în toate! Ar fi trebuit să se prefacă o nepricepută.

— De ce nu mi-ai spus că înoţi atât de bine? Îţi baţi joc de mine?

Scânteia se stinsese. Nu se mai învăţa minte odată!

— Mi se încălzeşte băutura, se scuză ea, după care se întoarse pe plajă lăsându-l mască, în urmă.

„Mai dă-i dracului de bărbaţi! îşi zise Helga ofuscată. Sunt buni doar să te foloseşti de ei când ai nevoie şi să-i dai deoparte când nu-ţi mai sunt de folos!"

Se şterse şi îmbrăcă din nou rochia, în cabina din spate, plăti băutura neterminată, apoi se hotărî să mănânce singură la braseria hotelului. Plecă, auzind-o pe una dintre fete, în urmă:

— Ce mai caută şi asta pe-aici?

„Mai du-te-n...", o repezi în gând Helga.

Urcă în Mini, contemplând parbrizul prăfuit. Nici chiar aşa. Fata aia o luase drept o pipiţă sau mai rău.

Până când ajunse la hotel, îşi recăpătase buna dispoziţie. Îi era foame, aşa că se duse direct la braserie. Şeful de sală o întâmpină în prag, cu o mutră gravă.

— Scuzaţi-mă, doamnă Rolfe, aţi fost căutată la recepţie.

Îl privi din cap până-n picioare.

— Cine era?

— Valetul dumneavoastră, cred... Hinkle.

Se uită nerăbdătoare la ceas. Era ora douăsprezece şi treizeci şi cinci de minute.

— O să aştepte, replică ea sec. Acum mi-e foame.

După o scurtă ezitare, şeful de sală o conduse la o masă mai depărtată. Comandă o salată de crab, cu o jumătate de litru de vin alb.

N-avea de ce să-şi amâne prânzul, îşi spuse ea; o încurcătură cu bagajele sau Dumnezeu ştie ce.

Îşi termină, aşadar, crabul, după care îl zări pe Hinkle, nehotărât, în pragul uşii. O simplă privire aruncată chipului valetului îi fu de ajuns doamnei Rolfe ca să mototolească şervetul şi să se ridice. Îl ajunse şi îl urmă în hol, sub privirile curioase ale celorlalţi clienţi.

— Ei bine? Ce e?

— Domnul. Îmi pare rău să vă anunţ că nu se simte bine deloc.

Îl privi fix, simţind o strângere de inimă.

— Nu se simte bine? Ce vrei să spui?

— Doctorul Bellamy e cu el chiar în acest moment. Doriţi să urcaţi împreună cu mine, doamnă?

Fu scuturată de un fior, însă îl urmă pe Hinkle până la lift, conştientă de privirile personalului şi ale mai multor turişti din hotel. În prezenţa liftierului care trăgea cu urechea, nu putea pune întrebări, aşa că fu nevoită să aştepte să ajungă pe culoarul ultimului etaj.

— Deci, nu mai plecăm, Hinkle?

Nu era în stare să se gândească la altceva.

— Mi-e teamă că nu, doamnă. Recidiva domnului pare gravă.

Tot succesul ei triumfal asupra lui Jackson, perspectiva excitantă a întoarcerii acasă însoţită de Dick Jones se topiră precum zăpada la soare.

„Fir-ai al dracului, Herman!", gândi ea. Însă imediat se simţi ruşinată. „Împuţito! Egoisto! Ţi-ar plăcea să fii infirmă, cu balele curgându-ţi din gură, cu picioarele şi un braţ paralizate?", îşi reproşă Helga.

Bellamy o aştepta. În viaţa ei nu mai întâlnise un om atât de prăpăstios.

— Am veşti proaste, doamnă Rolfe. Soţul dumneavoastră este netransportabil.

— Ce s-a întâmplat?

— Din păcate, trebuie să vă mărturisesc că nu am nici cea mai mică idee. Doctorul Levi trebuie să sosească în câteva ore.

— N-aveţi idee? exclamă cu duritate Helga. A suferit o nouă criză? Mă rog, dumneavoastră trebuie să ştiţi mai bine!

— Se află sub efectul calmantelor. Aparent, s-ar părea să fi intrat în comă.

— Aparent? Dar ar trebui să ştiţi cu certitudine dacă se află în comă sau nu!

— Simptomele sunt derutante, doamnă Rolfe. Infirmiera a intrat în panică în momentul în care respiraţia i-a devenit mai slabă, iar pielea a căpătat o tentă vineţie. M-a chemat imediat. Inima bate regulat, însă mult mai lent.

Helga încremeni.

— E pe moarte?

— Nu cred, doamnă Rolfe. E vorba de o evoluţie ieşită din comun, pe care nu reuşesc să mi-o explic. Pentru orice eventualitate, l-au conectat la tubul de oxigen. Asistentul meu va rămâne lângă el. Vom face tot ce va fi omeneşte posibil.

— Aşadar, nici vorbă să luăm un avion şi să ne întoarcem împreună acasă?

— Mi-e teamă că nu.

— Trebuie să aşteptăm sosirea doctorului Levi?

— Exact, doamnă Rolfe.

— Iar dumneavoastră n-aveţi nici cea mai mică idee despre ceea ce s-a întâmplat?

— Cred că e mai bine să-l aşteptăm pe doctorul Levi. Domnul Rolfe este pacientul său.

„Doctorii ăştia!" reflectă ea.

— Ei bine, vom aştepta, se resemnă Helga şi, fără a-şi ascunde enervarea, părăsi încăperea.

Pe coridor o aştepta Hinkle.

— Lasă-mă un sfert de oră, să mă schimb, Hinkle, da? După asta, hotărâm.

— Desigur, doamnă.

Decepţionată şi furioasă, intră în apartament. Îşi scoase rapid rochia, schimbând-o cu un taior-pantalon uşor, apoi îşi aprinse o ţigară, începând să umble în lung şi-n lat prin salonul vast. Nu se gândea decât la Dick. Încă mai umbla de colo-colo, când Hinkle bătu la uşă.

— Dobitocul ăsta de doctor habar n-are ce se întâmplă, îi zise nervoasă, imediat ce intră. Trebuie să aşteptăm venirea doctorului Levi. Când s-a întâmplat?

— La câteva minute după ce aţi plecat, doamnă. Infirmiera m-a chemat, cerându-mi să-l aduc pe doctorul Bellamy. La rândul lui, acesta l-a sunat pe doctorul Levi. Din fericire, am avut suficient timp să anulez dispoziţiile date pentru bagaje.

Ea stinse cu un gest exasperat ţigara în scrumieră.

— Dacă mai rămân mult în hotelul ăsta, înnebunesc!

— Sunt întru totul de aceeaşi părere, doamnă. Poate că doctorul Levi ne va putea lămuri asupra întârzierii.

— Sper, mârâi ea, reluând plimbarea de colo-colo. În sfârşit, asta e, Hinkle, trebuie să aşteptăm.

— Ar trebui să ne gândim şi la Jones, doamnă, îndrăzni Hinkle, coborând glasul cu un ton.

De parcă ea nu s-ar fi gândit la acelaşi lucru!

— Da, sigur.

— Evident, nu vom mai avea nevoie de el, acum, doamnă. Pot să-l chem şi să-l sfătuiesc să-şi ceară reangajarea la hotel.

„Nu, Hinkle, îşi spuse ea în gând, oi fi bun şi serviabil, dar nu eşti tu cel care ia hotărârile.

— Dacă domnul Rolfe va fi în stare să călătorească, în câteva zile, aş dori să-i acord totuşi o şansă acestui băiat.

Continua să se învârtă prin salon, ca un leu în cuşcă, încercând să evite privirea lui Hinkle, care exprima, cu siguranţă, dezaprobare.

— Să aşteptăm părerea doctorului Levi. Unde e Jones?

— Nu ştiu, doamnă. Nu l-am văzut în dimineaţa asta. Avea ordin să se prezinte în hol la ora unu şi un sfert. Probabil că aşteaptă acolo.

— În regulă, Hinkle. Te anunţ imediat după ce vorbesc cu Levi.

— Bine, doamnă, mormăi Hinkle, retrăgându-se.

Helga puse mâna pe telefon şi sună imediat la recepţie.

— Dick Jones e cumva pe hol?

— Da, doamnă. Aşteaptă ordine.

— Spuneţi-i să urce în apartamentul meu, vă rog.

Închise şi, cu o mână nesigură, îşi aprinse o ţigară. Nu-şi dorea nimic altceva decât să-l ducă pe Dick în camera ei, imediat ce sosea, însă ştia că este imposibil. Era nevoită să aştepte. Strânse pumnii, înfuriată. Să aştepte! Să aştepte! Asta făcea de când se ştia... aştepta!

Dick bătu la uşă şi intră. Se opri în prag, ţinându-şi în mână vechea pălărie panama. Purta un costum gri, de pânză, ieftin, boţit, cămaşă albă şi o cravată bleumarin, tricotată.

Ea îl examină din cap până în picioare. Cu toată sărăcia îmbrăcămintei, era la fel de minunat, iar ochii mari, ca ai căprioarelor, făcură să se strângă inima frumoasei femei.

— Ai aflat că domnul Rolfe a devenit netransportabil?

— Da, doamnă... Îmi pare rău.

— Mulţumesc, Dick.

Iată cât de rapid se obişnuia să i se adreseze pe numele mic.

— Este un lucru cât se poate de trist. Asta înseamnă că vom amâna călătoria noastră.

Ea îl studia cu atenţie şi, timp de o fracţiune de secundă, îi zări în ochii negri o luminiţă.

„Aşadar, te bucuri, micuţule", îşi spuse femeia. „Nu te gândeşti decât la nenorocita ta de motocicletă. Ei bine, vom schimba lucrurile. În curând, nu te vei mai gândi decât la mine".

— Aştept hotărârea doctorului. S-ar putea să reuşim să plecăm în două, trei zile. Te poţi duce acasă. Te caut eu când voi avea nevoie de tine. Uite-ţi salariul pe o săptămână, adăugă Helga, luându-şi geanta de pe masă. Acum faci parte din personalul meu. Ai înţeles?

Ochii negri întârziară o clipă asupra bancnotei de o sută de dolari, pe care ea i-o întindea. Pe buzele cărnoase trecu o umbră de zâmbet, înăbuşită rapid.

— Da, doamnă.

Ea îi înmână bancnota.

— Nu trebuie să ai nici un contact cu Jackson, Dick. E clar?

El resimţi efectul loviturii.

— Da, doamnă.

— Perfect. Acum du-te acasă şi aşteaptă un semn, îi zise ea, privindu-l atent. Profită de motocicletă, cât mai poţi.

Dick se întoarse. O scânteie slabă în ochii lui? Nu era foarte sigură.

Băiatul deschise uşa şi, înclinându-se, ieşi, închizând-o fără zgomot.

„Oare scânteia aceea să fie de ură?" se întrebă ea. Posibil. Zâmbi. Nesupunerea înseamnă întotdeauna o provocare. Era sigură că acest sentiment nu avea să dureze mult. Această aventură promitea să devină mai excitantă decât îşi putea închipui.

Asemenea unui balon roşu, soarele se scufundă încet în ocean. Umbrele de pe plajă se alungiră. Pe fondul roz şi galben al cerului, palmierii păreau negri. Mulţi oameni continuau să râdă fericiţi, să alerge şi să se scalde, ţipând

puternic. Maşini rulau lent de-a lungul falezei. Pentru Nassau, nu era decât o altă seară caldă, înaintea unei nopţi plină de lumini, muzică, bătăi în tobe, dans şi paşi sprinteni.

Aşezată pe terasă, neatentă la zgomotele nopţii, Helga se gândea numai la problemele viitorului propriu.

— Doamna m-a căutat?

Hinkle se afla lângă ea. Puse pe masă un platou de argint, pe care se aflau un pahar şi un *shaker*. Umplu paharul, punându-i-l dinainte.

— Ia loc, Hinkle.

— Mulţumesc, doamnă. Aş prefera să rămân în picioare.

Îl privi.

— Pentru Dumnezeu, Hinkle, stai jos! insistă ea, ridicând glasul.

Surprins, Hinkle se lăsă pe marginea unui scaun.

— Iartă-mă, Hinkle. Te rog să mă scuzi. N-am vrut să-ţi vorbesc pe tonul ăsta. Sunt cu nervii la pământ.

Se strădui să zâmbească.

— Este de înţeles, doamnă. Aveţi veşti?

— M-am întâlnit cu doctorul Levi. Oricât de bun şi de abil vorbitor ar fi, am înţeles, în cele din urmă, că nici el nu ştia mai multe decât doctorul Bellamy, legat de starea domnului, adică nimic!

Expresia lui Hinkle trăda surpriza.

— Dar, doamnă, cu siguranţă că...

— Problema cu aceşti specialişti din cale afară de scumpi, Hinkle, este că refuză să admită că pot fi, chiar şi ei, luaţi prin surprindere. Nu mă las înşelată de formulările ambigue ale doctorului Levi. El spune că domnul se simte mai rău, lucru evident, însă crede că agravarea bruscă a stării sale nu are legătură cu atacul suferit. Asta e ceva nou. Cel puţin, recunoaşte că habar nu are de unde ar putea proveni înrăutăţirea. Vorbeşte vag despre nişte simptome, care-l duc cu gândul la narcolepsie. Ah, doctorii ăştia! Ce le mai place să se ascundă în spatele jargonului lor! Când i-am cerut să-mi explice ce-i aia narcolepsie, mi-a spus că – îl citez – ar fi vorba despre o stare ciudată, care provoacă accese de somn netratabile. Iar când l-am întrebat cum de i s-a putut întâmpla domnului aşa ceva, mi-a răspuns că nu-şi poate da seama. După părerea lui, soţul meu nu pare în pericol de moarte, numai că ar fi o imprudenţă să-l ducem acasă cu avionul. Au fost luate măsuri pentru a fi transportat la spitalul din Nassau.

Hinkle se foi pe scaun, nefiind în largul său.

— Doamnă, sunt profund mâhnit. Iată o veste întristătoare. Şi ce propune doctorul Levi?

Helga ridică braţele, copleşită.

— L-a chemat pentru consultaţie pe doctorul Bernstein, care soseşte mâine de la Berlin, cu avionul.

— Deci, nu ştim când vom putea pleca?

— Din păcate nu, Hinkle. Trebuie să aşteptăm.

Valetul se ridică, întunecat la chip.

— Prea bine, doamnă. Veţi lua masa de seară aici?

— Cred că da... pe terasă. Doctorul Levi ar fi vrut să cinez cu el, însă am văzut destui medici pentru ziua de astăzi. Fă-mi, aşadar, una dintre gustoasele dumitale omlete.

Faţa lui Hinkle se lumină.

— Cu mare plăcere, doamnă.

— Nici o veste, încă, de la domnişoara Sheila?

— Nu, doamnă, dar ştiţi şi dumneavoastră cât de anapoda merge poşta în ziua de azi.

O oră mai târziu, Helga asistă la plecarea lui Herman spre spital. În jurul trupului inert care era purtat spre ascensor, se învârteau doctorul Levi, Bellamy cu asistentul său, doi internişti, două infirmiere şi, bineînţeles, doamna Fairely.

Unul dintre cei mai bogaţi şi mai puternici oameni din lume, medita Helga, care acum e doar un cadavru viu, în stare de inconştienţă, şi, cu toate acestea, încă beneficiază de tratamentul acordat oamenilor de marcă.

— Lăsaţi totul în seama mea, promise grijuliu doctorul Levi. Dacă intervine vreo schimbare, vă voi anunţa imediat. Nu este cazul să vă faceţi probleme. Imediat ce vom avea diagnosticul acestei evoluţii ieşite din comun a bolii, am convingerea că îl vom repune pe picioare.

Vorbe! Vorbe! Vorbe!

— Mulţumesc, murmură ea încet.

Ce bine era, gândi Helga, privind la uşile ascensorului care se închideau, dac-ar fi spus că nu mai are nici o şansă! Mai bine pentru Herman. Mult mai bine şi pentru ea.

Restul serii se dovedi o copie ternă şi deprimantă a celor dinainte. Mâncă omleta, îl lăudă pe Hinkle, după care rămase pe terasă, ascultând glasurile celor care continuau să se distreze pe plajă. Orele se scurseră chinuitor. Încercă să citească ceva, cu mintea aiurea, fără să înţeleagă mare lucru. Gândul îi fugi la Dick. Oare ce făcea în acest moment? Bătea drumurile, pe motocicleta lui? Oare avea vreo iubită? Vreo fată care, aflată pe şaua din spate, îl îmbrăţişa strâns? Dacă n-ar fi intervenit noua şi ciudata criză a lui Herman, ea, Hinkle şi băiatul s-ar fi aflat deja la vila din Paradise City.

Doctorul Levi spusese că nu se putea şti când îl puteau transporta pe Herman, fără pericol. Era, aşadar, blocată în acest hotel, singură,

aşteptând ca afurisitul de doctor să ia o hotărâre! Iar asta putea să însemne zile, luni!

Realiză că începea să-şi plângă singură de milă. Încercă să-şi revină. Nici vorbă să rămână acolo văicărindu-se, resemnându-se pentru o aşteptare lungă şi solitară, până când Herman avea să moară sau să-şi revină cât de cât, pentru a fi transportabil. Trebuia să facă ceva! Să acţioneze!

Rămase pe gânduri, închizând ochii pe jumătate. Era nevoită să rămână la Nassau. Trebuia să accepte asta, şi chiar era pregătită, atâta timp cât Dick era şi el prin apropiere. Nu era însă obligată să rămână închisă în acest hotel sufocant, unde orice mişcare, orice gest îi erau spionate. Mintea ei ascuţită se dezlănţui. Numai de-ar găsi o vilişoară! Se încruntă, întâlnind un obstacol. Hinkle! Îi câştigase încrederea. Acum, problema era s-o păstreze. Hinkle visa la întoarcerea în locuinţa lor din Paradise City. Îi cunoştea nemulţumirea faţă de traiul la hotel. Concentrată, cu o ţigară între degetele ei lungi, căută o soluţie. O vilişoară unde să stea cu Dick! Şi fără Hinkle! Idealul! „Să mă gândesc, îşi spuse ea, trebuie să găsesc o soluţie."

Tresări când telefonul începu să sune. Intră grăbită în salon.

— Cine? Cine mă caută?

— Domnul Winborn, vă caută de la New York, doamnă Rolfe.

— Fă-mi legătura.

Auzi la celălalt capăt al firului vocea glacială, politicoasă a lui Winborn.

— Doamna Rolfe? M-a sunat doctorul Levi. S-ar părea că domnul Rolfe a avut o nouă criză. Sunt profund mâhnit. Se întâmplă ceva ciudat, nu credeţi?

— Da. Doctorul Levi l-a chemat pe Bernstein, pentru consultaţie.

— Aşa mi-a spus. Vă telefonez pentru a vă întreba dacă vă pot ajuta cu ceva.

— Nu mă voi mai duce în Elveţia. Poate reuşiţi să aranjaţi în aşa fel, încât să primesc cecurile aici?

— Cu siguranţă, doamnă Rolfe. Voi da dispoziţii în acest sens... Să spunem, cinci mii pe săptămână?

— Mai mult decât suficient.

„Ce simplu e să cheltuieşti banul altuia, socoti ea. Dacă trebuia să-i dea din buzunarul propriu, n-ar mai fi propus el cinci mii de dolari pe săptămână!"

— Nu aţi găsit acea scrisoare, doamnă Rolfe, nu?

— Dac-o găseam, v-aş fi anunţat imediat.

— E curios cum de n-o găsiţi! Infirmiera susţinea că domnul Rolfe insista foarte mult asupra acestui aspect.

— Într-adevăr, foarte curios.

„Vorbeşte, n-ai decât, îl îndemna în gând Helga, numai că nu eşti atât de şmecher pe cât vrei să pari."

După un timp, el reluă:

— Atunci... Vă rog să mă ţineţi la curent. Noapte bună, doamnă Rolfe.

Închise. Helga se uită la ceas. Ora unsprezece şi douăzeci şi cinci, seara.

Să ia un somnifer? De ce nu? Numai somnul o făcea să-şi uite singurătatea. Intră în sala de baie. O jumătate de oră mai târziu, îl visa pe Dick, tolănit alături de ea. Avu un superb vis erotic, iar la trezire, când soarele îşi strecura razele printre storuri, se simţi odihnită şi destinsă.

Se îmbrăcase deja, când Hinkle aduse cafeaua.

— Am să telefonez la spital, anunţă Helga, în timp ce era servită.

— Starea e staţionară, doamnă Rolfe, îi răspunse asistentul doctorului Bellamy.

Închise telefonul şi se întoarse către Hinkle, clătinând din cap.

— Nici o schimbare.

— Să sperăm că va sosi şi celălalt doctor...

— Da.

După plecarea lui Hinkle, coborî în hol, întrebând la recepţie care era cea mai bună agenţie imobiliară din oraş. Îi dădură numele şi adresa, îi explicară cum să ajungă, după care, la volanul maşinuţei, se duse direct la agenţie.

William Mason, directorul, un englez tânăr şi jovial, o primi cu multă amabilitate. O asigură că fusese mâhnit aflând despre boala domnului Rolfe şi-i adresă urări de însănătoşire grabnică.

— Am aflat că e greu de găsit pentru închiriere o vilă mobilată, domnule Mason, începu Helga. Valetul meu s-a interesat, şi totul pare a fi fost închiriat, deja. Nu ştiu cât timp voi fi nevoită să rămân la Nassau, însă am nevoie de o casă. Nu mai pot să rămân la hotel.

— Vă înţeleg foarte bine, doamnă Rolfe, dar regret să vă anunţ că nu avem nimic care să vă convină. Vă pot asigura chiar, pentru a vă scuti să pierdeţi timp, că nici una dintre agenţii nu vă poate oferi vreo locuinţă. Vilele mari au fost luate, toate, cu asalt.

— Atunci, ceva mai mic, poate? În prezent, soţul meu se află în spital, aşa că nu am nevoie de multe camere.

— Păi... Da, am ceva foarte mic, dar nu cred să vă convină. Are un singur dormitor. O adevărată bijuterie, dar foarte mică.

Helga simţi cum începe să-i bată inima mai tare.

— Pentru mine, singură fiind, ar fi ideal. Valetul meu va trece pe-acolo, zilnic.

Mason nu-şi mai încăpea în piele.

— În acest caz, poate aţi dori s-o vedeţi? Zona este înaltă, vila – izolată, însă foarte plăcută.

— Aş putea s-o vizitez imediat?

Căsuţa era exact ceea ce căuta Helga. Complet izolată, ferită de indiscreţia privirilor, datorită celor patru sute de metri de plajă particulară, avea şi o terasă vastă acoperită, pe care se putea ieşi dintr-un salon de zi imens, două săli de baie, bucătărie echipată ultramodern, piscină mare cu un adăpost pentru grătar, bar şi, la etaj, o încăpere aproape la fel de spaţioasă ca salonul de jos. Întregul mobilier era ales cu gust, iar totul părea nou şi sclipitor.

— Dar este minunată! exclamă ea. Exact ceea ce îmi doream.

— Chiria este de trei mii de dolari pe lună. Am încercat să mai obţin o scădere de preţ, însă proprietarul nu vrea să audă, rosti Mason zâmbind. Între noi, doamnă Rolfe, e un cuib de dragoste ideal pentru o persoană bogată. După cum vedeţi, nu a fost făcută nici o concesie; totul este luxos. Din nefericire, doamna proprietarului

a murit într-un accident de maşină, iar de atunci, nici el n-a mai pus piciorul aici. Acesta e, de altfel, singurul motiv pentru care vila e de închiriat. O femeie vine să se ocupe zilnic de gospodărie.

Un cuib de dragoste! zâmbi Helga. Şi încă ce mai cuib! Încă o dată, atuurile se aflau în cărţile ei.

— O iau pentru o lună. Când m-aş putea instala?

— Imediat ce semnăm contractul de închiriere, răspunse Mason, puţin surprins de hotărârea ei rapidă. Aveţi nevoie de femeia care face gospodăria?

— Nu... Am propriul meu valet. M-aş putea muta chiar de mâine?

— Cu siguranţă, doamnă Rolfe. Va trebui să plătiţi în avans două mii de dolari, semnaţi contractul şi veţi fi la dumneavoastră acasă.

— Telefonul funcţionează?

— Evident, fără nici o problemă.

— Atunci, propun să ne înapoiem la biroul dumneavoastră, să semnăm actele.

Ajunsă la hotel, Helga gândea cu rapiditate. În primul rând, trebuia să se descotorosească de Hinkle, iar apoi să pună gheara pe Dick.

Cu toată nerăbdarea de a-l avea pe băiat lângă ea, era nevoită să aştepte (mereu, aşteptarea asta nenorocită!) sosirea doctorului Bernstein

şi diagnosticul acestuia după consultul lui Herman. Şi să aştepte plecarea lui Hinkle.

Îl găsi pe Hinkle la hotel, pe cea de-a doua terasă, cufundat în lectura eseurilor lui John Locke. Se aşeză alături, punându-i mâna pe braţ, pentru a-l împiedica să se ridice.

— M-am gândit, Hinkle. E inutil să rămânem amândoi aici. Îmi fac griji, legat de vila noastră. Când domnul va fi apt pentru a fi transportat, vreau ca totul să fie pregătit pentru primire. Ştii cum sunt servitorii, fără supravegherea dumitale. Nu fac nimic. La fel şi grădinarii. Am mai păţit-o, când ai fost nevoit să-l însoţeşti pe soţul meu în Elveţia. Sunt obligată să rămân aici, oricât mi-ar fi de neplăcut, însă vreau ca dumneata să te întorci, ca să te asiguri că totul va fi impecabil, în vederea înapoierii domnului.

Privirea lui Hinkle se lumină.

— Doamnă, dar n-aş putea, protestă el fără prea multă convingere. De dumneavoastră cine se va ocupa? Nu pot, mi-aş face prea multe griji, cu gândul la dumneavoastră.

Ea încercă să râdă.

— Dragul meu Hinkle! Ar trebui să mă cunoşti destul de bine de acum, ca să ştii că sunt în stare să mă descurc singură. La hotel, serviciul este excelent. Ştiu că dumitale îţi displace să stai aşa, pocnindu-ţi încheieturile

degetelor. Iar acasă sunt atâtea de făcut. N-ar fi o ocazie excelentă pentru redecorarea biroului domnului? Mi-ai sugerat de mai multe ori că ar fi nevoie de o zugrăveală nouă şi că ai putea să te ocupi de asta, cât timp va fi el în pat. Aşa încât, te rog, pleacă chiar mâine şi începe lucrările acolo.

Hinkle era în al nouălea cer.

— Pe cuvânt, doamnă, e multă vreme de când doresc refacerea biroului domnului. Da, dacă sunteţi de părere că vă puteţi lipsi de mine, ar fi, într-adevăr, o ocazie excelentă.

Nu fusese deloc complicat.

Helga nici nu-şi mai amintea cum petrecuse restul zilei şi dimineaţa următoare. Avea nervii întinşi la maximum.

Numai stăpânirea de sine, ieşită din comun, o ajută să nu înjure personalul hotelului, pe Hinkle, pe doctorul Levi şi pe Bernstein.

Rezista, deoarece era convinsă că găsise o ieşire, datorită căreia, într-o zi sau două, Dick avea să fie împreună cu ea.

Înainte să plece, Hinkle o copleşise cu vorbe drăguţe. Reuşise, la rândul ei, să-i răspundă amabil. Îl vedea bucuros că pleca, însă nu-l invidia. „Viaţa mea, îşi spunea Helga, va începe în momentul în

care el va fi departe." Se uită după el de la fereastra salonului, urmărindu-l cum se urca în Rolls-ul de care ea nu mai avea nevoie, după cum îl şi asigurase. Răsuflă uşurată când văzu maşina depărtându-se. Doi ochi mai puţin care s-o observe.

Seara, doctorul Levi i-l aduse pe Bernstein, un omuleţ mărunt, foarte gras, care îi displăcu de la început. Vorbea cu un pronunţat accent german şi dădea tot timpul din mâinile lui grăsulii.

În ciuda siguranţei, a tonului autoritar, de specialist, Helga, care cunoştea destul de bine bărbaţii, îşi dădu seama rapid că era la fel de uluit ca şi Levi.

— Evident, atacul, după cum v-a informat şi doctorul Levi, a fost unul grav, declară Bernstein. A avut efecte care, sperăm, nu vor fi ireparabile. Această recidivă poate fi reacţia unei inimi uzate. Mai mult nu îndrăznesc să mă hazardez, doamnă Rolfe. De fapt, până când nu-i voi face o serie de analize, e mai bine să nu intru în amănunte. Voi urmări evoluţia bolnavului. Asta va lua ceva timp.

Enervată de acel omuleţ gras, Helga i-o reteză scurt:

— Deci, nu ştiţi ce s-a întâmplat cu el? E nevoie să-i faceţi analize, cu ajutorul cărora speraţi să descoperiţi ceva. Aşa este?

El o privi, clipind des.

— Contaţi pe mine pentru nişte examene complexe, doamnă Rolfe. Nu este vorba de un caz obişnuit.

Ea dădu din cap, întorcându-se către doctorul Levi.

— Voi părăsi hotelul, doctore. Iată noul meu număr de telefon.

Îi întinse o carte de vizită.

— Vă rog să mă ţineţi la curent.

— Bineînţeles, doamnă Rolfe.

Îl întrebă pe Bernstein, care se încrunta:

— Nu-mi puteţi spune, aşadar, când starea soţului meu îi va permite să fie transportat acasă... Nu aveţi nici măcar o idee?

— O idee? se miră Bernstein, ridicând sprâncenele stufoase. Cu siguranţă, nu. Este mult prea devreme să ne gândim la o călătorie cu avionul. Totul va depinde de rezultatul analizelor.

Pentru noapte, fu nevoită să înghită trei somnifere, ca să poată dormi. De mâine, gândea Helga, în aşteptarea somnului, va începe adevărata viaţa.

Când se trezi, trecu în revistă situaţia. Hinkle plecase, iar Herman era în spitalul din Nassau pentru o perioadă de timp nedeterminată. Winborn se afla departe, la New York. Avea un cuib pentru dragoste! Inutil, aşadar, să mai stea pe gânduri. Acum e rândul lui Dick!

Se încruntă. Cum să dea de el? Primul impuls fu să se suie în Mini şi să dea o fugă până la baraca dărăpănată, însă realiză imediat că soţia unuia dintre cei mai bogaţi oameni din lume nu putea proceda astfel. Putea anunţa la recepţie că avea nevoie de Dick Jones. Cerere care putea deveni periculoasă. Ce nevoie avea de un tânăr metis? Recepţionerul şi-ar fi pus tot felul de întrebări.

Dumnezeule! se înfioră ea. De ce trebuie ca totul să fie atât de complicat? Trebuia să fie prudentă, evitând orice bârfă. Rămase în pat, storcându-şi creierul. O enerva ideea că, dacă avea ceva de ascuns, trebuia să se supravegheze tot timpul, uitându-se în jur şi în urma ei. Unul dintre cuvintele pe care le detesta era „*prudenţă*".

Apoi, îi veni în minte Frank Gritten.

Se întinse după telefon şi ceru legătura cu el.

— Helga Rolfe la telefon, domnule Gritten, anunţă ea, când îl auzi răspunzând. Vă mulţumesc încă o dată pentru ceea ce aţi făcut pentru mine.

— Îmi place să cred că aţi reuşit.

— Da. Aţi fost atât de amabil să spuneţi că m-aţi putea ajuta, în caz că aş avea nevoie.

— La dispoziţia dumneavoastră, doamnă Rolfe.

— Aş vrea să iau legătura cu un fost angajat al hotelului. Îl cheamă Dick Jones şi locuieşte pe North Beach Road, la numărul 1150. Aţi putea să-i transmiteţi un mesaj prin care să-l rugaţi să ne întâlnim la taverna *Riviera* în această după-amiază, la ora trei?

Urmă o perioadă de tăcere. Helga şi-l imagina pe Gritten trăgând din pipa lui. Într-un târziu, îl auzi:

— N-ar fi nici o problemă, doamnă Rolfe... Doriţi să vă însoţesc la întâlnirea cu el?

Helga exclamă, surprinsă:

— Doamne, Dumnezeule, dar pentru ce?

— Jones este un tânăr delincvent, doamnă Rolfe. A făcut un an într-o şcoală de corecţie, încă de la vârsta de doisprezece ani. Dacă doriţi părerea mea, nu este genul de individ pe care să-l întâlniţi, fără unul ca mine în preajma dumneavoastră.

Helga privi în gol. În minte îi veni băiatul, frumuseţea lui, ochii de căprioară.

— Mă uimiţi, domnule Gritten. De-atunci a mai avut şi alte necazuri?

— Nu a avut, doamnă Rolfe, însă, ştiţi cum e, odată pornit pe pantă, continui să aluneci.

— Nu este un punct de vedere puţin cam cinic, domnule Gritten?

— Sunt fost poliţist. În meseria asta, devii cinic fără să vrei. Bântuie mulţi delincvenţi tineri pe-aici. Cei mai mulţi ajung în închisoare. Încă mai doriţi să-l întâlniţi pe Jones, acum că ştiţi cine este?

Ea nu ezită nici o clipă.

— Evident! Aranjaţi-mi, vă rog, întâlnirea, spuse femeia sec. La ora trei, la taverna *Riviera*.

— Foarte bine, doamnă Rolfe.

— Şi vă mulţumesc pentru că nu puneţi întrebări.

Îl auzi râzând.

— Dacă vă mai pot fi de folos şi cu altceva, cu plăcere.

Îi mulţumi şi închise, gândindu-se dacă fusese curajoasă ori proastă. Apoi gândul îi fugi la băiat şi-şi simţi inima bătând cu putere. „Mai dă-o dracului de prudenţă, îşi zise ea. Îl am la mână. Ce bine că Gritten m-a pus în gardă despre problemele pe care le-a avut Dick. Asta-l va face să fie şi mai receptiv la ce doresc eu. O să înţeleagă că-l pot băga în rahat, cu mare uşurinţă, datorită acelei înregistrări."

Se lăsă îndărăt pe pernă, destinsă. Da, ducă-se dracului prudenţa! Dorea un bărbat şi avea să aibă unul!

Savură o masă luată la braserie, ştiind că era ultima. Apoi îl căută pe directorul hotelului,

cerând să i se pregătească nota de plată pentru a doua zi, dimineaţă. Directorul îşi exprimă profundul regret pentru plecarea ei, asigurând-o că el şi întregul personal fuseseră încântaţi s-o poată servi. Îi răspunse cu banalităţi asemănătoare.

Cu câteva minute înainte de ora trei, maşinuţa o purtă la taverna *Riviera*. În timp ce parca, zări mai încolo mai mulţi tineri zgomotoşi care înconjurau o motocicletă Electra Glide. Mai multe fete decât băieţi. Flecăreau, ciripind ca nişte papagali. Cât despre băieţi, aceştia păstrau o tăcere plină de invidie.

Dick Jones se afla călare pe motocicletă. În primul moment, nu-l recunoscu. Purta pe cap o canotieră ca a gondolierilor, cu panglică roşie. Pălăria aşezată pe-o parte îi oferea un aer arogant şi sexy. Avea pe el o pereche de pantaloni mulaţi, roşii, iar la gât, un lanţ de aur, gros, de care atârna ca pandantiv un mic cap de mort sculptat în os.

Asta să fie ţinuta lui „civilă" sau îşi cumpărase toate acele mărunţişuri cu banii daţi de ea? „Oricum, e un animăluţ frumos, îl cântări ea din priviri. Nu mă mir că toate fetele alea se învârt grămadă în jurul lui şi că motocicleta aia, roşu cu alb, le excită într-atât."

Rămase să-l studieze, cu ţigara în mână. Deodată, Dick îi simţi privirea apăsătoare. Se

întoarse brusc, trezindu-se ochi în ochi cu ea. În mod voit, Helga îl privi cu răceală, din cap până-n picioare.

Expresia lui vioaie, zâmbetul care-i dezvăluia dantura perfectă dispăruseră. Îşi îndreptă pălăria, adresând câteva cuvinte celor din jur.

Tăcură toţi, întorcându-se să se holbeze la Helga, care le susţinu privirile. Se împrăştiară apoi, luând-o rapid înspre taverna *Riviera*, râzând şi ţipând... Toţi, în afara unei fete.

În grup n-o remarcase, însă imediat ce rămase singură, în picioare, lângă motocicletă, interesul doamnei Rolfe pentru fată crescu considerabil.

În vârstă de aproximativ douăzeci şi doi, douăzeci şi trei de ani, era peste medie ca înălţime, iar din profil părea cam slăbănoagă: sâni mici, fese deloc, picioare zvelte. Părul lung până la talie îl avea vopsit roşu. Helga îşi spuse că, înainte de a se vopsi, fata fusese, probabil, o blondă spălăcită. Purta un tricou murdar şi prea strâmt, o pereche de blue-jeans decoloraţi, ornaţi în partea de jos cu blană de iepure. Toate acestea, Helga le înregistră dintr-o singură ocheadă, după care trecu la chip. Avu o uşoară senzaţie neplăcută: trăsături puternice, fără a fi dure, un nas scurt, gură mare, fermă şi ochi la fel de mari.

Nu era o frumuseţe, însă, fir-ar ea să fie, atrăgea! Nici o comparaţie cu celelalte paraşute dolofane care-o luaseră din loc. Fata continuă s-o privească fix, până când Dick îi adresă câteva cuvinte. Atunci, ridică din umeri şi se îndepărtă cu paşi mari, graţioşi, cu capul pe spate.

Dick se dădu jos de pe motocicletă, îşi scoase pălăria şi se apropie de Mini.

Helga remarcă rapid că grupul de tineri se îngrămădise la umbră, pe veranda localului. Căscau gura la scenă. Se dojeni că făcuse o greşeală dându-i întâlnire acolo, însă puţin îi păsa.

El înaintă, înclinându-se uşor, cu spatele drept.

— Cunoşti vila „Bâtlanul Albastru", Dick? îl întrebă cu voce dură.

— Da, doamnă.

Avea o privire de om încurcat.

— Am închiriat-o eu. Vei începe să lucrezi de mâine dimineaţă. Te vei ocupa de gospodărie. E clar?

El o privi fix, apoi dădu din cap.

— Ştii să găteşti?

Băiatul deschise ochii mari.

— Să gătesc? Din păcate nu, doamnă. Nu ştiu să gătesc.

— N-are importanţă. Va trebui să fii acolo de la opt şi jumătate până la şapte, seara.

Băiatul învârti pălăria în mâini, întorcându-se.

— Ai auzit ce-am zis? se răsti Helga.

El dădu din cap, încremenit.

— Răspunde-mi, când îţi vorbesc, Dick! Spune da sau nu.

— Da, doamnă.

Îl studie cu atenţie.

Stătea acolo, sub soarele arzător, cu ochii în jos, evitându-i privirea. Învârtea în mâini pălăria, cu o mutră botoasă...

— Uite ce e, Dick! Eu îţi fac o favoare! Dacă aş da banda de magnetofon la poliţie, cu cazierul pe care-l ai, s-ar putea să ai probleme serioase. Înţelegi?

Băiatul tresări, lăsând capul în jos.

— Da, doamnă. Vă mulţumesc.

Ea încercă să se abţină şi să nu-i pună întrebarea, însă curiozitatea era prea mare.

— Cine era fata?

Ochii lui de căprioară se rotunjiră.

— Care fată, doamnă?

— Fata cu părul roşu.

— E Terry, doamnă.

— Terry şi mai cum?

— Terry Shields, doamnă.

Helga simţi enervarea crescând. Ce-i venise să pună întrebarea? Ar fi trebuit să-şi dea seama că numele fetei nu-i va spune nimic.

— În regulă. Deci, pe mâine, la opt şi jumătate. Contez pe punctualitatea ta, Dick.

Băiatul se uită în altă parte.

— Da, doamnă.

— Bine. Acum, du-te şi distrează-te cu prietenii.

Demară fără să se mai uite la el, trecând prin faţa restaurantului. Băieţii şi fetele o urmăriră cu privirea, dar printre ei n-o zări pe Terry Shields. Ea să fi fost iubita lui Dick? Rămăsese posesivă lângă el, când ceilalţi o luaseră din loc. O privise pe Helga cu duşmănie, până în momentul în care Dick îi spusese câteva cuvinte.

Rivalitate?

Helga zâmbi.

Nu se temea de nici o concurenţă. Dick avea să facă ceea ce îi spunea ea; n-avea încotro...

Îşi propuse să îndese câteva lucruri într-o valiză şi să petreacă noaptea în cuibul dragostei, pentru a se obişnui cu atmosfera. Urma să facă mai multe cumpărături. Lapte, cafea, votcă... şi chiar hârtie igienică. Avea nevoie de o listă. De mult nu se mai distrase cu aşa ceva. Era ceva vreme de când nu mai călcase printr-un magazin cu autoservire. Iar de când nu mai avusese un bărbat în pat, era o eternitate. Avusese răbdare. Aşteptase şi iar aşteptase.

Ziua de mâine i se părea îngrozitor de departe.

Capitolul al VI-lea

Helga împinse căruţul spre raionul de conserve. De ani de zile nu i se mai întâmplase să facă asta şi realiză că trecuse pe lângă o mulţime de bucurii ale vieţii. Înainte de căsătoria cu Herman, masa ei obişnuită constase într-un sandviş mâncat la birou, iar seara, la câte un restaurant.

Privi la menajerele care îndesau în căruţuri o mulţime de conserve, citeau etichetele, puneau câte o cutie la loc, în raft, şi luau alta. Pentru ea, acesta reprezenta un univers misterios; nu mai era vorba de universul magic al lui Herman, ci de un altul, mai incitant, în care lumea îşi punea întrebări, dacă avea sau nu cu ce să cumpere cutare sau cutare lucru, dacă-şi putea permite o astfel de nebunie. La adăpostul averii lui Herman, uitase cu totul de acest mod de viaţă.

Simţea o nevoie disperată de a cumpăra tot. Rafturile erau pline cu atâtea cutii cu etichete colorate ţipător: fasole roşie, carne cu sos picant, langustă, ravioli. Apoi, plicurile cu supe de toate felurile, jambon feliat şi câte altele.

Se simţea ca un turist admirând pentru prima oară splendorile Romei. Umplea de zor căruţul, într-o culme a bucuriei, când, ajunsă la raionul de carne, după ce luă un antricot de vită şi se pregătea să mai ia şi un pui, îşi dădu seama că habar n-avea să le gătească, iar Dick, nici atât. Le puse la loc, nemulţumită, şi trecu la următoarea vitrină, unde se afla o mulţime de preparate pe care trebuia doar să le încălzească puţin. Cumpără mult mai multe provizii decât era nevoie, însă asta o încânta, ca şi faptul de a avea cu ce să le plătească. Mai adăugă patru sticle de votcă, trei de vermut, şase beri şi whisky.

Culmea plăcerii o constitui coada de la casă. Pentru întâia oară, după mulţi ani, se simţea făcând parte din lumea simplă. După ce plăti, împinse căruţul până lângă Mini, îndesând cumpărăturile pe bancheta din spate.

Revenită la hotel, ceru la recepţie să i se pregătească bagajele.

— Trec mâine dimineaţă să le iau. În seara asta nu dorm aici.

— Bine, doamnă. Tocmai a sosit o telegramă pentru Hinkle, valetul dumneavoastră.

— Daţi-mi-o mie. O trimit eu.

Sus, în apartament, citi telegrama. Mesajul, foarte scurt, fusese expediat din Paris.

Imposibil ajuns Nassau. Tata va scăpa. Ca întotdeauna. Sheila.

„Atuurile continuă să se adune la mine", gândi ea. Fiica lui Herman o neliniştea. Prezenţa ei putea deveni stânjenitoare, însă mai mult o contraria nepăsarea acestei puştoaice.

Puse telegrama într-un plic, pe care scrise adresa lui Hinkle, la vila din Paradise City. Îngrămădi rapid câteva articole de îmbrăcăminte într-un sac de călătorie, fără a uita două perechi de bikini, un halat de baie şi nişte sandale. Telefonă apoi la recepţie, cerând să-i fie dus sacul la maşină. Peste zece minute, se afla în drum spre vila „Bâtlanul Albastru."

Lăsă maşinuţa în garajul proiectat pentru patru maşini, deschise uşa şi pătrunse în salonul imens. Se uită în jur. Domnul Mason, agentul imobiliar, îşi adusese obolul la înfrumuseţarea vilei. Trandafiri, violete, orhidee fuseseră aranjate cu gust în diverse vase. Pe o măsuţă îşi lăsase cartea de vizită, pe care scrisese: *Vă doresc o şedere excelentă.*

„Un om de bun simţ", medită ea, în timp ce deschidea uşile cu geamuri dinspre terasă.

Era exact ce îşi dorise. Făcu un tur prin toată casa, îşi aduse apoi în cameră sacul cu îmbrăcăminte şi se schimbă în bikini. Era cinci şi jumătate. Avea timp să facă o baie în ocean, apoi să-şi despacheteze lucrurile, să aranjeze proviziile, să-şi pregătească o băutură, să pornească instalaţia stereo şi să petreacă seara visând la ziua următoare.

Profită cu încântare de singurătatea plajei superbe. Când urcă, după ce făcuse o partidă de înot, tocmai sună telefonul. Alergă în salon, ridicând receptorul.

— Sper că nu vă deranjez, doamnă Rolfe.

Recunoscu vocea doctorului Levi.

— Nu, bineînţeles. Cum se mai simte soţul meu?

— Starea sa este staţionară. Cât se poate de ciudat. Vă pot asigura că nu se află în pericol, însă, atâta vreme cât nu va ieşi din coma aceasta nefirească, doctorul Bernstein nu poate începe să-i facă analizele.

— Cât va dura asta? întrebă Helga iritată.

— Nu putem şti... o oră, o lună, mai mult poate... Doream să vă asigur doar că nu există nici un pericol imediat. De asta suntem convinşi. Nu putem decât să aşteptăm... Doctorul

Bernstein, care este extrem de solicitat, trebuie să se întoarcă la Berlin, chiar mâine. În ceea ce mă priveşte, cred că nici eu nu mai pot rămâne aici, întrucât am bolnavi care mă aşteaptă. În cursul zilei de mâine, voi pleca la Paradise City. Imediat ce va ieşi din comă, doctorul Bellamy ne va anunţa... Nu trebuie să vă mai spun că doctorul Bernstein şi cu mine avem absolută încredere în colegul nostru.

— Foarte bine. Transmiteţi-i, vă rog, doctorului Bellamy să mă anunţe dacă apare vreo schimbare.

— Cu siguranţă, doamnă Rolfe, asta se înţelege de la sine.

Închise telefonul şi ridică din umeri. Timp de câteva minute, rămase cu gândul la soţul ei, apoi, cu o strâmbătură, alungă din minte imaginea şi coborî în garaj. Fu nevoită să facă două drumuri ca să transporte în casă toate proviziile şi sticlele de băutură, însă făcu acest lucru cu plăcere.

Mason avusese grijă să pornească frigiderul. Îşi turnă o votcă mare, pe care o bău în timp ce aranja conservele. Iarăşi, pentru prima oară după mulţi ani, avea să-şi pregătească singură masa. Inventarie diversele preparate cumpărate şi se hotărî pentru un gulaş.

După ce citi instrucţiunile, puse la fiert o cratiţă cu apă. Găsi apoi o pungă de cartofi precongelaţi. Urmând atent modul de preparare, care i se păru destul de simplu, măsură într-un alt vas cantitatea necesară de apă şi-l puse pe un alt ochi de aragaz.

Până când gulaşul şi cartofii fură gata, reuşise să bea şi al doilea pahar, datorită căruia intrase într-o stare euforică. În schimb cartofii se transformaseră într-un soi de piure, însă gulaşul mirosea frumos. Vărsă conţinutul ambelor cratiţe într-o tavă de servit, dându-şi seama că uitase să aştearnă faţa de masă. Până să găsească tacâmurile, sarea, piperul, farfuriile, un şervet, mâncarea se răcise, dar o găsi bună şi aşa. Nu era ceea ce mânca de obicei şi pufni în râs la gândul expresiei dezgustate de pe chipul lui Hinkle dacă s-ar fi întâmplat să intre atunci pe uşă.

— Oricum, îşi zise Helga cu glas tare, nu voi muri de foame. E distractiv!

Lăsând vasele murdare în chiuvetă, să le spele Dick a doua zi dimineaţă, îşi turnă încă un pahar de votcă şi trecu în salon.

Învârti butoanele radioului, până când găsi un post care difuza o melodie de jazz cu un solo de baterie zgomotos.

Tolănită în şezlong, admiră scufundarea soarelui în ocean, rămânând lungită până când luna

transformă apa într-o pânză de argint. De mult nu se mai simţise atât de liniştită.

„Mâine, gândi ea. Prima mea noapte la Nassau, când nu voi mai fi singură."

Gândul îi fugi la Dick, accelerându-i pulsul.

Nici un băiat de vârsta lui nu era în stare să reziste chemării sexului. Poate că el n-o dorea, însă avea ea suficientă experienţă pentru a-i trezi simţurile. Va fi simplu să-l manevreze; tinerii nu sunt în stare să se controleze, aşa că se va termina rapid, însă, după puţină refacere, al doilea act va fi perfect.

După ora zece, stinse radioul şi luminile din salon, închise ferestrele, uşile, apoi urcă în dormitor. Se dezbrăcă, făcu un duş, îmbrăcă o cămăşuţă de noapte şi se strecură în aşternuturile de pe patul gigant, de unde putea vedea oceanul sclipind în lumina lunii. Noaptea era caldă, liniştită.

Un cuib al dragostei!

Mâinile îi cuprinseră sânii. Zâmbi.

Mâine!

Helga se trezi brusc, cu ochii la ceasul care arăta ora şapte şi douăzeci. Timp de câteva momente nu reuşi să-şi amintească unde se afla, apoi, după o privire în jur, prin încăperea spaţioasă,

memoria îi reveni. Se întrebă ce fel de om era proprietarul acestui cuib de dragoste şi cum trebuia să fi arătat amanta lui. *Femeia a murit în urma unui accident auto*. Helga făcu o strâmbătură. Bietul om! Biata femeie! Îşi aminti de una dintre zicalele dragi tatălui ei: „Tot răul spre bine..."

Făcu un duş rapid, îmbrăcă o pijama albă, uşoară şi coborî în bucătărie. Şi-ar fi dorit o cafea, însă asta punea mari probleme.

Descoperi un aparat cu tot felul de ţevi, a căror utilitate n-o înţelegea. Avea şi un recipient în care turnă cafea. Când apa dădu în clocot, nenorocitul de aparat explodă parcă, împroşcând cafea pe pereţi şi pe mobila de bucătărie.

Examină furioasă aparatul. Ea voia cafea! Trânti pe plită un ibric cu apă şi, când începu să clocotească, vărsă două linguriţe pline cu cafea măcinată. Îngrozitorul amestec dădu imediat în foc, murdărind plita.

Închise gazul, evaluând amărâtă dezastrul. Vederea restului cinei rămas în vasele murdare, a mobilei pătate şi a plitei plină de cafea o făcu să se lase păgubaşă. Spera ca Dick să ştie să facă măcar o cafea.

Luă din frigider cuburi de gheaţă şi-şi turnă o votcă sănătoasă, cu ajutorul căreia îşi recăpătă buna dispoziţie. Îmbrăcă un costum de baie şi se

aruncă în ocean. Înota gândindu-se că ar fi avut nevoie de o femeie care să gătească şi să calce rufe. Aici, Mason îi putea fi de mare ajutor.

Se întoarese la vilă puţin înainte de opt şi jumătate. În câteva minute trebuia să apară Dick. Îşi reîmbrăcă în grabă taiorul-pantalon, căută la radio un post cu muzică pop şi se tolăni într-un fotoliu. Alcoolul băut pe nemâncate făcea să i se învârtă uşor capul şi ar fi avut mare nevoie de o cafea. Se gândi la Hinkle, aflat acum atât de departe, la bătutul lui discret în uşă, la cafeaua lui gustoasă.

În memorie îi reveni una dintre zicalele tatălui ei: „Cum îţi aşterni, aşa dormi".

Izbucni în râs. Până acum, ce să mai vorbim de pat!

Închise ochii. Destinsă de baia în ocean şi de băutură, aţipi uşor. O trezi brusc glasul prezentatorului de la radio, care citea ştirile. Se uită la ceasul de pe perete, apoi la cel de la mână: nouă şi douăzeci. Se ridică dintr-un salt.

— Dick?

Probabil că intrase fără să-l audă şi acum se ocupa de veselă. Îşi aranjă părul, îşi puse ţinuta în ordine, după care intră în bucătărie.

— Dick?

Vocea ei sparse liniştea.

Făcu un tur rapid prin vilă, ieşi pe terasă, apoi se întoarse în salon.

Nu venise!

O cuprinse o furie vecină cu nebunia. Timp de câteva momente, tremură pur şi simplu de nervi, cu pumnii strânşi, aruncând fulgere din ochi.

„Bine, dragă băiete, reflectă ea. O să mi-o plăteşti! Derbedeu ce eşti! Oricât ar dura, o să-ţi vin de hac!"

Chiar atunci, auzi un pârâit de motocicletă, ca un mormăit grav, care-o făcu să ciulească urechea.

„Iată-l, se animă Helga. Te învăţ eu minte, scârbă ce eşti, să fii punctual!"

Aşteptă, cu inima bătându-i tare şi mâinile umede. Era, în sfârşit, aici! Avea să-i tragă o săpuneală zdravănă şi, după ce-l va fi umilit şi speriat după bunul ei plac, urma să-l ducă în dormitor. Se simţi brusc excitată.

Se auzi soneria de la uşă.

Îşi impuse să aştepte. În nici un caz, el nu trebuia să-şi dea seama de nerăbdarea ei. Aşteptă să mai sune o dată, apoi trecu în hol, deschizând uşa.

În viaţa ei avusese multe şocuri, însă cel de-acum fu ca un adevărat pumn în stomac; rămase încremenită, nesigură pe propriile picioare.

În prag se afla numita Terry Shields, cu părul ei roşu strălucind în soare. Era îmbrăcată ca şi în ziua precedentă, cu un singur amănunt: purta un tricou curat.

O cercetă impasibilă pe Helga, cu ochii ei mari, verzi. Încă o dată, nervii săi de oţel o salvară.

— Ce doreşti? o întrebă femeia cu duritate.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, răspunse calm fata, cu un glas studiat. Am fost reţinută la spital.

— La spital? Ce s-a întâmplat?

— Dick a avut un accident. Şi doar îl prevenisem că motocicleta aia e prea puternică pentru el. Şi-a rupt o mână.

Frumoasei femei îi scăpă un oftat de exasperare. „Doamne, gândi ea, oare nimic nu va merge cum trebuie şi pentru mine?"

— Intră odată.

Îi întoarse spatele, revenind în salon, unde se întinse în şezlong.

Terry închise uşa după ea şi veni în salon. Helga o văzu studiind locul.

— Stai jos! îi ordonă, pe un ton enervat. Cum s-a întâmplat?

Terry alese un scaun cu spătarul drept. Luă loc, cu genunchii apropiaţi şi braţele încrucişate.

— A derapat. Motocicleta aia e prea mare pentru el.

— Şi dumneata cum mergi pe ea?

Terry ridică din umeri.

— Fetele sunt mai prudente decât băieţii.

„O remarcă inteligentă", constată Helga.

— Deci, şi-a rupt o mână?

— Da. E îngrijorat pentru dumneavoastră. L-aţi plătit în avans. Este foarte conştiincios, aşa că m-a rugat să-l înlocuiesc un timp.

Helga luă o ţigară, la care se uită lung înainte de a o aprinde.

— Să-l înlocuieşti?

— Da... Curăţenie, bucătărie, tot. Dacă vă convine, mă pot ocupa eu, în locul lui.

Helga se gândi la dezastrul din bucătărie, la patul nefăcut, la cafeaua de care nu avusese parte.

— Dick mi-a dat cincizeci de dolari, continuă Terry. În felul acesta, n-o să vă coste nimic, iar eu am nevoie de banii ăştia.

— Vreau o ceaşcă de cafea. Ştii să faci cafea?

— Sigur că ştiu.

Terry se ridică, se uită în jur şi, fără să întrebe nimic, porni drept spre bucătărie.

Helga fumă două ţigări, blestemând. „Doamne, se văită ea. Încă o noapte de dormit singură! Un braţ rupt! Nu duci în pat un băiat cu un braţ rupt." Aşadar, trebuia să mai aştepte! Strânse pumnii. Oare va lua sfârşit vreodată aşteptarea asta veşnică?

Terry se întoarse cu cafea, zahăr şi un castronaş cu frişcă, pe o tavă. Puse totul pe o măsuţă joasă, lângă Helga.

— Aparatul cu care aţi încercat să faceţi cafea serveşte la făcut ceai, o anunţă fata.

Helga se simţi brusc cuprinsă de un complex de inferioritate, pe care însă îl înăbuşi imediat.

— Adevărat? Dar cine naiba are nevoie de un aparat pentru ceai?

Terry se întoarse în bucătărie, fără să-i răspundă. Helga o auzi trebăluind.

Cafeaua era excelentă, la fel de bună ca a lui Hinkle. Bău două ceşti, după care se duse în bucătărie. Terry curăţase deja plita, iar acum se lupta cu petele de pe pereţi.

— Cum te numeşti? o întrebă Helga, prefăcându-se că nu o cunoştea.

— Terry Shields, răspunse fata, clătind spălătorul în chiuvetă.

— Foarte bine, Terry. Vei lucra aici până când se reface Dick.

Terry se întoarse şi o privi în ochi pe Helga, căreia i-ar fi plăcut să vadă o expresie oarecare luminând trăsăturile fetei, însă chipul acesteia rămase de piatră.

— De acord. Doriţi să şi gătesc?

— Te pricepi?

— Mi se pare că orice femeie ar trebui să se priceapă.

— Masa de prânz o voi lua în altă parte, o anunţă Helga, căutând să nu accentueze ideea. Cina însă o voi lua aici, în fiecare seară. O masă fără pretenţii.

— Intenţionaţi să mâncaţi porcăriile pe care le aveţi în dulap?

Helga deschise ochii mari.

— Porcării?

— Mâncarea aceea gata pregătită, pentru încălzit.

— Ce ai cu ele? întrebă Helga, simţind furia cum creştea.

Terry ridică din umeri, aruncând resturile gulaşului în lada de gunoi.

— Cum doriţi. Dar, dacă doriţi să gătesc, va trebui să-mi daţi bani, să pot cumpăra alimente ca lumea.

După un moment de ezitare, Helga se întoarse în salon şi luă din geantă patru bancnote de cincizeci de dolari, pe care le puse pe masa din bucătărie.

— Du-te după cumpărături. Eu o să plec. N-are rost să pierzi toată ziua pe-aici. Fă curăţenie şi întoarce-te mai târziu să pregăteşti masa de seară. Să fie gata la opt şi jumătate.

— Am înţeles.

Helga consideră că era momentul să facă puţină paradă de autoritate.

— Aş prefera să-mi răspunzi „Da, doamnă Rolfe", în loc de „Am înţeles".

— Am înţeles, doamnă Rolfe.

Terry se uită la bancnote şi, cu un bobârnac, dădu trei dintre ele deoparte.

— Aveţi de gând să hrăniţi o armată întreagă? Cincizeci de dolari ajung.

Enervată, Helga recuperă cele trei bancnote.

— Mi se pare că eşti foarte „pe faţă", Terry...

— Dac-aş avea şi eu averea dumneavoastră, n-ar trebui să fiu, i-o întoarse fata, frecând de zor o cratiţă.

Helga o privi fix, apoi, cum Terry nu-i acorda nici o atenţie, urcă în camera ei să se schimbe. Îmbrăcă o rochie verde-deschis, din pânză, luă o geantă de plajă conţinând un costum de baie şi un prosop mare, după care coborî.

— Mă întorc pe la şase, anunţă. Te rog să încui cu cheia, când pleci. Am şi eu un rând de chei. Te aştept pe la opt.

— Am înţeles, doamnă Rolfe. Nu vă faceţi probleme. N-o să fur nimic.

— Termină cu obrăznicia dacă vrei să continui să lucrezi pentru mine! replică sec Helga. Nu mi-a trecut nici o clipă prin minte c-ai putea fura ceva!

Terry îşi întoarse către ea chipul imobil.

— Nu veţi avea surprize, doamnă Rolfe.

Trecu prin faţa ei, urcând la etaj.

Helga rămase blocată un moment destul de lung, apoi, ridicând enervată din umeri, intră în garaj şi se urcă în Mini. Îndreptându-se către hotelul *Diamond Beach*, trecu în revistă situaţia. Dick ieşit din discuţie, şi acum fata asta! Trebuia să recunoască faptul că mititica o intriga. Cu ajutorul ei, putea afla mai multe despre Dick, pe care dorea să-l cunoască mai bine. Spre marea ei surpriză, constată că dorinţa sexuală se diminuase. Se simţea singură. Fata îi putea fi de folos în chip de mesager, în aşteptarea momentului în care Dick avea să fie suficient de restabilit pentru a-l avea în pat.

Bagajele, adunate cu grijă, se aflau în holul hotelului. Plăti nota, strânse mâna directorului, împărţi bacşişuri generoase comisionarilor, la recepţie, apoi, însoţită de zâmbete şi saluturi pline de respect, făcu drumul îndărăt, la vila „Bâtlanul Albastru", unde-şi despachetă bagajele; intenţiona ca mai apoi să ajungă la *Ocean Beach Club*, pentru a obţine o legitimaţie de membru. Simţea că nu mai putea continua astfel, lipsită de orice companie.

Din pliantul clubului pe care-l găsise la hotel, citi că acesta oferea o întreagă gamă de

distracţii pentru petrecerea timpului: cazinou, piscină, tenis, golf, seri dansante, bridge, bărci rapide de închiriat.

Traficul era aglomerat, aşa încât, pe faleză, rulă bară lângă bară, însă reuşi să nu se enerveze. Trecând pe lângă un magazin cu autoservire, o zări pe mama lui Dick, în staţia autobuzului, cu două sacoşe uriaşe la picioare.

Frână, oprind lângă ea.

— Doamnă Jones, o strigă Helga. Bună ziua! Vreţi să vă duc undeva?

Chipul lătăreţ al negresei fu iluminat de un zâmbet larg.

— Maşina e mică, doamnă, iar eu nu sunt chiar suplă.

Se apropie, aplecându-se spre portieră, şi-i zâmbi doamnei Rolfe.

— O să meargă.

Helga întinse mâna, deschizând portiera din dreapta.

Doamna Jones puse sacoşele pe bancheta din spate, apoi urcă greoaie în faţă. Maşina se lăsă puţin. Închizând portiera, negresa remarcă:

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, doamnă. Nu sunt mulţi care să oprească şi să te ducă undeva. În dimineaţa asta mă cam omoară ciolanele.

„Ciolanele? se întrebă Helga. Picioarele adică?"

— Băiatul mi-a povestit de casa dumneavoastră, doamnă, continuă doamna Jones. Zice că e superbă şi foarte mare. I-am atras atenţia c-a avut mare noroc să găsească o astfel de cameră... Ia spuneţi, are sau nu grijă de dumneavoastră? I-am pus în vedere să fie cât mai conştiincios. E şansa vieţii lui, aşa i-am zis. El ştie asta. Băiatul meu nu e prost! Înţelege că a reuşit să dea lovitura.

Helga ezită, derutată.

— Deci, îi place camera? Sunt încântată.

— Da, doamnă, da. Mi-a descris-o. Are şi televizor!

— Abia astăzi de dimineaţă a început lucrul, se hazardă Helga, încercând să afle câte ceva.

— Aşa este, doamnă, dar nu uitaţi că ieri seară a trecut să vă vadă. După aceea, a venit imediat acasă, ca să-mi povestească. Mă gândeam că va lucra la dumneavoastră şi va rămâne să locuiască o vreme cu mine, însă mi-a explicat că aveţi tot timpul nevoie de cineva la vilă.

— Am mulţi prieteni care mă vizitează. Dick îmi va fi de ajutor.

— Înţeleg, doamnă. E o şansă unică pentru el.

Străduindu-se să pară nepăsătoare, Helga urmă neutră:

— Aş vrea un sfat de la dumneavoastră, doamnă Jones. Dick mi-a povestit ceva de o prietenă... Terry Shields. Chiar a sugerat că ar putea da şi ea o mână de ajutor la vilă.

Vreme de o secundă, privirea ei părăsi carosabilul, cercetând-o pe femeia grasă de lângă ea. Chipul negru avea un aer grav; riduri groase îi încreţeau fruntea.

— Fata aia? Una care nu-i bună de nimic, o scursură albă, declară sec doamna Jones. Lăsaţi-o în plata Domnului! Dick e un băiat bun, dar n-a avut de lucru când s-a cuplat cu neisprăvita aia. Puneţi-l la muncă şi aveţi grijă să nu-i lăsaţi prea mult timp liber. Că, dacă-l scăpaţi din mână, va fugi tot timpul după fata aia de nimic!

— Ce vă face să credeţi că fata e o neisprăvită, doamnă Jones?

— Doamnă, dacă aţi avea copii, dacă aţi fi mamă, aţi şti imediat să deosebiţi o fată bună de o netrebnică. Aia e o jegoasă.

— V-aţi văzut cu Dick, ieri-seară?

— Dacă m-am văzut cu el? Sigur că ne-am văzut, doamnă! L-am ajutat să împacheteze lucrurile, ca să se poată muta cât mai repede în vila dumneavoastră.

Brusc, doamna Jones întoarse capul, cercetând-o nedumerită pe Helga.

— A venit acolo ieri-seară, nu?

— Sigur c-a venit, răspunse Helga, după un moment de ezitare.

Doamna Jones îşi regăsi zâmbetul.

— Vedeţi, doamnă. Vă spuneam eu. E un băiat bun.

Helga opri maşinuţa lângă baraca dărăpănată.

— Mulţumesc mult, doamnă, rosti doamna Jones. Sunteţi o femeie bună şi serviabilă. Îi daţi de lucru băiatului meu. Are bunăvoinţă, dar nu i-ar strica să i se explice cum stau lucrurile.

Helga o urmări pe femeia aceea grasă îndreptându-se spre uşă, cocoşată de cele două sacoşe, apoi întoarse şi se îndreptă spre „Bâtlanul Albastru".

În timp ce conducea, mintea îi lucra febril. Întâlnirea cu mama lui Dick fusese neprevăzută. Atuurile din cărţi continuau să se adune la ea. Aşadar, era considerată drept proastă. Pe buze îi apăru un zâmbet amar. Dacă Dick nu mai era acasă, atunci unde locuia? Povestea cu braţul rupt era o minciună. Helga se puse în locul lui Terry.

Dick fusese nevoit să-i spună că trebuia să lucreze pentru Helga. Iar Terry ghicise, probabil, că această femeie bogată va încerca să-l seducă pe prietenul ei. Braţul fracturat era o găselniţă. Zâmbi iarăşi. Răbdare, gândi ea. Avea nevoie de mai multe date, pentru a le veni de

hac celor doi. Nimeni nu trebuia să-şi permită s-o ia drept fraieră. Mai încercaseră şi alţii, care se împotmoliseră, în cele din urmă. Realiză că se afla pe Ocean Avenue şi încetini, intrând într-o parcare.

Merse pe jos până la imobilul lui Frank Gritten. În aşteptarea liftului, cotrobăi prin geantă după ţigări. Cabina ajunse în câteva momente la parter, uşile se deschiseră uşor şi se trezi nas în nas cu Harry Jackson, îmbrăcat în eleganta lui ţinută de seară.

Văzând-o, tresări şi păli.

— Bună ziua, domnule Jackson. Iată-te, frumos şi în formă!

Înaintă spre ea, mormăind cu glas nesigur:

— A, doamnă Rolfe... Ce mai faceţi?

Ea intră în lift, fără a-l pierde din ochi.

— Mulţumesc, bine... Sper că încă petreci momente plăcute cu doamna Lopez.

Apăsă pe butonul etajului patru şi, în vreme ce Jackson îşi trecea mâna peste buze, uşile se închiseră.

Frank Gritten se afla în biroul său, cu pipa în colţul gurii.

Se ridică, atunci când bătrâna secretară o introduse pe Helga.

— Bună ziua, doamnă Rolfe. Vă rog să luaţi loc. Este o dimineaţă frumoasă, nu-i aşa?

— Da.

Se instală în fotoliu, îşi aprinse o ţigară şi continuă:

— Am nevoie de serviciile dumneavoastră, domnule Gritten. Vă propun o mie de dolari drept cheltuieli.

Gritten dădu din cap.

— Pentru asta sunt aici, doamnă Rolfe. Ce doriţi de la mine?

— L-am angajat pe Dick Jones, de care v-am mai vorbit, să se ocupe de vila pe care tocmai am închiriat-o, „Bâtlanul Albastru", preciză Helga, încrucişându-şi lungile picioare fine. Trebuia să se prezinte de azi-dimineaţă, însă în locul lui a venit prietena lui, Terry Shields; a apărut călare pe motocicleta lui Dick. Mi-a spus că Dick a avut un accident în urma căruia şi-a rupt o mână. Îi dădusem salariul în avans, o sută de dolari, aşa că i-a cerut fetei să mă ajute, în locul lui. M-am întâlnit cu mama lui Dick Jones, care crede că fiul ei lucrează deja pentru mine şi locuieşte la vilă. Lucrul mi se pare ciudat şi mărturisesc că mă intrigă. Nu-mi place să fiu tratată drept fraieră. Aş dori să descoperiţi ce se întâmplă cu Jones, dacă are într-adevăr mâna ruptă, unde locuieşte şi cine e fata. Vreau să ştiu totul, în amănunt.

Gritten o privi gânditor, apoi se înclină uşor.

— N-ar fi nici o problemă, doamnă Rolfe.

— Sunt curioasă, de asemenea, să ştiu şi de ce a fost Jones la şcoala de corecţie. Să-mi aflaţi totul despre Terry Shields. În cele mai mici amănunte.

Gritten zâmbi.

— Veţi avea toate amănuntele.

Helga depuse pe birou o bancnotă de o mie de dolari şi se ridică.

— Şi mai vreau toate aceste informaţii cât mai repede posibil, domnule Gritten.

— Le veţi avea foarte repede, o asigură Gritten, însoţind-o până la lift.

Ajunsă la vilă, Helga remarcă lipsa motocicletei Electra Glide. Duse maşina în garaj, dădu jos cele trei valize din portbagaj şi le cără, una câte una, în salon. O enerva gândul că nu avea servitori care s-o scutească de corvoadă, dar reuşi să se liniştească, spunându-şi că era vorba de ceva lipsit de importanţă.

Inspectă casa, găsind totul impecabil. Bucătăria strălucea, fiecare lucru fiind aranjat la locul lui. Târând cu chiu cu vai una dintre valize, urcă la etaj, descoperind că atât dormitorul, cât şi sala de baie erau curate bec. Îi luă cam o oră să-şi desfacă bagajele şi să-şi aranjeze hainele. Când termină, era ora unu şi zece şi-i era foame.

Să iasă undeva pentru a lua masa? Coborî în bucătărie să cerceteze produsele semipreparate. Ambalajul mâncării de carne cu sos picant era decorat cu o fotografie în culori vii care stârnea foamea. Hotărî să mănânce acolo, fără să se mai chinuie cu găsitul vreunui restaurant. De această dată, cartofii îi reuşiră perfect, aşa că îi savură cu plăcere. Intenţiona să lase vesela în chiuvetă, dar se gândi că era mai bine ca Terry să nu afle că mâncase „porcării." Pierdu ceva timp să cureţe şi să pună totul la loc, se mai enervă o dată, însă avu grijă să lase bucătăria şi chiuveta aşa cum le găsise.

Intră în salon, se tolăni pe canapeaua încăpătoare şi se adânci în gânduri. Dick trebuia pedepsit, însă numai după ce primea raportul lui Gritten. Dacă puştanul ăsta îşi închipuia că o putea fraieri, avea să-i facă o surpriză.

Pe la trei, plecă la *Ocean Beach Club*. Datorită magiei exercitate de numele Rolfe, nu avu nevoie de recomandări şi nici nu fu nevoită să plătească taxa de înscriere.

Secretarul clubului, un omuleţ dolofan şi zâmbăreţ, îi spuse că erau onoraţi să-i ofere statutul de membru temporar. Avea convingerea că putea găsi la ei toate facilităţile, aşa că secretarul îi descrise entuziasmat întreaga gamă de distracţii pe care o putea oferi clubul.

— Veţi face cunoştinţă cu membrii noştri, doamnă Rolfe. Vă pot asigura că vă vor primi cu bucurie.

Făcu împreună cu ea turul clubului, prezentând-o membrilor, englezi bătrâni şi obezi, bărbaţii cu chipuri cuperozate de băutură, iar femeile cu pălării ciudate şi zâmbete temătoare, cu toţii fericiţi s-o cunoască pe soţia unuia dintre cei mai bogaţi oameni din lume.

Helga îi detestă pe toţi, din start, însă nu mai putea continua să rămână singură în vila ei; avea nevoie de contacte umane... dar ce mai contacte!

Fu nevoită să suporte ceaiul englezesc cu sandvişuri şi prăjiturele, înconjurată de bărbaţii flecari care se holbau la măsuţa rulantă tixită cu prăjituri cu cremă.

Gândul îi fugi la Dick. Dacă acest mizerabil n-ar fi făcut o mişcare greşită, acum s-ar fi aflat amândoi în patul uriaş.

Refuză un sandviş cu castraveţi.

— Dar sunt delicioase, doamnă Rolfe. Cu talia dumneavoastră admirabilă, n-ar trebui să vă gândiţi la nici un regim.

Sufocată şi moartă de plictiseală, hotărî, în cele din urmă, s-o ia din loc. Băgă de seamă că bărbaţii îi contemplau uluiţi maşinuţa modestă, înconjurată de Rolls-uri, Bentley, Cadillac-uri.

Se întoarse în oraş. Îşi aminti de Herman şi telefonă la spital, de unde află că starea acestuia era, în continuare, staţionară. Se făcuse şase şi un sfert. Urcă în dormitor, de unde reveni în salon îmbrăcată în halatul alb de plajă şi se servi cu o votcă. Urmări buletinul de ştiri de la televizor. Fluctuaţia dolarului o nelinişti. Se gândi la suma uriaşă pe care o avea în Elveţia, spunându-şi că ar fi fost mai bine să fi schimbat dolarii în franci elveţieni.

Puţin înainte de ora şapte, auzi motorul motocicletei Electra Glide.

După ce zgomotul încetă, uşa de la intrare se deschise.

Terry Shields adusese o pungă mare de hârtie.

— Ah, ai venit, Terry, zise Helga zâmbind. Îţi mulţumesc pentru curăţenia făcută.

Fata purta o cămaşă bărbătească bleu, cu mâneci scurte, şi o pereche de pantaloni bleumarin. Părul părea încă ud, ca după o baie în ocean.

— Am cumpărat crevete. Vă plac?

Helga o studie. Fu impresionată, încă o dată, de tăria de caracter pe care o degaja chipul fetei. O nulitate? Cu siguranţă, nu.

— Crevete? E perfect... Cum se simte Dick?

În drum spre bucătărie, Terry răspunse:

— Nu l-am întrebat.

Helga ţuguie buzele. Îşi termină băutura şi

se opri în uşa bucătăriei. Terry scotea cumpărăturile din punga de hârtie.

— Îl cunoşti de mult pe Dick? întrebă Helga, rezemată de tocul uşii.

— Cam de mult, răspunse laconic Terry. Crevetele le vreţi prăjite sau cu sos?

— Cum vrei; cum e mai simplu.

— Bucătăria bună nu e niciodată uşor de făcut, doamnă Rolfe. Spuneţi ce preferaţi şi vă voi pregăti.

— Păi... prăjite... Nu prea mi-e foame.

Terry vărsă crevetele într-o strecurătoare, spălându-le în apă rece.

— Dick e iubitul tău, Terry?

Fata scutură energic strecurătoarea, punând apoi crevetele pe o cârpă.

— Se poate spune şi aşa.

— Şi tu? Unde locuieşti?

— Am şi eu o cocioabă.

— Nu mă îndoiesc, dar pe unde?

— În cartierul de nord.

Urmă o tăcere îndelungă, timp în care Terry usucă meticulos crevetele. Helga era hotărâtă să nu se dea bătută.

— Vorbeam azi-dimineaţă cu mama lui Dick. Spunea că el nu mai locuieşte acasă... E la tine?

Terry aprinse grătarul.

— Ce importanţă are?... Vreţi şi orez? Sau poate preferaţi cartofii deshidrataţi.

— O să vreau orez... Te-am întrebat dacă locuieşte la tine.

Terry turnă orez într-un castron.

— Vă interesează chiar atât de mult, doamnă Rolfe?

Helga îşi stăpâni furia, înainte să izbucnească.

— Curiozitatea, Terry, asta e. Stă la tine?

Fata umplu o crăticioară cu apă caldă şi o puse pe aragaz.

— Da, locuieşte la mine şi mi-o trage.

Câteva momente, Helga rămase fără glas, sufocată. Înţelese brusc că ea o provoca pe fată la obrăznicie prin interogatoriul la care o supunea.

— Nu mă interesează raporturile dintre voi, declară cu răceală. Pur şi simplu, vreau să ştiu unde e.

Terry puse sare în apă, apoi spălă orezul.

— Maică-sa n-a spus nimic de braţul lui rupt, continuă Helga.

Fata turnă orezul în apa clocotită.

— Vă deranjează dacă luaţi cina puţin mai devreme, doamnă Rolfe? întrebă fata, fără să se uite la Helga. Am o întâlnire.

— Ai auzit ce-am spus? Nu cred nici în ruptul capului că şi-a rupt o mână!

Terry întinse cu grijă crevetele pe grătar.

— Vă place sucul de lămâie, doamnă Rolfe? Unii nu suportă lămâia. Dacă nu vă place, am sos de tabasco.

— Terry! Şi-a rupt sau nu braţul?

— Dacă doriţi cina, doamnă Rolfe, ar trebui să mă lăsaţi să mă ocup de gătit, da? Toată pălăvrăgeala asta mă ţine în loc.

Helga se stăpâni cu greu. Răceala, încăpăţânarea fermă a acestei fete erau ceva nou pentru ea.

— Ţi-am pus o întrebare şi vreau un răspuns! ţipă femeia cu glas strident.

— În zece minute, veţi fi servită, doamnă Rolfe. Mă iertaţi, însă trebuie să pun masa.

Trecu pe lângă Helga, intrând în sufragerie.

Aceasta rămase nemişcată, strângând pumnii. De-abia se abţinea să nu se repeadă în sufragerie, s-o apuce de păr pe obrăznicătură şi să-i cârpească o palmă. „Linişteşte-te, îşi spuse Helga. Te porţi ca o tâmpită."

Pătrunse în sufrageria încăpătoare şi, fără să se uite la Terry care aşeza masa, porni televizorul. Pe ecran apăru în prim plan chipul unei fete; părea că se chinuie să înghită microfonul, căscând o gură cât toate zilele. Vocea ei amplificată, metalică explodă în salon. Helga se strâmbă, reducând drastic sonorul.

Terry se întoarse în bucătărie.

Helga aşteptă îndelung, în vreme ce tipa de pe ecran continua să se lupte cu microfonul, scoţând miorlăituri ca de pisică în călduri.

Terry reveni, aducând o tavă şi o farfurie.

— E gata, doamnă Rolfe. Nu aveţi deloc vin. Dacă-mi spuneaţi, cumpăram eu.

Helga se aşează la masa aranjată perfect.

— O să cumpăr mâine. În rest, totul pare în regulă, zise ea, examinând crevetele bine prăjte şi castronul cu orez. Eşti o adevărată maestră, cum s-ar spune.

— Bine. Atunci, dacă nu mai aveţi nimic, doamnă Rolfe, o s-o iau din loc. Vasele le spăl mâine.

Liniştită, graţie nervilor ei de oţel, Helga desfăcu un crevete.

— N-am terminat, Terry. Ia loc.

— Îmi pare rău, doamnă Rolfe. V-am anunţat dinainte. Am o întâlnire.

Helga îşi puse orez în farfurie.

— Ia loc şi gustă dintr-un crevete! Excelent.

Terry se afla la uşă, deja.

— Ai auzit ce-am spus? Stai jos!

— Mă scuzaţi, doamnă Rolfe. Am întârziat deja.

Ajunse la uşă, deschizând-o.

— Stai jos odată! zbieră Helga. Dacă nu vrei ca amantul tău să ajungă în puşcărie!

Terry se opri, apoi, ridicând din umeri, cu chipul la fel de impasibil, se întoarse, trântindu-se într-un fotoliu.

„Un punct pentru mine, îşi spuse Helga. Aşadar, neisprăvitul ăla înseamnă ceva pentru ea!" Mâncă încă un crevete şi stoarse lămâie peste orez, regretând că nu avea un pahar de vin la masă.

Mai luă un crevete, străduindu-se să rămână calmă.

— Ţi-a spus Dick de necazurile pe care le are?

— Spuneţi ce-aveţi de spus, doamnă Rolfe, şi încercaţi să fiţi cât mai concisă! replică Terry cu indiferenţă. Am o întâlnire.

— Crevetele astea sunt excelente, continuă Helga, în timp ce gândea: „O s-o fierb puţin pe neruşinata asta". Ai întâlnire cu Dick?

— Ce vă priveşte pe dumneavoastră, doamnă Rolfe?

„Un punct pentru ea, ţinu iar scorul Helga. Atenţie!"

— Da, Dick are necazuri, reluă. Nu te-ai întrebat niciodată cum a reuşit să-şi cumpere o motocicletă de patru mii de dolari?

Fata se foi pe fotoliu, încrucişând picioarele lungi.

— E problema lui. Numai cei care n-au altceva de făcut se amestecă în treburile altora.

„Încă un punct pentru ea, însă atuul e la mine", gândi Helga.

— Aşadar, nu ţi-a relatat printre altele că mi-a furat un inel, pe care l-a vândut şi cu banii luaţi şi-a cumpărat motocicleta?

Mai desfăcu un crevete, storcând deasupra lămâie.

Terry rămase tăcută. Se mulţumi să-şi privească ceasul, schimbând poziţia picioarelor.

— Ai auzit ce-am spus?

— Am auzit. Şi ce-aţi vrea să fac?

— Nu te deranjează?

— Mai aveţi ceva să-mi spuneţi, doamnă Rolfe?

— Da. Dacă în seara asta, la ora nouă, Dick nu ajunge aici, o să-l caute poliţia, pentru că îl acuz de furtul inelului.

Terry dădu din cap, ridicându-se.

— În seara asta, la nouă? Ce nevoie aveţi de el la ora aia, doamnă Rolfe?

Helga termină de mâncat.

— Ei, să facă ordine pe-aici şi să spele vasele. Du-te repede să-l anunţi. Asta, dacă nu cumva doreşti să-l vezi petrecându-şi noaptea în puşcărie, adăugă Helga, privind-o cu răceală.

— Vreau să vă dau un sfat, doamnă Rolfe.

Terry scoase din buzunarul de la spate al pantalonilor două bancnote de cincizeci de dolari boţite, azvârlindu-le pe jos.

— Ăştia sunt banii pe care vi-i datorează Dick. N-o să-l mai revedeţi, şi nici pe mine. Acum, sfatul. Când o femeie de o anumită vârstă cade-n limbă după un băiat care i-ar putea fi fiu, singura salvare sunt duşurile reci. Duceţi-vă şi faceţi un duş rece, doamnă Rolfe.

Zicând acestea, se întoarse şi părăsi vila.

Ascultând pârâitul motocicletei pierzându-se în depărtare, Helga contemplă cochiliile crevetelor, la fel de goale ca şi ea.

Capitolul al VII-lea

Palmierii foşneau la adierea brizei uşoare. Când şi când, câte o nucă de cocos cădea cu o bufnitură surdă. Rumoarea depărtată a circulaţiei de pe faleză se contopea cu clipocitul mătăsos al valurilor care se spărgeau pe plajă.

Helga stătea tolănită într-un şezlong aflat pe terasă. Aprinsese doar proiectoarele subacvatice ale piscinei, lăsând restul în obscuritate. Suprafaţa albastră a apei, luminată discret, îşi etala sclipirile, relaxând-o pe Helga.

Când o femeie de o anumiă vârstă cade-n limbă după un băiat ce i-ar putea fi fiu... Cele mai crude, dar adevărate vorbe care-i fuseseră adresate vreodată. O ţigară fumega uitată între degetele ei. Dintotdeauna fusese tulburată de această dorinţă sexuală, care avea şi un nume: nimfomanie. Trăise cu gândul că va rămâne secretul ei intim, bine ascuns. Iar acum, această fată

îi smulsese masca. Gândindu-se la trecut, Helga fu nevoită să recunoască, jenată, că mai existau şi alţii care erau la curent, chiar dacă tăceau. Servitorii zâmbitori, băieţii musculoşi, chiar şi cei câţiva desfrânaţi mai în vârstă, cu care petrecuse un ceas, două, vorbeau, probabil, despre ea, poate chiar în aceste momente.

Parcă-i auzea: „Între noi fie vorba, bătrâne, cu neruşinata de Rolfe n-ai nevoie de prea multe apropouri. Ştii care... nevasta lui Herman Rolfe. Ajunge să pocneşti din degete, şi gata, a căzut pe spate".

Helga se simţi scuturată de un fior îngheţat. Îi cunoştea ea pe bărbaţi. Nimic nu-i oprea să-şi trâmbiţeze cuceririle. Cum de-şi putuse închipui că nu vor vorbi despre ea în bătaie de joc?

„Tu ai căutat-o, se dojeni ea. N-ai fost niciodată în stare să rezişti. Te-ai fi putut duce să consulţi un psihanalist dacă ai fi vrut cu adevărat să scapi. Un psihanalist? Frecţie la un picior de lemn!" Nu asta era soluţia. Trebuia să fie în stare să se vindece singură, fără ajutorul cuiva, până când nu era prea târziu!

Fata asta o scuturase zdravăn, obligând-o să înţeleagă că trebuia să înceteze să mai alerge după bărbaţi (numai că, în timp ce spunea asta, nu putea să nu-şi amintească de câte ori mai făcuse această promisiune deşartă). Ei, dacă

Herman ar muri! S-ar recăsători, scăpând de aventurile acestea periculoase. Scrisoarea lui Herman, care o condamna la o existenţă austeră, se afla încă în casa de valori a hotelului. Dacă el ar muri, ar distruge-o, dar dacă, în loc să moară, şi-ar reveni...

Închise ochii.

Dacă şi-ar reveni, viaţa ei ar deveni un calvar. În minte îi apăru ura din privirea soţului ei, gura strâmbată care încerca să articuleze un cuvânt pe care, de altfel, îl intuise: târfă.

Dacă s-ar vindeca, ar fi nevoită să-l părăsească. Să-şi caute ceva de lucru. Ar găsi ea un soţ bogat. Ea... „Dumnezeule! se cutremură Helga. Trebuie să privesc lucrurile în faţă! Care bărbat bogat s-ar mai înghesui să mă ia de nevastă la vârsta mea?“ Cu şaizeci de milioane de dolari însă, cheia magică ar fi în mâna ei.

Gândul îi fugi la Dick Jones. Îşi pierduse, probabil, minţile, încercând să-l atragă în pat pe acest mic derbedeu. O durea însă faptul că el pretextase fracturarea unui braţ, pentru a se eschiva de la invitaţia dē a se culca cu ea. Şi mai dă-l dracului pe puştanul ăsta! Încă o dată se salvase în ultima clipă! Uită-l! Lasă-l să se distreze cu Terry. Un nou fior îngheţat o făcu să tresară; probabil că se distrau grozav pe seama ei!

N-au decât! Fata aia cu părul roşu! „Recunoaşte, îşi zise Helga, Terry face impresie. Are caracter. Pierde timpul pe lângă un tâmpit precum Dick."

Se ridică, dând roată piscinei. Adică, ăsta să fie viitorul ei, dacă Herman ar continua să trăiască? Luxul şi singurătatea? Îşi aduse aminte de *Ocean Beach Club*, de acele oribile specimene englezeşti jinduind la prăjituri cu cremă, la bărbaţii cu chipuri vinete de cuperoză şi trupuri fleşcăite. Ah, numai de-ar muri Herman! Atunci, ar fi liberă şi-ar avea în mână şaizeci de milioane de dolari!

Auzi soneria de la intrare. Se uită la ceas. Opt şi patruzeci. Să fie Dick?

Îi transmisese, oare, Terry mesajul şi, de frica poliţiei, se grăbise să vină?

Acum, perspectiva de a se culca cu el o dezgusta, dar, Doamne, ce şi-ar mai vărsa nervii pe el, eliberându-se de spaime! L-ar pune cu botul pe labe, de n-ar uita-o cât ar trăi!

Traversă rapid sufrageria, la al doilea zbârnâit al soneriei. Deschise furioasă uşa, azvârlind fulgere din ochi, dar avu un nou şoc.

În locul lui Dick, cu ochii lui de căprioară, în prag stătea Frank Gritten, cu pipa între dinţi, în costumul gri, prost croit, cu vestonul la doi nasturi abia ascunzând un pântece revărsat.

— Îmi cer scuze, doamnă Rolfe, zise Frank după ce-şi scoase pipa din gură, ridicându-şi pălăria panama. Mă duceam spre casă şi am văzut lumină la dumneavoastră. Am informaţiile pe care mi le-aţi cerut, dar, dacă preferaţi, mă întorc mâine...

Ei îi trecu furia, reuşind chiar să zâmbească.

— Intraţi, domnule Gritten. Tocmai mă pregăteam să beau ceva. N-aţi dori să-mi ţineţi companie?

— Vă mulţumesc.

O urmă în salon.

— Vila aceasta pare confortabilă, dar tare mai e izolată.

— Da, îl aprobă Helga şi se îndreptă către bar. Ce doriţi să beţi?

— Locuiţi singură aici, doamnă Rolfe?

Ea se întoarse, privindu-l.

— Da.

— Credeţi că e bine? Sunteţi cu totul izolată aici.

— Ce doriţi să beţi?

Tonul sec arăta limpede că Helga nu avea chef să primească sfaturi.

— Poliţaii beau, de obicei, whisky, doamnă Rolfe.

Ea încercă să râdă.

— Ar fi trebuit să ştiu la câte romane poliţiste am citit.

Îi aduse un whisky dublu cu sifon, iar ei îşi turnă o votcă.

— E mai plăcut afară.

Gritten o urmă pe terasă, cu paharul în mână, şi, când ea se cuibări în şezlong, se aşeză alături.

— L-am cunoscut pe proprietarul acestei vile, doamnă Rolfe. Un tip ghinionist.

— Aşa am auzit şi eu, zise ea şi sorbi din pahar, băutura părându-i-se la fel de bună precum cele preparate de Hinkle. Aminteaţi de nişte informaţii pentru mine?

— Da. Mi-aţi spus că sunteţi grăbită...

Gritten îşi reaprinse pipa, bău o înghiţitură de whisky, dădu din cap în semn de apreciere, apoi continuă:

— Dick Jones...

Se opri, studiind-o; ochii săi albaştri aveau răceala privirii poliţistului.

— Nu mă voi mulţumi să vă dau doar informaţii, doamnă Rolfe, ci şi câteva sfaturi.

Privirea ei dură întâlni ochii pătrunzători ai poliţistului.

— Mă interesează doar faptele, domnule Gritten. Nu am nevoie de sfaturi!

Gritten pufăi din pipă, indiferent la tonul sec.

— Exact. Vă voi relata faptele, însă în situaţia în care vă aflaţi în acest moment, doamnă Rolfe, cred că aţi avea nevoie şi de sfaturi.

— Vreau să aud faptele!

Gritten îşi contemplă pipa, îndesând jarul cu degetul mare.

— Sunteţi nou venită la Nassau şi, probabil, nu cunoaşteţi mare lucru despre Antile. Locuiesc aici de peste douăzeci de ani. L-aţi angajat pe Jones. Aţi făcut-o gândindu-vă, desigur, că aveaţi în faţă un băiat de treabă, pe care doreaţi să-l ajutaţi. Nu v-a trecut prin cap să cereţi informaţii despre el la poliţie, însă pe-aici, doamnă Rolfe, când cineva vrea să angajeze un tip, trebuie neapărat să ceară referinţe sau informaţii de la poliţie.

Helga bău, punând apoi paharul pe măsuţă.

— Prin urmare, susţineţi că am comis o eroare angajând acest băiat?

— Da, doamnă Rolfe, exact asta aţi făcut. Vă prevenisem că Jones a avut probleme. Era ultima persoană pe care ar fi trebuit s-o angajaţi ca servitor, având în vedere că locuiţi aici, singură.

— Incredibil! Un băieţaş ca ăsta? Să nu-mi spuneţi că e un criminal!

Expresia de pe chipul lui Gritten rămase gravă, în timp ce clătina din cap.

— Nu. La doisprezece ani, a fost trimis într-o casă de corecţie, pentru că furase un pui.

Helga se ridică, din ce în ce mai enervată.

— Cum adică? Un copil de doisprezece ani e închis la casa de corecţie, pentru un pui furat? Dumnezeule! E cel mai scandalos lucru pe care l-am auzit vreodată! Probabil, murea de foame, amărâtul!

Gritten îşi privi fix pipa, scobi în vatra ei, după care o puse la loc în gură.

— Eram sigur că veţi spune asta, doamnă Rolfe, numai că nu cunoaşteţi oamenii din Antile. Puiul acela nu a fost mâncat, asta e problema. A servit la un sacrificiu ritual.

— Un sacrificiu? Asta e o crimă?

— Probabil, pentru dumneavoastră, nu, dar daţi-mi voie să vă explic. În urmă cu vreo şapte ani, a sosit din Haiti un vrăjitor şaman. Poate că ştiţi ce este un şaman. Este un om care posedă însuşiri ieşite din comun. Dacă e un om bun şi cinstit, el practică magia albă, care este binefăcătoare. Dar, dacă e un om rău, atunci practică magia neagră. Acest tip – pe numele său Mala Mu – se ocupa cu magia neagră. S-a dedat pe-aici la estorcări de bani, tâlhării de tot felul. „Îmi dai atât, iar dacă nu, bărbatul tău sau soţia ta se vor îmbolnăvi". Genul ăsta de ameninţări. Puţini dintre englezii stabiliţi aici au habar de ceea ce

se întâmplă în cartierul indigenilor. Poliţia trebuie să fie cu ochii în patru. Îl cunoaşte foarte bine pe vrăjitor şi nu-şi poate permite să nu-l bage în seamă. Mala Mu îl folosea pe Jones la furat de pui, câini, pisici sau chiar o capră sau două, pentru sacrificările lui. În cele din urmă, poliţia i-a arestat atât pe Mala Mu, cât şi pe Jones.

— N-am mai auzit asemenea baliverne! Vrăjitorie... magie... ritualuri sângeroase! Înţeleg ca indigenii ignoranţi să creadă în asemenea bazaconii, dar un om ca dumneavoastră... să plece urechea la prostiile astea!

Gritten o contemplă, calm.

— Vă înţeleg reacţia, doamnă Rolfe. Când am sosit în acest loc, gândeam la fel ca dumneavoastră că vrăjitoria e doar o scorneală prostească. La fel cum nu credeam că omul va ajunge vreodată să păşească pe Lună. Astăzi însă, după douăzeci de ani, mintea mea a devenit mai deschisă. Ştiu nu numai că vrăjitoria există, dar şi că reprezintă o forţă extrem de periculoasă. Vă pot asigura că Jones este la fel de puternic cum era Mala Mu. Care, întâmplător, a murit în închisoare. Poliţia bănuieşte că Jones a învăţat multe, fiind în contact cu Mala Mu, şi că în prezent practică el însuşi vrăjitoria, cu toate că nu avem nici o dovadă.

Doamnei Rolfe i se părură atât de ridicole aceste dezvăluiri, încât îşi pierdu răbdarea; acest fumător de pipă flegmatic o scotea din sărite.

— Refuz să accept acest lucru, declară ea, sec. Poate că, după mulţi ani petrecuţi în această ţară exotică, pârjolită de soare, printre oameni de culoare superstiţioşi, cineva va ajunge să creadă în prostii precum vrăjitoria, dar eu nu cred şi nici n-o voi face vreodată!

Gritten îşi reaprinse liniştit pipa stinsă, înainte de a răspunde:

— Foarte bine, doamnă Rolfe. Aţi recurs la serviciile mele, aşa că trebuie să vă comunic faptele. Este hotărârea dumneavoastră dacă le acceptaţi sau nu. Mai există un lucru care nedumereşte poliţia. Jones a devenit proprietarul unei motociclete de mare valoare. Comisarul principal Harrison, şeful poliţiei locale, îşi pune întrebarea cum a reuşit un coate-goale de teapa lui Jones să facă rost de peste patru mii de dolari, cu care şi-a cumpărat motocicleta. Şantajul şi vrăjitoria merg mână în mână, doamnă Rolfe...

Gritten tăcu, ochii lui albaştri căutând să prindă privirea femeii.

— Dacă Jones se apucă să şantajeze pe careva, poliţia atât aşteaptă. Harrison nu-şi doreşte

decât un singur lucru: un motiv ca să-l azvârle pe Jones într-o celulă.

„Doamne! gândi Helga. În ce nenorociri mă bag singură!"

Gritten aşteptă, continuând s-o fixeze cu privirea, dar, cum ea nu răspundea, reîncepu:

— Oamenilor, de cele mai multe ori, nu le dă mâna să recunoască, atunci când sunt şantajaţi. Este de înţeles, însă asta îngreunează foarte mult munca poliţiei. Şi totuşi, victimele unui şantaj sunt întotdeauna protejate, oferindu-li-se tot sprijinul posibil.

Helga ezită. Oare să-i povestească acestui bonom fumător de pipă întâmplarea ei plină de mizerii? Ar fi avut chef s-o facă, însă nu se putea hotărî să-i mărturisească faptul că era o femeie de o anumită vârstă, cu tulburări de sexualitate.

— Eu v-am rugat, domnule Gritten, spuse cu glasul ei aspru, să aflaţi dacă Jones şi-a rupt sau nu mâna, unde locuieşte în acest moment şi să-mi daţi informaţii despre fata asta, Terry Shields. Asta e ceea ce v-am rugat şi pentru asta v-am plătit. Am hotărât să nu-l mai angajez pe Jones, iar dacă se întâmplă să fie şi şantajist sau vrăjitor magician, asta nu mă priveşte. Şi-a rupt sau nu mâna?

Gritten pufăi din pipă, continuând s-o examineze pe Helga.

— Da, doamnă Rolfe, are o fractură la braţ. Ieri-noapte a derapat, suferind o căzătură serioasă.

Furia femeii dispăru brusc. Aşadar, mâna ruptă nu era un pretext! Terry nu minţise. Iar ceea ce era mai important, băiatul nu inventase povestea cu fractura ca pretext pentru a nu se culca cu ea.

— Şi unde locuieşte?

— Ieri-noapte a dormit într-o cabană de pe plajă, care aparţine lui Harry Jackson, doamnă Rolfe, răspunse Gritten, continuând s-o privească atent.

Deşi simţea că se sufocă, reuşi să rămână impasibilă.

— Foarte ciudat! Era singur?

— După cum afirmă agentul meu care supraveghează tot timpul cabana, Jackson a apărut şi el acolo, pe la unu dimineaţa. A plecat după ora nouă, însă Jones se află acolo şi acum.

— Şi fata... Terry Shields, nu e acolo?

— Nu, doamnă.

Helga rămase pe gânduri, ridicând apoi din umeri. Se căzni să pară absolut indiferentă, cu toate că numai aşa nu era.

— Atunci, vă mulţumesc, domnule Gritten. Am acum încă o mică problemă. Vă spuneam că nu mai am de gând să-l angajez pe Jones, aşa că mă voi vedea în situaţia de a rămâne fără nici

un valet. Mi-aţi putea recomanda pe cineva? Bucătăria nu va reprezenta cine ştie ce complicaţie, întrucât nu am de gând să primesc oaspeţi.

Gritten îşi netezi pipa, reflectând.

— Ar fi mai bine să nu angajaţi indigeni, doamnă Rolfe, o sfătui Frank într-un târziu. Englezoaica pe care o am în serviciu are o soră în căutarea unui post. Doamna Joyce se numeşte. Bărbatul ei a fost pescar. S-a înecat anul trecut, în timpul unei furtuni. Aş putea să v-o recomand.

— I-aţi putea spune să vină chiar de mâine? Pe Jones îl plăteam cu o sută de dolari pe săptămână. Credeţi că i-ar conveni suma?

Gritten rămase cu gura căscată. Pentru prima oară reuşea să-l surprindă, scoţându-l din calmul lui imperturbabil.

— E mult prea mult, doamnă Rolfe! Cincizeci ar fi suficienţi!

„Mult prea mult? se miră Helga. La banii mei?"

— Vreau s-o plătesc cu o sută de dolari pe săptămână, răspunse pe un ton imperativ. Ca să fii servit, trebuie să plăteşti. Îmi place să ajut oamenii.

Privirea dură, de poliţist, a lui Gritten o cercetă iarăşi.

— Va fi încântată.

— Cred că asta ar fi tot, domnule Gritten. Mulţumesc pentru informaţii. Cu asta, misiunea dumneavoastră – dac-o putem numi astfel – s-a încheiat.

O vreme, Gritten fu adâncit în gânduri.

— Mai rămâne chestiunea cu fata, Terry Shields. Mai doriţi un raport despre ea?

Doamnei Rolfe începea să i se acrească de Dick Jones şi Terry Shields. Nu mai voia să audă de ei.

— Nu mă mai interesează. Mulţumesc pentru tot ce aţi făcut.

Bătrânul detectiv se aplecă, scuturând pipa în scrumieră.

— În cazul acesta, ar trebui să vă înapoiez nişte bani, doamnă Rolfe.

— V-am spus că misiunea dumneavoastră s-a terminat. Nu-mi datoraţi nimic, îl asigură ea, chinuindu-se să zâmbească. Vă mulţumesc încă o dată pentru promptitudine.

Omul se ridică.

— Sunteţi absolut sigură, doamnă Rolfe, că nu doriţi să obţin informaţii despre această fată?

Helga îşi dorea să rămână singură. Se stăpâni să nu înceapă să urle.

— Nu, domnule Gritten. Nu mai am nevoie de serviciile dumneavoastră.

Avea să regrete mai târziu această hotărâre pripită.

Doamna Joyce era mai englezoaică decât în orice închipuire. Sosi călare pe o bicicletă care se îndoia sub greutatea ei. Era o femeie solidă, strânsă în corset fără milă, în vârstă de vreo patruzeci de ani, cu părul încreţit pe moaţe; tenul ei britanic ducea cu gândul la un măr lustruit.

— Îţi place ceaiul, scumpa mea? întrebă englezoaica, imediat după încheierea prezentărilor. Sau eşti, poate, o maniacă a cafelei?

Surprinsă, rămasă tablou chiar, Helga răspunse că prefera cafeaua.

— Sunt o băutoare de ceai, recunoscu doamna Joyce, zâmbind larg. Un obicei englezesc. Rămâi acolo şi odihneşte-te. În două minute, îţi voi aduce o cafea.

„Doamne, Dumnezeule, se îngrozi Helga, peste cine am mai dat?"

Cafeaua însă era bună, iar flecăreala cu doamna Joyce, amuzantă.

— O căsuţă încântătoare, scumpa mea, nu-i aşa? Dar cred că te simţi singură. Mie îmi lipseşte soţul meu. Noi, fetele, ne plictisim fără bărbaţi. Am aflat de boala bravului dumitale soţ. Cum, necum, e în viaţă. Tom al meu nu mai e decât o amintire, dar una scumpă. Era un om foarte bun. Să-ţi pregătesc ceva de mâncare? Sau ai dori puţin peşte la cină?

Helga răspunse că va lua cina acasă, însă la prânz avea de gând să iasă undeva.

— Ce talie superbă ai, scumpa mea! exclamă doamna Joyce, plină de admiraţie. Am mai lucrat şi pentru alte doamne. Cerule! Puţin le păsa de talia lor, pe când dumneata... îţi spun cinstit, ai cu ce te mândri!

Oarecum zăpăcită, Helga simţi afecţiune pentru această femeie. Chiar avea nevoie de un strop de bunătate.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, doamnă Joyce... Aveţi dreptate... Traiul în singurătate mă deprimă. Mă gândesc că, atunci când ajungi la patruzeci şi trei de ani şi nu ai un bărbat în preajmă, asta se întâmplă.

— Patruzeci şi trei de ani? Hai că râzi de mine! Nimeni nu ţi-ar da mai mult de treizeci! Bărbatul meu avea obiceiul să spună că femeia are vârsta pe care o arată în pat, izbucni în râs englezoaica, plesnindu-şi palmele muncite. Era o figură, Tom al meu. Câte nu-i treceau prin cap! Dar avea dreptate. Câtă vreme simţi nevoia unui bărbat, nu eşti bătrână.

Helga se simţi dintr-o dată bine şi, zâmbitoare, întrebă:

— Vi se întâmplă să simţiţi nevoia unui bărbat, doamnă Joyce?

Femeia cea solidă pufni.

— Mie? Ei bine, scumpo, asta înseamnă viaţă, nu? Când mă mănâncă, îmi găsesc câte un tip. Ştiu că Tom ar fi de acord. Când şi când, o fată are nevoie de bărbat.

Helga întoarse brusc capul, gata să izbucnească în lacrimi.

— Da... o fată are nevoie de bărbat.

— Asta e, scumpo, rosti sentenţios doamna Joyce şi glasul îi scăzu în tonalitate. Asta-i viaţa, nu? Îţi doresc o dimineaţă plăcută. Te las. Tom mă dojenea mereu că vorbesc prea mult.

Luă tava şi dispăru în bucătărie.

O dimineaţă plăcută?

Helga contemplă plaja însorită. Ce putea face? Să se ducă la *Ocean Beach Club* să asculte flecăreala nesărată a acelor femei oribile, cu pălăriile lor îngrozitoare, sau a bătrânilor obezi care s-ar fi holbat la ea, punându-şi întrebări? Să se scalde de una singură?

În minte îi veni Herman, aşa că făcu un efort şi telefonă la spital. I se răspunse cu menajamente că nu era nici o schimbare.

Doamna Joyce apăru din bucătărie.

— Bietul om, nu se simte mai bine, nu?

— Nu, murmură Helga, ridicându-se. Mă duc să fac o baie în ocean.

— Asta e, scumpa mea! Am fost nevoită să renunţ la înot, după un avort, însă apa de mare face bine.

Helga îşi stăpâni o strâmbătură dureroasă.

Când o femeie de o anumită vârstă cade-n limbă după un băiat ce i-ar putea fi fiu...

Urcă în cameră, pentru a-şi pune costumul de baie, după care ieşi pe plajă şi plonjă în ocean. Se lăsă să plutească în apa albastră, călduţă; privea cerul, palmierii mişcaţi de briză, asculta zgomotul bărcilor cu motor şi pe cel îndepărtat al circulaţiei.

„Un paradis, gândi Helga. Numai de-aş avea pe cineva cu care să-l împart."

O fată are nevoie de bărbat.

Numai de-ar muri Herman! În timp ce se lăsa legănată de valuri, îşi spunea că această moarte reprezenta singura soluţie. O dată scăpată de el şi în posesia a şaizeci de milioane de dolari, ar putea să-şi refacă viaţa lângă un bărbat frumos, atent, care să-i poarte de grijă.

O viaţă nouă!

Instinctul îi spunea însă că Herman n-avea să moară atât de repede. Urma să-şi revină lent. Să reînceapă să vorbească. Şi-avea să-i spună lui Winborn că o dezmoştenea.

Foarte deprimată, înotă până la plajă. O jumătate de oră mai târziu, o lăsă pe doamna Joyce cu aspiratorul ei şi se urcă în Mini, oprindu-se în faţă la *Ocean Beach Club*.

Secretarul o întâmpină, radios ca întotdeauna. Îi spuse că avea chef să joace puţin tenis. Era liber instructorul să joace o partidă împreună cu ea? Se dovedi o jucătoare foarte bună, aşa încât instructorul profesionist, prea gras, care juca de ani de zile numai cu bătrâni şi cu obezi, nu mai ştiu nici cum îl chema, atunci când Helga, extrem de prost dispusă, îi aplică o corecţie fără replică. În final, îl bătu cu 9-7, 6-1, 6-0.

— Jucaţi ca o campioană, doamnă Rolfe, gâfâi omul, ştergându-se de transpiraţie. Cea mai bună partidă pe care am jucat-o, de când l-am avut adversar pe Riggs.

Bărbaţii!

Îi zâmbi, totuşi.

— Am fost în formă.

Îl lăsă să-şi rumege înfrângerea şi, urcându-se în Mini, găsi un restaurant micuţ, specializat în fructe de mare.

Mâncă, mai mult de formă, un homar aţos, în sos de vin alb. Singură, la umbra unui palmier, cu ochii la tinerii şi vârstnicii de pe plajă, gândul îi fugi iar la Dick.

Dacă nu şi-ar fi rupt mâna, îşi imagină, probabil că ar fi venit şi s-ar fi strecurat împreună în patul uriaş...

Toate poveştile astea tâmpite cu vrăjitoria! Nu putea crede aşa ceva! Cum putea un om ca Gritten să debiteze asemenea prostii?

Se gândi şi la Terry Shields. Oare ce făcea? Vrând-nevrând, în minte îi veni Jackson. Făcu un semn energic chelnerului să-i aducă nota.

Se făcuse ora două şi douăzeci. Urma să înfrunte de una singură toată amiaza, seara, noaptea. *O fată are şi ea nevoie de bărbat.* Cât de adevărat! Şi, totodată, cât de periculos!

Îl revăzu aievea pe Herman cu gura lui strâmbă, încercând să pronunţe cuvântul „târfă". Răbdare, îşi zise ea. Poate va apare şi şansa ta. S-ar putea ca el să moară totuşi. Iar atunci, cheia magică va fi a ta.

Făcu drumul îndărăt la vilă. Doamna Joyce se pregătea să plece.

— Iată-te îndărăt, scumpo! Ai avut o dimineaţă plăcută?

Helga schiţă un zâmbet chinuit.

— Da, mulţumesc. Dumneata?

— O, da. Ador să mă ocup de gospodărie. E viaţa mea, scumpo. Lui Tom îi plăcea să mă numească aspirator cu două picioare. Ce ţi-e şi cu bărbaţii ăştia! Nu se gândesc niciodată la praf, râse ea, făcând cu ochiul. Ştim noi la ce se gândesc ei, nu-i aşa, doamnă Rolfe?

„Ştiu prea bine la ce mă gândesc eu", îşi spuse Helga.

— Da, aşa este.

— A venit băiatul şi a reparat oblonul de la camera dumitale, adăugă doamna Joyce. O să mă întorc la ora şapte. Îţi aduc un peşte bun sau preferi altceva?

— Nu e cazul. Îmi place foarte mult peştele.

O urmări cu privirea pe femeia solidă plecând călare pe bicicleta ei, apoi intră în salon. Se uită în jur. Goliciunea acestei încăperi luxoase, liniştea ei o apăsau. Urcă şi se băgă sub duş, după care deschise dulapul, vrând să-şi ia pijamaua albă, de plajă. Apucând-o de pe raft, rămase cu ea în mână, privind-o.

Buzunarul de la piept al bluzei, pe care erau brodate iniţialele ei, fusese descusut cu grijă.

Examină îndelung bluza, nevenindu-i să creadă. Fără un motiv anume, se simţi cuprinsă de o teamă stranie. Lăsă din mână bluza, de parcă s-ar fi transformat într-o insectă scârboasă. Cercetă camera, cu inima bătându-i puternic. Asta ce mai însemna? Cine putuse să facă aşa ceva? Doamna Joyce? În nici un caz.

A venit băiatul şi a reparat oblonul de la camera dumitale.

Se duse la fereastră, examinând obloanele de lemn. Erau deschise, fixate în cârlige. Noaptea trecută, nu se ostenise să le închidă. Închise obloanele, apoi le deschise. Se mişcau perfect. Le lăsă deschise, agăţându-le la loc în cârlige, şi

întoarse spatele ferestrei, uitându-se în jur. Ochii îi rămaseră la bluza albă, azvârlită pe jos. Ezitând, o culese de pe podea. Examină cu atenţie cusăturile desfăcute meticulos. Cel care o făcuse folosise o lamă de ras. Dar de ce? Se strâmbă, ducându-se să arunce bluza în coşul cu rufe, din baie.

Se uită la ceas. Dumnezeule, ce încet trecea timpul! Nu era decât trei fără zece. Se întoarse la dulap, controlând toată îmbrăcămintea. Nu umblase nimeni la ea. Simţea inima bătându-i neregulat şi-i fu ciudă pe ea însăşi. Trebuia să existe un motiv pentru care cineva descususe buzunarul. Meşterul care venise să repare oblonul? Auzise de tot felul de perversiuni, de tipi care furau chiloţi de damă întinşi la uscat pe frânghii. Să fi fost meşterul unul dintre ei? Era convinsă că doamna Joyce nu era în stare de aşa ceva.

Respiră profund, încercând să se liniştească.

Îşi propuse să discute despre asta cu doamna Joyce, seara, la întoarcerea acesteia. În oraşul acesta există o atmosferă ciudată, un climat straniu, care o nelinişteau. Simţi că n-avea să poată rezista acolo până seara. Trebuia să iasă, să facă ceva... dar ce anume?

Îmbrăcă o rochie galbenă, de pânză, alese o pereche de sandale elegante, o geantă, şi coborî în salon. Ieşi pe terasă, contemplând plaja proprie,

cinci sute de metri de nisip gol şi de apă albastră. Se întoarse.

Era imposibil să rămână singură aici. La *Ocean Beach Club* avea să fie curând ora la care se servea ceaiul. Se gândi la arătările acelea în vârstă, cărora li se scurgeau ochii după platourile cu prăjituri. Of, Doamne, se văită, mai bine acolo decât în singurătatea asta!

Încuie uşa de la intrare cu cheia, se urcă în Mini şi se întoarse la club. Vreme de două ore, ascultă bârfele locale, fixă cu privirea degetele groase ale chelnerului care servea, bău două ceşti cu ceai, conştientă de interesul pe care-l stârnea în rândul bărbaţilor care o înconjurau, încercând să-i atragă atenţia. Fu solicitată ca a patra mână la o partidă de bridge şi, cum trebuia să-şi omoare timpul cu ceva, acceptă. Partenerul, un general în retragere, fu încântat s-o aibă în faţă. Ceilalţi doi, o doamnă în vârstă, slabă şi lălâie, împreună cu soţul ei, gras şi zgomotos, jucau bine, însă Helga, la fel ca în tot ceea ce făcea, se situa în rândul campionilor profesionişti. Memoria ei uluitoare şi anunţurile îndrăzneţe îi pulverizară literalmente pe adversari, altfel consideraţi drept cei mai redutabili jucători din club, după cum avea să afle mai târziu. Se sătură repede de replica foarte slabă, aşa că, după două partide, se scuză, pretextând o întâlnire urgentă.

Generalul, care abia dacă-şi adusese contribuţia la victorie, era tot numai zâmbet, pe când ceilalţi doi se aruncară imediat într-un potop de critici la adresa modului în care jucaseră.

Era şapte fără zece, când Helga se înapoie la vilă. Îşi turnă o votcă exact în momentul în care apăru doamna Joyce.

Când menajera solidă intră în bucătărie, ducând o sacoşă, Helga îi propuse:

— Bea un pahar cu mine, doamnă Joyce.

— Eu nu, scumpo! Numai dacă miros un dop şi sunt dusă. Tom al meu nu s-a atins nici el de băutură... Am găsit nişte filé delicios de ton. Îmi lipseşte aici, grozav de mult, peştele englezesc, de exemplu calcanul; însă nici ăsta nu-i de aruncat. Fript, cu garnitură de mazăre, păstăi şi orez. O să-ţi placă.

— Cred că va fi într-adevăr delicios. Tare mult mi-ar plăcea să mă pricep şi eu la bucătărie. Mă laşi să privesc, doamnă Joyce?

— Sunt sigură că te pricepi la foarte multe lucruri, scumpo. Bucătăria nu-i un lucru greu. Există o groază de femei care fac doar un singur fel de mâncare. Părerea mea e că, pentru o persoană căreia îi place să mănânce bine, gătitul nu-i o corvoadă.

Sprijinită de un colţ al mesei de bucătărie, Helga îşi aprinse o ţigară, studiind-o pe doamna Joyce, care pregătea peştele.

— Apropo de oblonul din camera mea. Cine a venit să-l repare?

Femeia solidă se şterse pe mâini, după ce spălase bine peştele.

— Ai întrebat cine era, scumpo? se miră. Mi-a spus că dumneata îl chemaseşi.

— Poate agentul imobiliar, domnul Mason. Nici nu ştiam că oblonul trebuia reparat.

— Puştiul mi-a zis că a trebuit să-l ungă, continuă doamna Joyce, punând apă la fiert într-o cratiţă. Mi s-a părut politicos şi la locul lui. Chiar mi-a fost milă de el, pentru că avea o mână în ghips.

Helga fu cât pe-aci să scape paharul din mână, însă reuşi să rămână indiferentă.

Dick!

— L-ai lăsat singur, sus, doamnă Joyce?

— Sper că n-a furat ceva?

— Nu, dar l-ai lăsat singur în camera mea?

— A venit într-un moment cam nepotrivit, scumpa mea. Tocmai curăţam cada de baie. Probabil că l-am lăsat singur un minut sau două. Ce s-a întâmplat?

— Am constatat că mi-a umblat cineva prin îmbrăcăminte.

— Îmbrăcăminte? Nu cred că băiatul acela a îndrăznit să-ţi umble prin lucruri!

— Nu. În sfârşit... N-are importanţă.

— E ceva în neregulă, nu-i aşa? constată necăjită doamna Joyce. Dac-a furat ceva, ar trebui anunţată poliţia, scumpa mea. Poliţiştii de pe-aici sunt atât de drăguţi!

— Nu a luat nimic, preciză Helga şi se uită la ceas. E-n regulă. Mă duc să mă uit la ştiri, la televizor.

— Ştiri! pufni doamna Joyce. Mai bine te lipseşti, scumpo. Deschizi televizorul şi vezi numai mizerii.

Helga se mută în salon.

Aşadar, Dick îşi făcuse apariţia. Îi descususe buzunarul de la pijama. Oare de ce?

Îi veni în minte vorbele lui Gritten: *Vă asigur că Jones este la fel de periculos, precum era Mala Mu. Poliţia îl suspectează că a învăţat multe de la Mala Mu, iar azi practică el însuşi vrăjitoria.*

„Absolut ridicol", îşi zise ea; totuşi, în vilă domnea o atmosferă neliniştitoare.

Se concentră asupra ştirilor: un avion deturnat, greve industriale, cinci ostatici răpiţi pentru răscumpărare.

Vorba doamnei Joyce: numai mizerii.

Menajera veni să aştearnă masa.

— Cina e gata, scumpo, anunţă englezoaica. Vino şi aşază-te aici.

Continuând să se gândească la Dick, Helga se aşeză la masă. Fu încântată să vadă lângă tacâmuri şi o sticlă cu vin Chablis, pe jumătate plină.

Doamna Joyce îi puse în farfurie.

— M-am gândit că ţi-ar face bine un strop de vin. Serveşte-te. Eu nu doresc nimic.

— Eşti foarte grijulie, doamnă Joyce.

— Ei lasă, că ştiu şi eu să recunosc o adevărată doamnă, imediat ce văd una. Poftă bună.

— Peştele ăsta mi se pare delicios.

— Sunt sigură că o să-ţi placă. Pentru mâine, m-am gândit că poate vei dori să guşti ciorba mea de peşte. Sunt nevastă de pescar, aşa că m-am specializat în peşte şi, fără să mă laud, pot afirma că fac cea mai bună ciorbă din toată insula.

— Aş vrea tare mult s-o gust.

Îi plăcu grozav ceea ce îi pregătise menajera. Văzând ca doamna Joyce avea chef de trăncăneală, îi mărturisi:

— Mi-am petrecut după-masa la *Ocean Beach Club*.

— Serios? Asta-i bună! Mă faci să mă mir, scumpo. Clubul ăla e bun pentru hodoroşi, nu pentru fete ca dumneata.

Helga constată că îi plăcea din ce în ce mai mult această femeie.

— Trebuie să-mi ocup timpul cumva, aşteptând ca soţul meu să se însănătoşească.

— Sigur că da. Aşteptarea e întotdeauna neplăcută. Ce păcat că nu ai un domn drăguţ care să te invite şi să te ducă să vizitezi locurile! La Nassau sunt o grămadă de lucruri interesante.

— Vorbeam la club despre vrăjitorie. Crezi în aşa ceva? întrebă Helga, studiind-o atent pe doamna Joyce, a cărei mutră jovială se întunecă brusc.

— Vrăjitorie? Aţi vorbit despre o asemenea grozăvie?

— Erau acolo două, trei persoane în vârstă, convinse că acest lucru există. Dumneata ce crezi?

— Uite ce este, doamnă Rolfe, rosti cu gravitate menajera, sunt, sper, o bună creştină. Şi mă păzesc cu grijă să mă amestec în ceea ce fac negrii. M-ai întrebat dacă vrăjitoria există şi îţi răspund că da. În cartierul băştinaşilor se petrec o mulţime de chestii urâte. Tom al meu îmi spunea întotdeauna că ar fi mai bine să nu am de-a face cu aşa ceva, şi avea dreptate.

— Chestii urâte? Ce fel de chestii, doamnă Joyce?

— Magie... unii dintre negrii de-acolo se ocupă cu magia.

Helga mâncă un timp, ridicând apoi privirea.

— Magie? Ce fel de magie?

— Doamnă Rolfe, există lucruri despre care ar fi mai bine să nu vorbim. Mai bine mănâncă peştele, până nu se răceşte.

— Dar mă interesează! Povesteşte-mi, te rog.

Doamna Joyce se gândi, apoi, rezemându-se cu nădejde de uşa bucătăriei, începu:

— Ei bine, aceşti negri sunt în stare de tot felul de lucruri. Nu prea ascult tot ce se povesteşte, însă pot să-ţi mărturisesc că lângă mine locuia un băieţaş. Tatăl lui era pescar, ca şi Tom. Într-una dintre zile, un localnic a venit să-i ceară bani. Pescarul i-a tras un pumn zdravăn şi l-a zvârlit afară. A doua zi, băieţaşul s-a îmbolnăvit, intrând în comă. Doctorii nu-i puteau face nimic. În cele din urmă, pescarul s-a dus să-l caute pe negru şi i-a dat toate economiile lui. În ziua următoare, băiatul era vindecat. Am văzut asta cu ochii mei. Şi se mai povestesc o mulţime de alte chestii. Era pe-acolo un câine care lătra tot timpul, iar vecinul nu mai suporta să-l audă. S-a dus tot la negrul acela şi i-a dat nişte bani. A doua zi, câinele s-a oprit şi n-a mai lătrat niciodată. Aş putea continua, doamnă Rolfe, dar te rog să termini de mâncat. Mă duc să spăl vasele.

Doamna Joyce dispăru în bucătărie. Terminând peştele, Helga bău puţin vin, apoi îşi aprinse o ţigară. Reflecta, încruntată.

„E ridicol, medită ea. Vrăjitorie! Magie! Nu!" N-ar putea crede niciodată scornelile astea muiereşti. Nici doamna Joyce nu era mai presus de Gritten. Au trăit prea mult la soare.

Menajera apăru şi se apucă să strângă.

— Ţi-a plăcut, scumpo? Am făcut cafea. Ai vrea s-o bei pe terasă?

— Ar fi minunat. Iar peştele dumitale a fost o bunătate.

Helga se aşeză pe terasă, iar câteva minute mai târziu, doamna Joyce aduse cafeaua, pe tavă.

— La televizor e un western bun, scumpa mea. Nu există ceva mai bun decât un western, spuse doamna Joyce, umplând ceaşca. Dacă nu mai ai nevoie de mine, aş lua-o din loc.

— Sigur. Du-te. Pe mâine, şi mulţumesc pentru tot.

— Vin la ora opt. Îţi doresc o seară plăcută, scumpa mea.

— Şi dumitale la fel.

Abia când o zări pe doamna Joyce depărtându-se pe bicicleta ei, Helga realiză singurătatea şi izolarea vilei. Aprinse, cu o mişcare energică, proiectoarele subacvatice ale piscinei. Nu se simţea în stare să se mai uite la televizor. Îşi bău cafeau în şezlong. Începea să regrete plecarea de la hotelul *Diamond Beach*. Acolo, cel puţin, era lume prin saloane, oameni la care să priveşti. Dacă n-ar fi fost Dick, l-ar fi avut acum pe Hinkle să-i ţină companie.

Contemplă plaja la lumina lunii. O apăsa liniştea, tulburată numai de murmurul uşor al

oceanului. Oare era posibil să mai rămână astfel încă trei ore, până la culcare, cu ochii la oceanul pustiu? Se simţea îngrozitor de singură şi izolată de lume. Sigur, putea merge la club să joace bridge, însă asta ar fi fost mai rău decât singurătatea de aici.

În cursul după-amiezei, cumpărase trei cărţi de buzunar. Îşi spuse că puţină lectură avea să o ajute să mai treacă timpul.

Întoarsă în salon, examină cărţile cumpărate. Alese un roman istoric (mai subţire decât *Pe aripile vântului*) şi se pregătea să iasă pe terasă, când se opri.

Avu brusc senzaţia că era supravegheată. Nemişcată în mijlocul vastului salon, ascultă cu atenţie. Auzi doar foşnetul valurilor. Apoi, zgomotul surd provocat de căderea unei nuci de cocos.

Se simţea încă o dată cuprinsă de aceeaşi teamă stranie, ca atunci când descoperise buzunarul descusut al pijamalei. Nervii de oţel, mândria ei dintotdeauna, nu o împiedicară să realizeze, înfiorată, că, dacă în acel moment ar fi apărut vreun intrus, singura ei posibilitate de apărare ar fi reprezentat-o telefonul.

„În fond, cine să vină aici? se întrebă ea, enervată de propria slăbiciune. Am început s-o iau razna!"

Cu inima bătând, îşi adună curajul şi ieşi pe terasă. Iluminatul difuz al piscinei dădea senzaţia de ireal. Rămase nemişcată, convinsă că nu se afla singură... că era supravegheată.

De cine?

Vreun negru? Ar găsi în ea o victimă sigură. Oricât ar ţipa, n-ar auzi-o nimeni.

Făcu un efort, strigând puternic:

— Care eşti acolo?

Aşteptă îngrozită, într-o linişte apăsătoare, cu inima gata să-i sară din piept. Percepu o mişcare uşoară, într-o tufă înflorită, foarte aproape de ea. Tresări.

— Cine-i acolo?

— Nu vă speriaţi, doamnă Rolfe... Nu sunt decât eu.

Din umbră apăru silueta unui bărbat, luminată slab.

Helga abia se abţinu să nu ţipe.

— Sunt eu... Harry Jackson.

Cercetă atent silueta întunecată, simţind cum teama i se transforma în furie.

— Cum îndrăzneşti să intri aici? Dacă nu pleci imediat, chem poliţia!

Jackson veni la lumină. Avea cu el o cutie mică de carton. Purta costumul pentru vizite.

— Îmi pare rău, doamnă Rolfe, bâlbâi răguşit Jackson. Avem nevoie unul de ajutorul celuilalt. N-am vrut să vă sperii.

— Ai auzit ce-am spus! Pleci imediat ori chem poliţia!

El înaintă până la masa de grădină, pe care depuse cutia.

— Vă rog să vă uitaţi la asta, doamnă Rolfe.

Scoase capacul, împingând cutia către ea.

Cu inima bătând, Helga contemplă mica păpuşă de lemn aflată în cutie: o figurină bărbătească, având craniul chel, cu ochelari minusculi, negri şi o pijama de mătase albă...

Herman... Asemănarea era atât de izbitoare, încât abia îşi înăbuşi un strigăt.

În capul păpuşii se afla înfipt un ac care scânteia.

Un nor uşor trecu prin dreptul lunii. Briza foşni brusc prin palmieri.

— Nu mai rezist, spuse Jackson cu glas piţigăiat. Trebuie s-o şterg de-aici. Numai dumneavoastră mă puteţi ajuta.

— Ce-i cu asta?

Degetul ei era întins spre păpuşă. Jackson se lăsă pe un scaun şi, ascunzându-şi faţa în palme, începu să plângă smiorcăit, ca un băieţel care s-a lovit.

Helga se uită la el, apoi la îngrozitoarea păpuşă. Realiză că, în ceea ce-l privea pe Jackson, nu avea de ce să se teamă.

Era un tip slab, un plângăcios, o cârpă care nu merita decât dispreţ, însă păpuşa o speria.

Rămase pe gânduri câteva momente, înfiorată. Intră apoi hotărâtă în salon şi se duse direct la bar, umplând două pahare cu coniac, pe care le aduse apoi pe terasă.

— Bea asta şi încetează cu smiorcăiala.

Tonul sec al vocii avu efect. Jackson luă paharul şi-l goli.

— Îmi trebuie bani, doamnă Rolfe! Trebuie s-o iau din loc de aici! Am nişte informaţii de vânzare.

— Serios?

Helga se liniştise de-a binelea, aşa că se aşeză, aprinzându-şi o ţigară.

— N-o să capeţi nimic de la mine. Iar dacă nu-mi explici ce-i cu păpuşa asta, chem poliţia!

— Am informaţii de vânzare, gemu Jackson. Vă jur că nu vă va părea rău de bani, doamnă Rolfe. Trebuie să plec de-aici! Gunoiul ăsta de metis o să mă omoare!

Făcând un efort, Helga se uită încă o dată la păpuşă. Era, incontestabil, chipul lui Herman Rolfe. La gâtul păpuşii atârna o punguţă minusculă, din plastic, conţinând cine ştie ce.

— Cine a făcut-o?

— El... Jones. A zis că vă poate împiedica să plecaţi din Nassau, aducându-l pe domnul Rolfe

în stare de comă! Zicea că, dacă înfige un ac în capul păpuşii, domnul Rolfe va intra în comă!

Helga simţi un fior îngheţat. Îi venea în minte povestea doamnei Joyce despre micul ei vecin. Îşi mai amintea şi de aerul nedumerit al doctorului Levi. La fel, Bernstein şi Bellamy. Oare era posibil? Adică, un ac înfipt în capul unei păpuşi putuse să-l azvârle pe Herman în acea comă misterioasă? Cuvintele lui Gritten îi sunară în urechi: *Când am sosit aici, credeam că vrăjitoria nu era decât o poveste prostească. Şi mai credeam că un om nu va păşi niciodată pe Lună.*

„Destul cu bazaconiile astea ridicole! îşi spuse ea. Ştii bine că asemenea lucruri nu există! În jocul ăsta de cărţi există undeva un as! Iar plângăciosul ăsta încearcă să te ducă cu preşul!"

— Cred că ai face mai bine să-mi dai explicaţii, rosti Helga, cu glas nu foarte sigur.

— Pentru asta am venit, răspunse Jackson, strângând şi desfăcând pumnii. Am nevoie de bani, doamnă Rolfe. Daţi-mi cinci mii de dolari şi vă spun tot.

Ea îl străfulgeră cu o privire plină de dispreţ.

— Dacă mai continui să mă şantajezi, chem poliţia şi n-ai decât să le explici lor!

Jackson păli.

— Nu cred că aţi vrea ca poliţia să afle acest lucru, doamnă. Nu încerc să vă şantajez. Jur! Trebuie doar să fac rost de bani ca să pot părăsi această ţară. Informaţiile pe care vi le pot da valorează mai mult decât cinci mii de dolari. Jones s-a apucat să modeleze o altă păpuşă, care seamănă cu dumneavoastră. A furat un petic de mătase cu iniţialele dumneavoastră pe el, ca să-i facă o rochie. Spune că are nevoie de un obiect aparţinând persoanei pe care vrea s-o domine.

Cu un deget tremurând, Jackson arătă spre minusculul săculeţ de plastic de la gâtul păpuşii.

— În săculeţul ăsta se află resturi de unghii ale soţului dumneavoastră. Le-a adunat, făcând curăţenie prin cameră. Vă jur, doamnă Rolfe, că vrea să vă omoare!

Cu toate că se simţea şocată, Helga se încăpăţână să nu creadă nimic din poveştile lui Jackson.

— Ţi-am spus odată! Pleacă de-aici! M-am săturat până peste cap de prostiile astea!

— Jones m-a stors de toţi banii! Nu mai am nici un sfanţ, gemu Jackson. Şi trebuie să plec odată din insula asta. Lopez mă caută şi el! Doamnă Rolfe, pentru Dumnezeu, daţi-mi nişte bani! Jones ar fi terminat păpuşa dacă nu-şi rupea mâna, şi până-acum aţi fi fost moartă!

Uitându-se fix la chipul lui îngrozit, şiroind de transpiaţie, Helga se simţi brusc înfricoşată. *Aţi fi fost deja moartă.* Îşi aminti chipul grav al lui Gritten. Şi schimbarea la faţă a doamnei Joyce când îi ceruse să-i vorbească despre vrăjitorie. Adică, să fie posibil?

Făcând un efort, reuşi să repete cu răceală:

— Destul cu prostiile astea! Pleacă imediat!

Jackson ridică spre ea o privire plină de disperare, după care desfăcu larg braţele.

— Atunci, va trebui să vă câştig încrederea, ca să mă ajutaţi. Fata aia, Terry Shields... Vă pot spune cine este...

— Pentru ultima oară... Ia-o din loc!

— Jones împreună cu Terry plănuiesc să scape de dumneavoastră cu ajutorul vrăjilor, pentru ca ea să moştenească toată averea pe care v-ar lăsa-o soţul! Terry Shields este fiica dumneavoastră vitregă! Se numeşte Sheila Rolfe şi va moşteni toată averea tatălui ei când veţi muri!

Capitolul al VIII-lea

Helga întinse mâna după paharul de coniac, încercând să se liniştească în urma şocului provocat de vorbele lui Jackson. Îşi impuse să bea câteva înghiţituri, conştientă că bărbatul îi pândea reacţiile.

Terry Shields? Fata lui Herman?

Se gândi la fata cu păr roşu, la chipul voluntar cu gură puternică şi ochi mari. De cum o văzuse prima oară, Helga înţelesese că fata avea un caracter puternic, nefiind ca toate celelalte, însă de aici şi până la ideea că era fata lui Herman...

Îşi aminti apoi de telegrama trimisă lui Hinkle, cu mesajul acela sec, rece: *Imposibil venire Nassau. Tata se reface ca întotdeauna.*

Oare dobitocul ăsta de şantajist îşi închipuia că ea va da crezare unei asemenea însăilări cu aţă albă?

— Ia mai termină! Fata soţului meu e la Paris! Am dovada.

— Telegrama trimisă lui Hinkle? O cursă. Nu dorea ca dumneavoastră să ştiţi că se află aici. I-a cerut unei prietene de la Paris s-o trimită. Am auzit-o vorbind cu Jones. Vă repet, doamnă Rolfe. Terry Shields este fiica dumneavoastră vitregă şi caută să vă elimine.

Helga ezită. Nu se putea hotărî să-l creadă, însă, uitându-se la Jackson, simţi că acesta nu părea să mintă. Şi-apoi, de unde să fi ştiut de telegramă?

— Pot verifica imediat dacă minţi, îl avertiză ea, şi, dacă este aşa, te dau pe mâna poliţiei. Vorbesc serios! Continui să susţii că Terry Shields e una şi-aceeaşi cu Sheila Rolfe?

— Jur că aşa e, doamnă Rolfe, însă vreau să vă rog ceva. Dacă vă convingeţi că nu mint, îmi daţi cinci mii de dolari, ca să pot pleca de-aici?

— Dacă nu minţi, îi răspunse cu răceală Helga, îţi dau cinci sute de dolari, care vor fi mai mult decât de-ajuns ca să poţi părăsi insula.

Jackson îşi frământă mâinile.

— Pentru Dumnezeu! Cu toţi banii pe care-i aveţi! Trebuie să plec neapărat! Sunt nevoit s-o iau de la zero! Ce înseamnă cinci mii de dolari pentru dumneavoastră?

Ea se ridică.

— Aşteaptă aici.

Ajunsă în salon, luă telefonul şi formă numărul vilei din Paradise City. După câteva momente, auzi glasul mieros al lui Hinkle.

— Reşedinţa domnului Herman Rolfe.

— Hinkle, strigă, fericită să-l audă. Sunt doamna.

— Ah, doamnă! Mă pregăteam să-mi iau inima-n dinţi şi să vă sun, dat fiind că nu aveam noutăţi de la dumneavoastră, spuse Hinkle cu reproş în glas. Tocmai am telefonat la spital. S-ar părea că nu a intervenit nici o schimbare.

— Din păcate, nu! Îmi pare rău că n-am reuşit să te sun până acum, însă am fost foarte ocupată.

— Îmi pare rău să aud asta. Probabil, vă simţiţi foarte singură.

Singură? gândi Helga. Dac-ar fi putut Hinkle să ştie cât de singură se simţea!

— Cum merg lucrurile la vilă, Hinkle?

— Nu prea bine, doamnă. Sunt bucuros că m-am întors şi vă pot asigura că, atunci când veţi sosi împreună cu domnul, totul va fi în perfectă ordine.

— Sunt convinsă... Ai primit telegrama de la domnişoara Sheila, pe care ţi-am retrimis-o?

— Da, doamnă. M-a întristat.

— Te cred, dar ce să faci? Tinerii sunt puţin mai indiferenţi, nu? Bănuiesc că e foarte ocupată.

— Aşa s-ar părea, doamnă, mormăi Hinkle, dezamăgit.

— M-am gândit mult la domnişoara Sheila. Păcat că n-am avut ocazia s-o cunosc. Când mă gândesc la cineva, îmi place să mi-l imaginez. Ai putea s-o descrii?

— S-o descriu, doamnă? întrebă Hinkle cu glas ascuţit.

— Cum arată? întrebă Helga, încercând să pară calmă.

— Aş spune, doamnă, că poate fi categorisită drept o persoană cu caracter voluntar.

După intonaţie, Helga simţea că discuţia nu-i era pe plac lui Hinkle.

— Dar ca aspect fizic, cum e? Mare, grasă, slabă, înaltă, scundă?

— Domnişoara Sheila are o siluetă foarte graţioasă, doamnă. Precum majoritatea celor tineri, a adus unele îmbunătăţiri aspectului cu care a dotat-o natura. Părul ei are acum culoarea roşie, nuanţa care cred că se numeşte blond veneţian. Îi stă foarte bine.

Helga tresări.

— Interesant.

Se întrerupse, schimbând apoi subiectul:

— Te-ai gândit deja cum vei aranja biroul domnului?

— Sigur că da, doamnă. Am consultat şi un decorator. Sunt încredinţat că, la întoarcere, domnul va fi extrem de mulţumit.

— Perfect, Hinkle. Acum mă duc să joc o partidă de bridge. Doream numai să-ţi aud vocea.

— Doamna e prea bună.

— Voiam să-ţi mai spun cât de mult îmi lipsesc delicioasele dumitale omlete.

Altă încheiere mai potrivită nici n-ar fi putut găsi. Puse receptorul în furcă.

Aşadar, Jackson nu minţea! Cea care pretindea că se numeşte Terry Shields era în realitate fiica lui Herman!

Jones împreună cu Terry plănuiesc să se descotorosească de dumneavoastră, pentru ca ea să poată moşteni averea lui Rolfe.

Culmea ridicolului! Îşi aminti păpuşa cu acul înfipt în cap şi inexplicabila stare de comă în care intrase Herman. O fracţiune de secundă, îi fu îngrozitor de frică, apoi nervii ei de oţel preluară controlul. *Cunoaşte-ţi duşmanul.* Vocea aspră a tatălui ei îi răsuna în urechi.

Şi-acum, rândul lui Jackson. Trebuia să-i smulgă cu orice preţ tot ce ştia, chiar dac-ar fi fost nevoită să-i plătească atât cât cerea.

Ieşi pe terasă, unde Jackson stătea prăbuşit pe scaun, cu o ţigară fumegând între degete. Lumina difuză a piscinei arunca sclipiri pe chipul lui lucios de transpiraţie.

— Foarte bine, Jackson, zise ea, aşezându-se. Aşadar, fata asta e, de fapt, Sheila Rolfe. Iar acum ai să-mi spui tot. Vreau să ştiu tot. Cum i-ai descoperit adevărata identitate? Ţi-a dezvăluit-o ea?

— Ascultaţi-mă, doamnă Rolfe. Dacă nu beau încă un pahar, simt că înnebunesc!

— Serveşte-te. Barul e în salon, mormăi Helga, plină de nerăbdare. Doar nu-ţi închipui c-o să te servesc eu?

El se ridică greoi şi, în câteva momente, se întoarse cu o sticlă de coniac. Umplu paharul, îl goli, apoi îşi mai turnă un rând.

— Vorbeşte odată, Jackson!

— Şi banii? întrebă el nerăbdător şi se aplecă în faţă, cercetând-o atent pe Helga. Dacă nu-mi promiteţi că-mi daţi cinci miare, nu scot o vorbă!

Era puţin beat şi ea constată acest lucru cu oarecare teamă. Dacă făcea urât la băutură, n-avea cum să se apere. Prudenţă, deci.

— Dacă-mi spui lucruri care să merite suma asta, o vei avea.

Jackson schiţă un zâmbet, însă se vedea că nu era în largul lui.

— Merită. Să văd bănuţii şi pe urmă vorbim.

Ea se gândi la cei opt mii de dolari pe care-i avea în cameră. Nici nu trebuia să bănuiască el aşa ceva, pentru că ar fi putut s-o imobilizeze şi să fugă cu banii.

— Sper că nu-ţi închipui că ţin o asemenea sumă aici? O să-ţi dau un cec.

După o înghiţitură zdravănă de coniac, el scuturâ din cap.

— Fără cecuri. Bani gheaţă.

— Aş putea rezolva asta. Conducerea hotelului *Diamond Beach* îmi va trimite banii.

Acceptă, după un moment de gândire.

— Mda. E-n regulă. Ne-am înţeles, aşadar? Vă spun şi primesc cinci mii de dolari... E bine aşa?

Nu trebuia nici lăsat să creadă că o putea intimida.

— Mai întâi vorbeşte, Jackson. Restul hotărăsc eu.

O mai studie un moment, bău din coniac, apoi puse jos paharul, cu mâna tremurând.

— Sunteţi dură, nu glumă, să ştiţi.

— Gata, Jackson... Cum ai ajuns să descoperi că fata aia e Sheila Rolfe?

— A venit în acelaşi avion cu dumneavoastră, răspunse el, afundându-se tot mai mult în scaun. După cum ordonase soţul dumneavoastră, mă aflam la aeroport, ca să vă supraveghez sosirea. Nici n-aţi ieşit bine, că ea s-a şi apropiat

de mine, întrebându-mă dacă nu ştiam vreo cămăruţă mai ieftină. Am lipici la păpuşele, doamnă Rolfe, zâmbi Jackson. Mereu vin să-mi pună întrebări aiurea. Pe urmă a vrut să ştie dacă eraţi doamna Herman Rolfe. În mintea mea s-a aprins beculeţul: de ce vroia aia să ştie cine sunteţi? Şi, uite-aşa, am devenit amici şi-am dus-o la un motel. I-am povestit ce fac, ce meserie am, că eram pus să vă urmăresc... L-a rândul ei, mi-a zis că eraţi mama ei vitregă şi-atunci am vrut să aflu ce căuta pe-aici. Eram deja foarte apropiaţi, doamnă Rolfe. Mă pricep să sucesc capul fetelor, chicoti bărbatul, zâmbind murdar. Mai ştiţi, nu-i aşa? Ne-am împrietenit repede noi doi, nu?

— Ţi-a spus ce caută aici? îl întrerupse Helga, cu chipul ca de piatră.

— Văzuse prin ziare că tatăl ei venise în Bahamas. Îşi dorea dintotdeauna să ajungă la Nassau. Cum avea ceva bani puşi deoparte, a luat avionul. Nimic mai simplu.

— Şi-a văzut tatăl?

— De la distanţă, preciză Jackson şi ridică din umeri. Din câte mi-a spus, nu prea se înţeleg.

— Şi Jones? Ce rol joacă în toată chestia asta?

— Şnapanul ăla? Cum v-am mai spus, lucra pentru mine. Un adevărat şarpe, Jones ăsta! I-am promis o sută de dolari, ca să cotrobăie prin

apartamentul dumneavoastră. Iar când a găsit scrisoarea adresată lui Winborn, m-a prăjit de patru mii de dolari, cu care şi-a luat nenorocita aia de motocicletă. Apoi a venit rândul dumneavoastră să mă şantajaţi şi aţi recuperat scrisoarea. A intrat într-o panică grozavă când i-aţi spus că doreaţi să-l luaţi la Paradise City. M-am trezit cu el plângându-mi pe umăr, însă nu-l puteam ajuta cu nimic şi i-am spus-o. N-o să-i uit niciodată mutra... parcă era un şoarece prins în cursă. „N-o să mă duc, mi-a zis Dick. Am ceva cu care s-o împiedic să plece". Îmi folosea cabana de pe plajă ca să ascundă acolo tot felul de porcării, pentru că se ferea de maică-sa.

După ce mi-am închis agenţia, m-am întors acolo şi l-am găsit cioplind de zor la păpuşa asta. Are mâini foarte dibace. Când l-am întrebat ce meşterea acolo, mi-a răspuns că vă împiedică să-l luaţi la Paradise City. Mi-a explicat că asta era magie, vrăjitorie. I-am zis că-i nebun. M-am aşezat, observându-l. A terminat păpuşa, după care i-a înfipt un ac lung în cap şi s-a apucat să bată într-o tobă. După câteva momente, m-a anunţat că, de-acum, Rolfe era prea bolnav ca să mai poată călători. Iar i-am spus că e nebun de legat. Mi-a adresat un zâmbet misterios, zicându-mi să am răbdare.

Helga se uită fix la păpuşă.

— Astea sunt nişte scorneli groteşti şi o ştii foarte bine! zbieră furioasă Helga.

— Credeţi? Ce ştim noi, dumneavoastră, eu, despre negrii care trăiesc aici? Chestia a funcţionat, nu? N-aţi reuşit să-l duceţi pe derbedeul ăla la Paradise City, nu-i aşa?

— Starea soţului meu s-a înrăutăţit. Asta-i tot.

Jackson ridică iar din umeri.

— V-am povestit ce s-a întâmplat. Să vă mai relatez şi altceva. Într-una din zile, Sheila a venit la cabana de pe plajă. Eram plecat, aşa că a făcut cunoştinţă cu Jones. A fost dragoste la prima vedere. Să nu mă întrebaţi cum a aflat el cine era fata; cert este că a reuşit. Se poate să-i fi spus chiar ea, fiindcă îi plăcea să se laude peste tot cu taică-su, miliardarul. Iar nemernicul ăla nu-i deloc tâmpit. V-am avertizat că voia să vă stoarcă de cinci sute de mii de dolari, dar n-aţi vrut să mă credeţi. Citind scrisoarea, şi-a dat seama că Sheila urma să moştenească un milion de dolari. Ştia dinainte ce avere avea Rolfe. Ce şi-o fi zis atunci? De ce să se mulţumească doar cu un amărât de milion? De ce să nu pună mâna pe toţi banii? O dată eliminaţi Rolfe şi dumneavoastră, Sheila ar moşteni mult mai mult de un milion. Chiar i-am surprins la o mică partidă de picioare în aer. Şi-atunci, ia gândiţi-vă la situaţia în care el reuşeşte s-o convingă să-l ia de bărbat?

Un lucru e sigur: mizerabilul de puştan a început să facă planuri pornind de la zero, apucându-se să modeleze o păpuşă cu chipul dumneavoastră.

— Sheila ştia toate astea?

— Poate că da, poate nu. Habar n-am.

Jackson lăsă ochii în jos, sub privirea fixă a femeii.

— Totuşi, el nu s-a ferit să-ţi spună ţie toată povestea, nu?

— Aşa este. Când şi-a fracturat mâna şi n-a mai putut termina păpuşa, a venit să mă caute, oferindu-mi o cotă parte. Voia să-i fac rost de vreun obiect purtat de dumneavoastră, însă l-am refuzat. A făcut totul de unul singur şi, fiindcă murea de frică, ca nu cumva să vorbesc, i-a telefonat lui Lopez, să-i spună că îmi făceam de cap cu Maria.

Jackson îşi şterse fruntea transpirată cu mâneca.

— De-atunci, Lopez mă caută, aşa că trebuie să dispar din oraş şi am nevoie de bani. Asta-i treaba, doamnă Rolfe.

— Dacă-ţi închipui că voi crede măcar o singură vorbă din toată aiureala asta, înseamnă că eşti bolnav la cap, declară apăsat Helga. Însă, ca să scap de tine, am să-ţi dau o mie de dolari. Nimic mai mult. Mă duc după geantă.

Se ridică, însă Jackson o împinse la loc.

— Nu aşa de repede, puişor! Vreau mai mult. Zici că vrăjitoria e doar o poveste. Vrei să punem un pariu? o întrebă, arătând spre păpuşă. Scoate-i acul din cap. Vei vedea ce se va întâmpla. Rahatul ăla cu ochi m-a asigurat că, pentru a-l face pe Rolfe să iasă din starea de comă, ar fi de ajuns să scoată acul. Hai, scoate-l şi pe urmă telefonează la spital.

— Ah, ajunge! scrâşni Helga. Refuz să mai ascult asemenea prostii! Îţi dau banii şi ia-o din loc!

Jackson se uită la ea.

— Stai puţin, puişor, nu te agita. O să-ţi destăinui ceva mai special. Am citit scrisoarea aia adresată lui Winborn. Ştiu aşadar că, în cazul în care Rolfe îşi revine, te vei trezi fără nici un ban, însă, dacă moare, n-ai probleme. Vrei să vezi moartă ruina aia bătrână, da? De câte ori nu i-ai dorit moartea, nu-i aşa? Ce-ar fi, atunci, să faci o experienţă. Derbedeul ăla mi-a spus – ascultă-mă cu atenţie, drăguţo – că, dacă ar scoate acul din capul păpuşii şi l-ar înfige unde ar trebui să se afle inima, Rolfe ar muri în aceeaşi clipă. Aşa plănuia să scape de voi, după terminarea celeilalte păpuşi. Poate că n-ai curaj să faci asta, dar eu, pentru cinci mii de dolari, aş face-o fără probleme. Zici că nu crezi în vrăjitorie? De acord,

nici eu nu cred, aşa că hai să vedem ce se întâmplă. Promite-mi că-mi dai cinci mii de dolari dacă moare Rolfe şi schimb locul acului!

Şi dac-ar merge treaba? Ideea fulgeră în mintea femeii. Dacă povestea asta penibilă cu vrăjitoria n-ar fi chiar o prostie? Dacă şantajistul ăsta nenorocit, pe jumătate beat, l-ar omorî pe Herman mutând acul? Ideea era absurdă, aiurea, dar îi răsuna încă în urechi vorbele lui Gritten, spunându-i că, în urmă cu douăzeci de ani, nimeni nu s-ar fi gândit să vadă omul păşind pe Lună. Şi-atunci... Dacă ar merge? Ar deveni liberă, având la dispoziţie o avere colosală şi, în plus, n-ar mai fi nevoită să ducă viaţa asta de călugăriţă!

Privi fix păpuşa, părându-i-se că îl vedea pe Herman în pat, cu braţul inert rezemat pe o pernă şi cu saliva curgându-i, din gura strâmbată, pe bărbie.

N-ar fi fost mai bine şi pentru el să moară?

O trecu un fior de gheaţă. Nu! Totul era o provocare, o escrocherie! Până în acest moment, cărţile îi fuseseră favorabile, însă acum... avea asul în mână!

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, reuşi să articuleze:

— Am început să mă satur! Îţi dau o mie de dolari, nici un cent mai mult. Am banii la mine. Mai mult de atât, n-o să vezi de la mine.

— Nu, puişor. Ştii bine că ai vrea să fac treaba, numai că n-ai curaj să recunoşti. Nu crezi în asta... nici eu nu cred...

Luă păpuşa din cutie şi, cu un gest brusc, îi smulse acul din cap.

— Aşadar, puişor? Cinci mii de dolari şi-i vin de hac bogătaşului ăsta bătrân şi mizerabil.

Helga se dădu îndărăt, răsturnând fotoliul.

— Nu! ţipă ea. Nu-l atinge!

Jackson râse slinos, ca un pungaş ce era.

— E doar o experienţă. Nici tu, nici eu nu credem în vrăji. Şi-atunci, de ce nu? Hai să-i dăm drumul! exclamă el teatral şi încet, meticulos, înfipse acul în pieptul păpuşii.

— Ia să vedem ce se va întâmpla acum.

Privirea ei rămase fixată asupra păpuşii de pe masă. Visase sau, într-adevăr, păpuşa avusese o uşoară tresărire când acul pătrunsese în ea?

— Gata, puişor, anunţă Jackson. Lăsăm cam zece minute, după care dai un telefon la spital. Cine poate şti? S-ar putea ca în clipa de faţă să fii multimilionară?

Helga se simţi cuprinsă de o panică teribilă. Asupra terasei coborâse parcă o atmosferă îngrozitoare, ca un nor otrăvitor. Se întoarse şi intră în fugă în salon, iar de-acolo sus, pe scări, apoi se închise în cameră. Trântise uşa, răsucind cheia în broască. Auzi pasul greoi al lui Jackson pe

scări şi se uită înspăimântată în jur. Se repezi la telefon şi, după ce greşi de două ori, reuşi să sune centralista.

Jackson bătea tare în uşă.

— Deschide, scârbă mizerabilă! Nu suna la poliţie!

În timp ce ea asculta soneria în receptor, Jackson se dădu îndărăt şi, luându-şi avânt, lovi cu piciorul în broască.

Uşa sări în lături şi Jackson se năpusti în cameră.

Helga auzi în acelaşi moment vocea centralistei:

— Ce număr doriţi?

„Poliţia", mai apucă ea să ţipe strident, după care Jackson, prăvălit peste ea, o plesni cu toată forţa peste gură. Apucă telefonul şi o pocni cu el în cap pe femeia căzută, fără apărare.

Încet, încet, Helga îşi revenea. Prima constatare fu aceea că trupul ei era extrem de uşor, de parc-ar fi fost culcată pe un nor. Avea senzaţia că nu-şi mai simte picioarele. Se întrebă dacă nu cumva asta însemna moartea. Dacă da, atunci n-avea de ce să se plângă. Ar fi fost minunat să tot plutească aşa în neştire, într-un gol în care durerea nu exista.

Auzi apoi o confuzie de glasuri, voci înfundate, bărbăteşti, nişte şuşoteli continue. Unul dintre bărbaţi îşi drese zgomotos glasul. Ea se încruntă. Adică morţii îşi dregeau glasul?

Deschise ochii.

Realiză imediat că se afla în camera ei luxoasă din vilă, întinsă pe patul uriaş. Zări razele soarelui care încercau să se strecoare printre storuri, proiectând pete de lumină pe cuvertură. Distinse şi silueta familiară a doamnei Fairely, infirmiera aflată în apropierea ferestrei. Se uita afară printre storuri. Recunoscând-o, Helga închise ochii.

În ciuda senzaţiei de plutire – îşi spuse că, probabil, îi administraseră calmante puternice –, mintea ei începu să lucreze activ. Îşi amintea că urlase chemând poliţia, moment în care Jackson năvălise peste ea. Şi imaginea pumnului pornind spre ea, după care o lumină strălucitoare o orbise.

Întinsă pe patul confortabil, complet destinsă, înţelese că făcuse o greşeală chemând poliţia. Ar fi preferat de o mie de ori să-i fi dat lui Jackson toţi banii din casă şi să fi scăpat de el. Cedase însă panicii, iar drept rezultat se afla într-o încurcătură cât toate zilele. Oare Jackson fusese arestat? Cu siguranţă, operatoarea anunţase imediat poliţia, însă probabil că trecuseră cel puţin zece minute, dacă nu mai mult, până

când echipajul să ajungă la ea. Oare Jackson, care-i auzise precis țipătul, reușise să fugă la timp?

Dacă îl arestau, întreaga poveste, în toată mizeria ei, avea să iasă la lumină. Avea în minte înghesuiala cumplită din momentul declanșării crizei lui Herman. Ziariștii ca niște șacali, camerele de televiziune, mulțimea de fotografi! Parcă vedea titlurile cu litere groase: *Doamna Herman Rolfe agresată în vila sa izolată*. Dacă Jackson ar fi prins, ar povesti că Herman îl angajase s-o urmărească, pe motiv că nu mai avea încredere în ea (Ce știre bombă!). Ar pomeni și de scrisoarea adresată lui Winborn (încă o știre de senzație!), precum și de încercarea ei de a-l obliga pe Dick s-o însoțească la Paradise City (de aici, aluzii scandaloase la o eventuală tentativă de seducție). Poliția l-ar aduce ca martor pe Dick, iar acesta ar vorbi, fiind chiar capabil să declare că încercase să-l atragă în patul ei!

Un adevărat dezastru! Îți joci cărțile, ridici levate, crezi că ai câștigat partida, și-atunci apare asul.

Se întrebă cât putea fi ceasul. Cât timp își pierduse cunoștința? Judecând după razele soarelui care cădeau asupra patului, putea fi începutul amiezei.

Deschise ochii și o cercetă printre genele lungi pe infirmiera care citea o revistă. Pe chipul

ei lătăreţ se citea liniştea. Expresia aceea împăcată trăda o mulţumire secretă. Helga o invidie pentru meseria folositoare pe care o practica şi-i aducea satisfacţii. Cu siguranţă, femeia nu avea niciodată probleme, iar sexul nu-i producea tulburări.

Văzu uşa deschizându-se şi pe doctorul Levi intrând. Infirmiera se ridică, greoaie.

— Cum se simte? întrebă în şoaptă doctorul.

— Doarme încă, domnule doctor.

— Bună ziua, spuse Helga, nemulţumită de vocea ei care aducea a şuierat. Aşadar, v-aţi întors să vă ocupaţi şi de mine.

Levi se apropie fără zgomot.

— Nu vorbiţi, doamnă Rolfe.

Tonul grijuliu o exasperă pe Helga.

— Totul merge bine, adăugă. V-au fost administrate calmante. Trebuie să dormiţi. Nu aveţi motive de îngrijorare.

Poate că existau unele femei slabe care apreciau genul acesta de atitudine dulceagă, însă nervii ei nu tolerau aşa ceva. Drept cine o lua ăsta? Una dintre mototoalele care-şi plâng de milă şi cer calmante din lipsă de îndrăzneală?

— Voi vorbi cât voi avea chef, protestă ea, încântată de această dată să constate că vocea revenită la normal îşi recăpăta duritatea metalică. Nu sunt muribundă, nu? Şi-atunci...

Surprins, Levi declară:

— Cu siguranţă, nu, însă aţi suferit o comoţie şi aveţi maxilarul lovit, doamnă. Ar fi mai bine să vă liniştiţi şi să încercaţi să dormiţi.

— Ce s-a întâmplat cu tipul... cel care m-a atacat? întrebă ea, vrând neapărat să ştie. Poliţia l-a arestat?

— Ei, haide! Nu vă mai gândiţi...

— L-au arestat? se răsti ea.

— Încă nu, doamnă Rolfe. Vă rog, liniştiţi-vă! Aveţi mare nevoie de odihnă.

Îi scăpă un oftat de uşurare. Jackson avusese timp, oare, să găsească geanta şi să ia banii? Îşi dorea acest lucru, pentru că, dacă reuşise, părăsise deja insula. Închise ochii, şoptind:

— Da...

— Mă voi întoarce pe seară, doamnă Rolfe. Poliţiştii vor cu orice preţ să vă interogheze, însă le-am atras atenţia că nu puteţi fi deranjată.

Helga îşi stăpâni o tresărire. Nu se gândise că s-ar fi putut ca poliţia să-i pună întrebări indiscrete.

— Nu pot să-i primesc acum.

— Nici vorbă. Trebuie să fiţi cuminte şi să vă odihniţi.

Abia se stăpâni să nu-i zică vreo două. Prea o trata ca pe un copil tâmpit!

Îl auzi apoi şoptindu-i ceva infirmierei, după care uşa se închise. Nemişcată, Helga făcea planuri. Ce să le declare poliţiştilor? Presupunând că Jackson reuşise să fugă, câteva minciuni, acolo, ar fi salvat-o. Le putea povesti că fusese atacată de un negru. Cântări situaţia. Cum poliţia nu-l prinsese pe Jackson când părăsise vila, se presupunea că nici ea nu-l văzuse. Dacă reuşea să-l ţină pe Jackson departe de toată tevatura, atunci toată mizeria putea fi măturată sub covor.

Prudenţă, aşadar. Un negru! Cea mai bună soluţie. Îi vor cere semnalmente. Imaginaţia ei începu să brodeze: înalt, uscăţiv, de vârstă incertă, cu un fular colorat în jurul capului, cămaşă albă murdară, pantaloni de culoare închisă şi în picioarele goale. Descrierea corespundea mai multor sute de băştinaşi văzuţi de ea pe plajă.

Pe măsură ce se gândea, totul începea să i se pară perfect. Nimeni nu-l văzuse pe Jackson intrând. Foarte puţin probabil, iarăşi, ca el să fi povestit cuiva că tocmai o storsese de nişte bani. Exista totuşi un punct slab: s-ar fi putut ca poliţia să-l fi văzut pe Jackson fugind. În acest caz, nu mai avea mare lucru de făcut; trebuia să se bazeze doar pe tupeu. Imposibil să nu poată ea să îmbrobodească un poliţist.

— V-am adus o ceaşcă de ceai bun, doamnă Rolfe, îi întrerupse gândurile infirmiera. Aveţi cu siguranţă nevoie să beţi ceva cald, reconfortant.

— Cred că da.

Deschise ochii, zâmbind şters.

— Aici aveţi ceva care să vă ajute să dormiţi.

Înghiţi cuminte mica pastilă, după care, susţinută cu grijă de doamna Fairely, bău puţin ceai.

Câteva minute mai târziu, căzu într-un somn fără vise, fără spaime, fără problemele cărora urma să le facă faţă.

Când se trezi, capul şi maxilarul încă o dureau, dar dispăruse acea senzaţie aeriană de plutire. Realiză, mulţumită, că efectul calmantelor dispăruse. Mintea ei era iarăşi ca un brici. Avea nevoie de asta. Se uită în jur, apoi ridică uşor capul de pe pernă; durerea o făcu să se strâmbe.

Doamna Fairely veni în grabă.

— Cum vă mai simţiţi, doamnă Rolfe?

— Mă doare capul, mormăi, pipăindu-şi obrazul, care i se păru umflat şi dureros.

— Cât e ceasul?

— Opt şi ceva. Aţi petrecut o noapte liniştită.

Deschise ochii mari.

— Cum? Atât de târziu? Şi dumneata m-ai păzit toată noaptea?

Infirmiera zâmbi.

— A, nu. Avem o gardă de noapte. Aţi dori să luaţi micul dejun? Un ou fiert? Un ceai?

— Ceai, da. De mâncat însă, nu cred că aş reuşi. Maxilarul şi gura mă dor îngrozitor.

— Nici nu mă mir, după ce aţi păţit! Mă duc să vă fac ceai, după care vă voi aduce ceva pentru durerea de cap.

— Gata cu medicamentele, hotărî Helga.

Doamna Fairely părăsi încăperea, iar Helga făcu un efort, încercând să se ridice. Fu imediat cuprinsă de o ameţeală puternică, însă îşi reveni rapid. Dacă n-ar fi fost durerea sferedelitoare, putea spune că se simţea bine.

Uşa se deschise şi în prag apăru Hinkle, aducând platoul pentru ceai.

— Hinkle! exclamă Helga încântată. Minunat! Când ai venit?

— Ieri după-masă, doamnă, imediat ce am aflat trista veste.

— Îţi mulţumesc, Hinkle. Acum regret că te-am trimis acasă.

— O hotărâre nefericită, doamnă.

Îl studie în timp ce turna ceaiul. În dimineaţa asta semăna parcă mai mult cu un părinte îngrijorat decât cu un episcop. Simţea o afecţiune puternică faţă de el. „Cred că şi el ţine la mine, reflectă Helga. Probabil că e singura persoană din lume care îmi acordă importanţă."

— Ajută-mă să mă ridic, Hinkle. Mor de poftă să beau un ceai.

— Sper că nu suferiţi foarte tare, doamnă, zise el, aranjând pernele, înainte de a-i întinde ceaşca.

— Suportabil, îl lămuri laconic şi sorbi o înghiţitură. Ia spune-mi, Hinkle, ce se mai întâmplă? Bănuiesc că a sosit presa, nu?

— Evident, doamnă. Ziariştii sunt afară; pândesc o declaraţie. În cursul amiezei, va sosi şi domnul Winborn.

Ea se încruntă.

— Winborn? Ce mai vrea şi ăsta, Doamne?

— Doctorul Levi a considerat necesar ca dânsul să fie aici, pentru a se ocupa de presă.

Nu mai putu ocoli întrebarea capitală:

— L-au descoperit pe cel care m-a atacat?

— S-ar părea că nu, doamnă. Inspectorul abia aşteaptă să vă vadă. Vrea semnalmentele banditului. Doctorul Levi i-a sugerat însă că va trebui să mai aştepte.

Un sentiment de triumf o învălui pe Helga.

— Poliţia nu l-a văzut?

— Nu, doamnă. Domnii de la poliţie au ajuns prea târziu.

Încă o dată, norocul era de partea ei. Era salvată!

— Mâine dimineaţă vreau să-l văd pe inspector, Hinkle.

— Bine, doamnă.

Helga îl examină iarăşi, atentă. Era surprinsă că nu-i punea nici o întrebare. Ce se întâmplase? Cine era acest om cu adevărat?

Abia mai apoi remarcă expresia dezolată, şocată de pe chipul lui. Puse jos ceaşca.

— Hinkle, e ceva în neregulă?

El ezită, coborând privirea.

— Mi-e teamă că da, doamnă. Doctorul Levi a sugerat că eu ar trebui să fiu cel care să vă dea vestea, cu menajamente.

Pe spinarea femeii trecu un fior de gheaţă.

— Vestea? Ce veste?

— E vorba de domnul. Cu mare regret vă anunţ că a murit ieri-seară. Aparent, a ieşit din comă pentru câteva secunde, apoi inima a cedat.

Helga îl revăzu pe Jackson scoţând acul şi înfigându-l apoi hotărât în pieptul păpuşii. Brusc, începu să tremure.

— Nu-mi vine să cred, şopti Helga. Ieri-seară, pe la ce oră?

— S-ar părea că în momentul în care aţi fost atacată, doamnă. Bănuiesc că sunteţi la fel de impresionată ca şi mine. Ştiu că ne va lipsi foarte mult, tuturor.

Contemplându-i chipul întristat, Helga îşi acoperi ochii.

— Trebuie însă s-o spunem, doamnă. Pentru el a însemnat o eliberare. A suferit atât de mult şi cu atâta curaj!

Hinkle ieşi discret, lăsând-o să plângă în voie. Nici infirmierei nu-i permise să intre.

— Doamna are nevoie de linişte, şopti. A fost atât de bună, devotată, atentă cu domnul! Este o pierdere ireparabilă pentru ea.

Auzindu-i vorbele, Helga tresări.

„Atât de bună, devotată, atentă!".

Revăzu chipul schimonosit al lui Herman, gura strâmbată încercând să articuleze cuvântul „târfă".

Înfundându-şi faţa în pernă, izbucni în hohote.

Următoarele patru ore fură cele mai cumplite din viaţa sa, căci aduseră cu ele ruşinea, remuşcările, dezgustul de sine. Helga se închipui aşa cum, probabil, o vedeau ceilalţi. Avu impresia că era reflectată de o oglindă tridimensională, iar ceea ce vedea îi făcea rău.

Când intră infirmiera, pentru că o auzise plângând, urlă la ea, cerând să fie lăsată în pace.

După ce infirmiera, perplexă, se retrase, Helga se ridică şi se duse, nesigură pe picioare, să încuie uşa. Se întoarse apoi în pat, lăsându-se pradă disperării.

Petrecu aşa cam o oră, până când, epuizată, cu lacrimile secate, se ridică, îmbrăcă un halat şi se aşeză într-un fotoliu.

Auzi o bătaie discretă în uşă şi vocea neliniştită a lui Hinkle:

— Daţi-mi voie să vă aduc puţină supă, doamnă.

— Lăsaţi-mă în pace, se răsti Helga, stăpânindu-se să nu urle. Dacă am nevoie de ceva, vă chem eu.

Începură apoi lungile ore ale autoînvinovăţirii. Aşadar, gândea Helga, Herman e mort. Îi doreai moartea, nu? Abia aşteptai să moară, ca să-i moşteneşti averea. Nu te gândeai decât la asta... banii lui şi-atât! Acum a murit, şi a făcut-o urându-te. După aceşti câţiva ani de căsătorie, timp în care te-a respectat, s-a mândrit cu tine, ţi-a acordat încrederea lui, a murit urându-te.

Ideea că el murise detestând-o o copleşea.

Fusese infidelă din cauza patimii ei nepotolite pentru bărbaţi, însă, în ceea ce privea banii lui, fusese întotdeauna onestă. Cu toate acestea, el murise crezând-o nu numai infidelă, ci şi nedemnă de a-i administra în continuare averea.

O tratase ca pe o târfă şi murise considerând-o târfă.

Brusc, îi veni în minte ceea ce spusese Hinkle.

Aparent, a ieşit din starea de comă pentru câteva clipe, după care inima a cedat.

Îl revăzu pe Jackson smulgând acul din capul păpuşii şi înfigându-l imediat în pieptul

acesteia, în locul unde ar fi trebuit să fie inima. Oare acul acela putuse să-l ucidă pe Herman? Şi-atunci, nu asistase ea, fără să riposteze, la asasinarea lui Herman de către Jackson? De ce nu-i smulsese păpuşa din mână? Pentru că dorea moartea soţului ei şi, cu toate că nu credea în vrăjitorie, sperase că poate totuşi aceasta va avea efect?

Ajunge! îşi curmă ea gândurile. Astea sunt superstiţii prosteşti! Ştii bine că un ac nu poate omorî pe nimeni. E imposibil. Moartea lui Herman a fost o simplă coincidenţă. Cu siguranţă! O altă explicaţie nu poate exista.

Gândurile îi reveniră la ura lui Herman. Îşi aminti scrisoarea adresată de acesta lui Winborn. Cu câteva zile în urmă doar, hotărâse să distrugă scrisoarea dacă Herman ar fi murit.

El o scrisese, deoarece, nemaiavând încredere în ea, dorea s-o deposedeze de statutul de personaj marcant, ştiind că n-avea să accepte niciodată condiţiile impuse.

Cum sunt sigur că ea mi-a trădat încrederea...

Îşi amintea fiecare cuvânt.

„E adevărat, gândi ea, ţi-am trădat încrederea, însă nici tu nu te-ai ostenit vreodată să-mi iei în considerare sentimentele. Tot ce-ţi doreai era o secretară-servitoare supusă. Şi chiar dacă

ţi-am fost infidelă, când a fost vorba de banii tăi, am fost întotdeauna corectă. De ce n-ai arătat şi tu, niciodată, o urmă de bunătate, de înţelegere, trecându-mi cu vederea aventurile?"

Rămase, timp de mai multe minute, privind pe fereastră, în gol, apoi hotărî.

Oi fi tu o scârbă egoistă, rea, infidelă, însă necinstită nu eşti, îşi zise ea.

Nu va distruge scrisoarea. I-o va înmâna lui Winborn, la sosirea acestuia. Avea, ce-i drept, multe defecte, însă nu era trişoare şi nici necinstită. Or, nerespectarea ultimei dorinţe a unui muribund ar fi un act demn de dispreţ.

De undeva, din adâncul inimii, auzi o voce ascunsă, care o ispitea. Nu te grăbi. Gândeşte-te la ceea ce ai pierde. Gândeşte-te la puterea pe care o vei avea când vei fi stăpâna a şaizeci de milioane de dolari. Dacă-i dai lui Winborn scrisoarea, conştientă că nu vei putea trăi izolată, vei rămâne fără nimic şi va trebui s-o porneşti iarăşi de la zero. Gândeşte-te la ce va spune lumea aflând că Herman te-a dezmoştenit. Toţi vor zice, satisfăcuţi, că fum fără foc nu există. Fiscul va dori să afle unde au dispărut cele două milioane de dolari furaţi de Archer. Ca să te salvezi, va trebui să-l torni, iar el, pentru a-şi uşura pedeapsa, va povesti tuturor că i-ai fost amantă. Nu-i da scrisoarea lui Winborn, o ispiti vocea

interioară. Distruge-o aşa cum plănuiseşi înainte ca acest complex ridicol de vinovăţie să te fi copleşit. În afară de Hinkle, care-ţi este prieten, nu va afla nimeni. Hinkle te admiră. *Atât de bună, devotată, atentă!*.

Timp de trei ore, Helga duse o adevărată luptă cu vocea interioară, însă, tocmai când se simţea epuizată, nervii ei de oţel o salvară. Indiferent de soarta care te-aşteaptă de-acum înainte, îşi spuse, aproape cu glas tare, trişoare nu vei fi niciodată!

Hotărârea fiind luată, se ridică destul de greu. Sună şi trase zăvorul de la uşă. Se examină în oglinda cea mare. Doamne! Ce cap avea! Toată partea dreaptă a feţei era umflată şi învineţită. Părul îi era răvăşit, iar ochii îi erau roşii şi umflaţi de-atâta plâns.

În clipa în care se aşeză la birou, se auzi o bătaie în uşă.

— Intră.

Hinkle îşi făcu apariţia, închizând cu grijă uşa după el.

— Aş vrea să faci ceva pentru mine, Hinkle, rosti ea calmă, luând o foaie de hârtie pentru scrisori, pe care notă: *Vă rog să înmânaţi purtătorului prezentei, domnul Hinkle, plicul pe care mi l-aţi păstrat în casa de valori.* Semnă şi scrise adresa directorului hotelului *Diamond Beach*.

— Du-te imediat la hotelul *Diamond Beach* şi adu-mi plicul pe care l-am lăsat spre păstrare.

— Sigur, doamnă.

Hinkle luă scrisoarea şi, după o ezitare, îşi luă inima în dinţi:

— Îmi permiteţi să vă întreb dacă mai aveţi dureri? Doamna Fairely, infirmiera, e foarte îngrijorată.

Ea îi adresă o privire tăioasă.

— Mă simt foarte bine. Aş vrea să-i transmiţi comisarului de poliţie că îl pot primi, când doreşte.

— Sunteţi sigură că e înţelept, doamnă? N-ar trebui să...

— Fă ce îţi spun, te rog.

— Bine, doamnă, încheie Hinkle, surprins de duritatea tonului. Am primit un telefon de la domnul Winborn. Nu va sosi astă-seară, ci în cursul zilei de mâine. S-ar părea că o grevă de la aeroport l-a obligat să întârzie. V-a transmis regretul său.

— Bine. Acum, du-te la hotel, te rog.

După ce acesta plecă, nemulţumit de atitudinea dură, fără replică, a stăpânei, Helga intră în baie, încercând să-şi repare stricăciunile de pe faţă. În douăzeci de minute, estompase umflăturile ochilor, îşi ascunsese vânătăile sub un machiaj savant şi se coafase. Comisarul

principal Harrison apăru tocmai când îşi aprindea o ţigară.

Acesta era un bărbat solid, înalt, părând frate cu Frank Gritten. Aceiaşi ochi albaştri ca oţelul şi acelaşi glas blând.

Începu prin a-şi prezenta sincerele condoleanţe, însă Helga îl opri scurt:

— Mulţumesc, domnule comisar. Am nevoie de odihnă. Mi s-a spus că doriţi semnalmentele celui care m-a atacat. Era un negru înalt, slab, de vârstă incertă, legat la cap cu un soi de fular galben cu roşu. Purta o cămaşă albă murdară, pantaloni de culoare închisă şi era în picioarele goale. Altceva, ce aţi mai dori să ştiţi?

Uluit de a fi bruscat astfel, Harrison o privi speriat.

— L-aţi mai văzut vreodată pe acest om, doamnă?

— Nu.

— Vă lipseşte ceva de pe-aici?

De ce nu se uitase, să vadă dacă Jackson luase banii? Helga îşi blestemă neglijenţa.

— Nu cred. Eu am închiriat această vilă. Nu am aici decât bijuteriile şi ceva bani... Nimic mai de valoare.

Se ridică, deschise dulapul şi controlă cutia cu bijuterii, apoi, satisfăcută, îşi luă geanta de pe măsuţa de toaletă. Cei opt mii de dolari se

evaporaseră! Nu fără efort, reuşi să rămână impasibilă. Închise geanta şi se întoarse.

— N-a furat nimic. Norocul meu a fost că mă aflam în cameră. Am auzit zgomot jos şi am ieşit pe palier. Atunci, l-am zărit pe tip. M-a văzut şi el şi a urcat scările în fugă. M-am încuiat aici, încercând să chem poliţia. A forţat uşa, încercând să mă împiedice să dau telefon. Bănuiesc însă că s-a speriat şi a luat-o la fugă.

Harrison o studie, gânditor.

— Aşa s-ar părea, doamnă.

— Mai e ceva? îl întrebă nerăbdătoare.

— Încă ceva. Pe terasă a fost găsită o păpuşă. Îmi puteţi spune ceva despre asta?

Uitase complet de păpuşă. Stăpânirea de sine o salvă încă o dată.

— O păpuşă? Habar n-am. Ce e cu asta?

Stinse ţigara. Harrison se îndreptă către uşă.

— Scuzaţi-mă o clipă.

Vorbi cu cineva de pe palier, apoi reveni cu păpuşa lui Rolfe.

— Asta e păpuşa, doamnă.

Helga se forţă să o privească.

— N-am văzut-o în viaţa mea.

Se aplecă, tresări, dându-se îndărăt, scoase chiar o uşoară exclamaţie şi duse mâna la gură, încercând totuşi să nu exagereze.

— Asta... seamănă cu soţul meu.

— Da, doamnă. Îmi pare rău să contribui şi eu la necazul dumneavoastră...

— Probabil că a adus-o cel care m-a atacat. Poate ca să mi-o vândă, spuse cu hotărâre Helga. Altă explicaţie nu văd.

— Doamnă, din nefericire există o explicaţie. Poate aţi auzit vorbindu-se de cultul vrăjitoriei...

— Acestea nu mă interesează, cel puţin în prezent, încheie ea, cu răceală. Dacă nu mai aveţi întrebări, v-aş fi recunoscătoare dacă am termina. Mă doare îngrozitor capul.

Harrison ezită. Era perfect conştient că în faţa lui stătea o femeie care avea şaizeci de milioane de dolari, iar o asemenea avere îi oferea enorm de multă influenţă. Mai ştia că tocmai îşi pierduse soţul şi fusese atacată cu brutalitate. Dacă insista s-o interogheze, s-ar fi putut plânge superiorilor lui, iar aceştia i-ar fi sărit în cap, ca râia pe omul sănătos. Mai bine să fie prudent.

— Sigur, doamnă. Voi avea grijă să nu mai fiţi deranjată. Mai ales că nu s-a furat nimic... Să fiţi convinsă că-l vom prinde pe cel care v-a atacat, o asigură în timp ce porni spre uşă.

— Nu mă îndoiesc, mormăi Helga, întorcându-se.

După plecarea poliţistului, se aşeză, oftând uşurată. Interogatoriul se desfăşurase chiar mai

bine decât ar fi sperat. Iar Jackson luase banii, aşa că, probabil, era departe. Necazul de care se temuse atâta n-o mai ameninţa. Cărţile bune continuau să se adune la ea.

Hinkle se întoarse după douăzeci de minute, aducând un plic mare.

— Asta e ceea ce doreaţi, doamnă?

Desfăcând plicul, Helga văzu în el dosarul roşu.

— Da, Hinkle, mulţumesc. Bănuiesc, zise ea privindu-l în ochi, că ştii ce conţine?

— Aş prefera să nu-mi spuneţi, doamnă, răspunse Hinkle, rămânând impasibil. Aş îndrăzni, deşi nu ştiu dacă e cazul, să vă sugerez că acest plic ar trebui distrus?

Ea îl privi fix, în timp ce vocea interioară implora: hai, distruge-l! Gândeşte-te la ce ai de pierdut! Însuşi Hinkle îţi cere s-o faci. Nu poate să ţină conştiinţa ta prostească seama de părerea lui?

— Îţi mulţumesc, Hinkle. Eşti un adevărat prieten.

— Cred că doamna ar trebui să mănânce ceva. Când cineva e sătul, mintea îi funcţionează mai bine. Ce părere aţi avea de o duzină de stridii?

Helga scutură din cap.

— Mai repede o friptură bună şi mare. N-am mâncat nimic de două zile.

Chipul lui Hinkle se lumină.

— Sigur că da, doamnă. O voi pregăti chiar eu. Iar pentru început, puţin caviar cu pâine prăjită.

Uitându-se la ceas, Helga constată că era trei fără un sfert. Aşteptă ca el să plece, apoi se hotărî să se îmbrace. Nu putea suferi să umble prin casă în halat.

Cam în jumătate de oră, când Hinkle se întoarse, împingând o măsuţă cu rotile, ea purta o rochie albă cu centură lată, din piele neagră, care-i evidenţia talia fină. Valetul o aprecie din priviri.

— Îmi permit să apreciez că doamna arată remarcabil de bine.

Ea îi zâmbi.

— Mulţumesc, Hinkle, sunt gata să te cred. Te-ai gândit cumva şi la...

Se întrerupse, zărind *shaker*-ul brumat.

— Ba da, bineînţeles! Eşti minunat!

— Mi-e teamă că doctorul Levi nu e de acord cu asta, însă, în momentele de tensiune, o picătură de alcool nu poate fi decât benefică.

Constată că durerea de cap dispăruse, în timp ce mâncase şi băuse două păhărele de votcă. Întrebă, aprinzându-şi o ţigară:

— Ce hotărâri au fost luate?

Nu se putea hotărî să aducă vorba despre înmormântare, însă Hinkle pricepu numaidecât.

— M-am ocupat de absolut tot, doamnă. Slujba religioasă va avea loc la Biserica lui Christ, în Paradise City, poimâine, la ora trei. Doctorul Levi speră că veţi fi suficient restabilită pentru a merge cu avionul societăţii împreună cu domnul Winborn, mâine după masă.

— Va fi lume multă? întrebă îngrijorată.

— Nu, doamnă. Mai târziu va avea loc, bineînţeles, o ceremonie în memoria domnului Rolfe, însă la înmormântare veţi fi numai dumneavoastră, domnul Winborn, personalul... şi domnişoara Sheila.

Helga tresări.

— Domnişoara Sheila?

— Da, doamnă. A sosit. Am văzut-o în această dimineaţă. Ar dori să vă cunoască. Dacă nu vă deranjează, ar putea veni aici, astă-seară, la ora şase.

Helga ezită. Îi veni în minte fata roşcată, părându-i-se că îi aude încă o dată vorbele crude: *Când o femeie de o anumită vârstă e leşinată după un băiat care i-ar putea fi fiu, singura salvare sunt duşurile reci.*

O trecură fiori.

Îşi aminti apoi sacrificiul pe care se pregătea să-l facă, dându-i lui Winborn scrisoarea. Fata asta, care trăia din te miri ce, urma, pentru că ea refuza să trişeze, să devină multimilionară,

peste noapte! Cu siguranţă, fata avea s-o admire pentru gestul ei şi îi va părea rău de ce spusese.

— Sigur, Hinkle. Trebuie s-o primesc.

— Foarte bine, doamnă, aprobă Hinkle, radios. Dacă vă simţiţi destul de în putere, ar fi bine să coborâţi şi să vă bucuraţi de soare. Pe ziarişti, i-am luat eu la goană, cu ajutorul poliţiei. Comisarul a avut bunăvoinţa să lase doi oameni aici, care să vă păzească şi să vegheze ca nimeni să nu vă mai deranjeze. Într-o jumătate de oră, va sosi şi doctorul Levi.

— Perfect, Hinkle. Îţi sunt foarte recunoscătoare pentru tot ce ai făcut.

Extrem de fericit, Hinkle dispăru, luând cu el măsuţa rulantă.

Nervoasă peste măsură, Helga stătea pe terasă, sub o umbrelă, uitându-se mereu la ceas. Era şase fără zece. Încă zece minute şi fata care-şi spunea Terry Shields avea să apară. Doctorul Levi venise şi plecase. După ce-i prescrisese calmante şi o sfătuise să nu se obosească, îi prezentase condoleanţe, însă cum ea nu-l încuraja să continue, sfârşise prin a se înclina, lăsând-o singură. Plecase şi doamna Fairely, infirmiera. Cu toată bunăvoinţa pe care i-o arăta, Helga se simţi încântată la plecarea ei.

Era singură, exceptându-l pe Hinkle, pe care-l auzea umblând prin bucătărie, ocupat, cu siguranţă, să-i pregătească masa de seară. Se gândi la Winborn. Acesta urma să sosească în dimineaţa următoare. Cum avea să intre în posesia scrisorii, urma să scoată ghearele, însă puţin îi păsa.

O tuse discretă o făcu să întoarcă privirea. În prag se afla Hinkle.

— Domnişoara Sheila, doamnă, anunţă, trăgându-se într-o parte, pentru a-i face loc lui Terry.

Helga se uită la fata care străbătea cu pas hotărât terasa. Purta un tricou alb şi blue-jeans închişi la culoare. Părul ei roşu strălucea în soare. Se apropie de Helga, coborând privirea către ea.

— Vă simţiţi mai bine? întrebă, surprinzând-o pe Helga cu sinceritatea vocii.

— Destul de bine. Mulţumesc. N-ai vrea să iei loc?

Terry se instală pe un scaun, cu genunchii strânşi şi mâinile fine, deasupra lor.

— Vă datorez scuze şi o explicaţie, declară fata, privind-o în ochi pe Helga. Vă rog să uitaţi ultima mea replică, de când ne-am văzut ultima oară. Tot ce pot să vă spun este că regret acea replică, sperând că nu-mi purtaţi duşmănie. Vedeţi dumneavoastră, Dick este foarte important pentru mine, iar când bărbaţii din preajma

mea sunt amenințați, mă comport ca o adevărată scorpie.

Surprinsă, Helga bolborosi:

— Să nu regreți niciodată c-ai spus adevărul. Așadar, Dick prezintă importanță pentru tine?

— Da. Îmi stârnește curiozitatea. Îi prevăd un mare viitor. M-am angajat să mă ocup de reeducarea lui.

— Serios? Și o să accepte?

— Are nevoie să fie reeducat. Recunoaște că trăiește încă în plină confuzie. Nu-i vorba aici să-i placă sau să accepte. Oamenilor nu le place schimbarea, însă el înțelege că are nevoie să fie reeducat. Intenționez să-l iau cu mine la Paris. Acolo, va avea un succes nebun.

Uluită, Helga se întrebă ce mai era și asta.

— Succes nebun? Cum adică?

— Datorită darurilor cu care e înzestrat. E un adevărat vrăjitor al magiei.

Fără să vrea, Helga tresări.

— Un vrăjitor al magiei? Doar nu crezi în cultul ăla ridicol?

— Numai cei ce nu știu nimic despre vrăjitorie și magie vorbesc astfel, declară liniștită Terry. Există vrăjitorul bun și vrăjitorul rău. Dick a avut un maestru rău, diabolic chiar. Îl voi învăța să facă bine, cu ajutorul înzestrării lui.

— Bănuiesc că ştii de păpuşa îngrozitoare, cu chipul tatălui tău, pe care a cioplit-o?

— Da, dar nu era chiar îngrozitoare. A meşterit-o pentru că îl obligaţi să plece de-aici. N-a făcut bine, evident, însă era disperat şi nu trebuie uitat că e foarte tânăr, aproape imatur.

— Crezi că, într-adevăr, el l-a făcut pe tatăl tău să intre în comă?

— Evident.

Helga simţi fiori.

— Ştii că a început să facă şi o păpuşă cu chipul meu?

— Da, însă am pus capăt acestui lucru, o asigură Terry. Asta voiam să vă spun, când vorbeam de vrăjitorul rău. L-am schimbat în bine. La Paris va avea o mulţime de admiratori. Cu timpul, poate va ajunge ca acel guru care are atâtea maşini Rolls Royce. Oamenii îl vor urma cu grămada, după ce va fi reeducat.

Cuprinsă de ameţeală, Helga căută un teren mai familiar.

— Toate astea vor costa scump, nu?

Terry ridică din umeri.

— Vor veni şi banii. De îndată ce Dick va convinge oamenii că nu e un şarlatan, banii vor începe să curgă.

— Dar, ca să-l duci la Paris, nu vei avea nevoie de bani?

— Nici o problemă. Când i-am vorbit de toate acestea, şi-a vândut motocicleta unui tâmpit plin de bani, care nu voia să aştepte şase luni până să i se livreze alta. A luat pe ea şapte mii de dolari. Nu, banii nu contează. Important este să-l pun pe Dick pe drumul cel bun şi să mă asigur că-şi foloseşte puterile pentru a face bine.

— Ştii, cu siguranţă, că a făcut un lucru rău şi că e hoţ?

Terry zâmbi.

— Acum nu mai e.

— Eşti atât de sigură că oamenii vor avea nevoie de un băiat cum e Dick?

— Normal, ce să mai discutăm despre asta? Văd bine că nu înţelegeţi cum stau lucrurile. Probabil, sunt puţin nebună, însă îmi place să influenţez oamenii. Să le bag în cap idei. De multe ori, ideile încolţesc şi dau roade.

Din nou, Helga simţi nevoia să schimbe subiectul.

— De ce ai venit la Nassau?

— Voiam să vă văd de aproape. Eram curioasă să aflu ce fel de femeie a luat tata în căsătorie.

— Îmi dau seama. Sper că eşti mulţumită.

— Da. Sincer vorbind, vă compătimeam, însă acum nu mai e cazul. Sunt încântată că, după ce l-aţi suportat pe tata atâta vreme, perioadă care vi s-a părut, probabil, interminabilă, în cele din urmă aţi câştigat.

Ochii femeii se rotunjiră de uimire.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Iubiţi banii şi tot ceea ce pot aduce ei, nu? Puţine femei ar fi reuşit să-şi asume rolul doamnei Herman Rolfe, aşa cum aţi făcut-o dumneavoastră. Dacă există cineva care să merite averea tatălui meu şi care va şti, cu siguranţă, cum s-o folosească, aceea nu puteţi fi decât dumneavoastră. Aţi tras din greu.

Apropoul era atât de neaşteptat, încât Helga fu nevoită să se întoarcă. Dregându-şi glasul, răspunse, într-un târziu:

— Da, am muncit mult, dar am şi trişat. Am aici ceva ce aş dori să citeşti.

Scoase de sub pernă dosarul roşu, întinzându-i-l. Ezitantă, plină de mirare, Terry luă, în cele din urmă, dosarul cu scrisoarea.

— Vreţi să citesc asta?

— Chiar te rog.

Helga se ridică, plimbându-se cu paşi înceţi împrejurul piscinei.

„Uite că mi-am făcut datoria, îşi spuse. Voi regreta în mod sigur, însă am dreptul la o aureolă de sfânt." După un timp, veni să se aşeze la loc. Terry pusese pe masă dosarul roşu.

Se uitară una la cealaltă.

— Felicitări, zise Helga. Poţi să-i cumperi tânărului tău guru un Rolls Royce, fără să mai aşteptaţi donaţiile adepţilor.

— Asta-i o poveste mai veche, replică Terry, dând un bobârnac dosarului. Dick a citit scrisoarea şi mi-a spus despre ea. Asta se petrecea pe când era atât de neştiutor, încât ajunsese să-mi propună să ne căsătorim. Intenţiona să se descotorosească de dumneavoastră, ca să împartă cu mine averea tatălui meu. Am pus rapid lucrurile la punct, încheie fata, râzând.

Helga se uită năucă la ea.

— Deci, era pe cale să devină şi asasin, nu numai hoţ şi şantajist.

— Mda. Este un primitiv, surâse Terry, plecând capul. De-asta îl şi plac atât de mult. Oricum, toate aparţin trecutului.

Helga renunţă să mai înţeleagă ceva.

— Una peste alta, eşti multimilionară. Cum te simţi în postura aceasta?

Terry clătină din cap.

— Mă dezamăgiţi. Vă credeam mai inteligentă. Nu mă voi atinge niciodată de vreo centimă din averea tatălui meu. Dac-aş putea câştiga un milion de dolari, mi-ar plăcea, însă altfel, nu. Ar fi nostim să încerc, dar e clar că nu voi reuşi niciodată. Nu... Nu-mi doresc acel milion.

Cercetând-o atent, Helga realiză cu surprindere că fata vorbea serios.

— Poate că în prezent nu-ţi doreşti milionul, însă mai târziu, cine ştie, s-ar ivi o nouă

ocazie să ai nevoie de el. Am să vorbesc cu Winborn să ţi-l pună într-un cont personal.

— Nici în ruptul capului! Ascultaţi ce vă spun! ţipă Terry, cu ochii scânteind de furie. Aţi fost femeia tatălui meu doar pentru câţiva ani. Eu am fost nevoită să stau împreună cu el vreme de douăzeci de ani. Îl uram. Nu era decât o maşinărie fără suflet, cu judecată îngustă, rău, cu o latură sadică şi lipsită de scrupule, care-l făceau la fel de nemilos ca oricare dintre dictatori! Cu mama s-a purtat într-o manieră ruşinoasă. N-a avut niciodată vreun strop de bunătate sau înţelegere. Îmi venea să vomit când îl vedeam, aşa că, imediat după moartea mamei, l-am părăsit. Mama era una dintre femeile acelea proaste, venite parcă din altă epocă şi care-şi susţin bărbaţii chiar dacă ei le tratează ca pe un rahat. Mi-am luat numele de Terry Shields, pentru că nu mai suportam ideea de a-i purta numele. Aş prefera să mor de foame, v-o jur, decât să primesc un singur cent din banii lui împuţiţi.

Sufocată, Helga nu-şi putea lua ochii de la ea.

— Dar nu poţi să...

— Ascultaţi-mă până la sfârşit! zbieră Terry. Dacă vin la înmormântare, o fac numai ca să nu-l necăjesc pe Hinkle. Cu judecata lui învechită, îşi închipuie că-l iubeam pe tata. Fără Hinkle, cred că nici mama, nici eu, n-am fi fost

în stare să suportăm viaţa îngrozitoare pe care Herman Rolfe ne forţa s-o ducem. Din câte mi-aţi spus, intenţionaţi să-i predaţi scrisoarea lui Winborn. Dacă faceţi asta, mă veţi dezamăgi definitiv! Scrisoarea asta a fost scrisă de un egocentric sadic! Dacă îmi veţi povesti că nu vă lasă conştiinţa să nu-i respectaţi ultimele dorinţe acestui personaj odios, vă voi răspunde că faceţi pe martira, iar rolul de martir, vă asigur, nu vă prinde. Nu uitaţi un lucru: morţilor puţin le pasă. Cei vii sunt singurii care contează. Îmi doresc să citesc cât mai rapid în ziare că fantastica doamnă Herman Rolfe realizează lucruri fabuloase şi profită la maximum de viaţă.

Se ridică adresându-i mamei vitrege un zâmbet larg, plin de amabilitate.

— Ne vedem la biserică, încheie Terry şi, răsucindu-se pe tocuri, părăsi terasa, coborând pe plajă.

Împietrită, Helga o urmări cu privirea, până când dispăru în depărtare.

— O rog pe doamna să mă scuze, rosti stânjenit Hinkle, apărând cu o tavă pe care aducea un *shaker* şi un pahar, însă am auzit sfârşitul discuţiei. Aşa cum am remarcat mai demult, este o fiinţă extraordinară, plină de caracter.

Puse platoul pe masă, turnând băutura. Luă apoi dosarul roşu.

— Cum doamna nu va mai avea nevoie de acesta, glăsui cu glasul lui unsuros, sugerez să-l punem pe foc.

Helga ridică paharul.

— Sugestiile dumitale sunt întotdeauna pline de înţelepciune, Hinkle.

— Îmi place să cred că aşa este, doamnă... Pentru masa de seară, o omletă, poate.

— Ar fi delicios.

Se uită după el cum dispărea în casă, cu dosarul roşu în mână, şi se lăsă moale între pernele fotoliului.

Cheia magică se afla, în sfârşit, la ea.

James Hadley CHASE (1906-1985)

LUCMAN

ISBN 973-723-042-6

www.lucman.ro

comenzi@lucman.ro

9 789737 230423